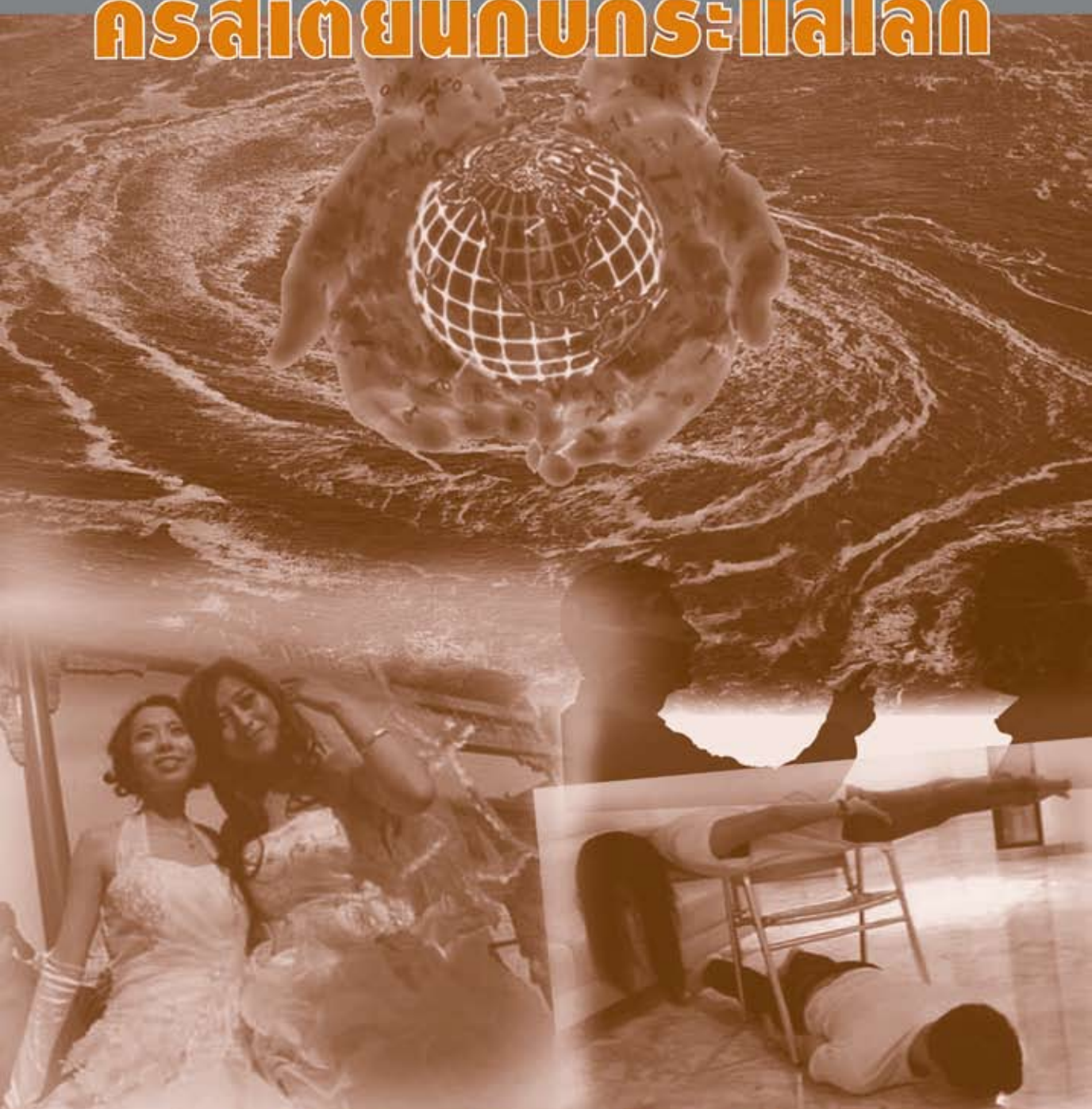

“FLOWING WITH THE TIDE” คริสเตียนกับกระแสโลก

บทความเกี่ยวกับแนวคิดชุดหลังสมัยใหม่ (โพสต์โมเดิร์น) ในมุมมองคริสเตียน

TBTS Theological Journal

วารสารวิชาการโรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

ฉบับที่ 3 ปี 2011 เจ้าของและผู้จัดทำ: โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบ็บติสต์

ขอต้อนรับกลับบ้านสวนพาลู

เพื่อรำลึกความหลัง 60 ปี

ณ สมาคมธรรมศาสตร์ ชอยงามดูพลี

วันที่ 17 พฤศจิกายน 2012

Thailand Baptist Theological Seminary

โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบ็บติสต์

สร้างพันธกร เสริมพันธกิจ คริสตจักรไทย

มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการค้นคว้าวิจัยและการสอนของคณาจารย์ โดยเผยแพร่ผลงานวิจัยหรือบทความต่างๆ ของคณาจารย์ในสถาบัน เพื่อเสริมสร้างแนวคิดและพัฒนาชีวิตของผู้รับใช้เต็มเวลา ตลอดจนส่งเสริมให้คริสเตียนสามารถนำแนวคิดและค่านิยมตามหลักการของพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างถูกต้อง

กองบรรณาธิการ

ศจ. ยินดี จัง

อ. ธานินทร์ วรวิจิตรพันธ์

อ. วีรณัฐ วงศ์คงเดช

ผู้ตรวจทานภาษาอังกฤษ

ดร. เน็ด อาร์ สจ๊วร์ต

ผู้ตรวจทานภาษาไทย

อ. ปราณี่ จันทระ

ออกแบบปก

พัชรี ปุณณปัญญา

บทบรรณาธิการ

“คริสเตียนกับกระแสโลก” เป็นหัวข้อในวารสารวิชาการ “สองปีครึ่ง” ฉบับนี้ ในฉบับนี้เราจะเน้นในเรื่องระบบความคิดของโลกในยุคหลังสมัยใหม่ (postmodernism) จะชอบหรือไม่ จะรู้ตัวหรือไม่ รู้ตัวก็ตาม เราทุกคนกำลังอยู่ในการแทรกแซงและครอบครองของยุคหลังสมัยใหม่ เราได้กลิ่นและสัมผัสมันทุกๆ วัน เฮนรี เนาเวน (Henri Nouwen) ผู้รับใช้ชาวดัตช์ได้พูดถึงลักษณะนิสัยของคนในยุคนี้ในหนังสือดังของเขาชื่อ “ผู้เยียวยาที่บาดเจ็บ” (The Wounded Healer) ไว้สามประการใหญ่ๆ คือ เป็นคนในยุคที่ไม่มีรากประวัติศาสตร์ ดำเนินชีวิตในห้วงเวลาของ “วันนี้” เท่านั้น ไม่มีอุดมคติใดๆ ไว้ยึดมั่น และการแสวงหาความเป็นอมตะใหม่ๆ เพราะคนในยุคนี้อาจสูญเสียเป้าหมายและความหมายแห่งชีวิตที่เหนือกว่าห้วง “วันนี้” ของเขา เมื่อมองดูในมุมมองนี้ เราจะเห็นทั้งเสน่ห์และความน่าสงสารของคนในยุคนี้ รวมถึงความท้าทายของพวกเขาที่จะเป็น “เกลือ” และ “แสงสว่าง” ของแผ่นดินโลกต่อพวกเขา

วารสารฉบับนี้จะตอบสนอง “ความอยากรู้” ของท่านผู้อ่านอย่างเพียงพอต่อเรื่อง “ยุคหลังสมัยใหม่” ขอเพียงใช้เวลาอยู่กับเราสักสองสามชั่วโมง บทความในเล่มนี้มีทั้งในเชิงวิชาการและในการประยุกต์ใช้จริงจากผู้เขียนที่เชี่ยวชาญในสายงานที่แตกต่างกัน และจากต่างวัฒนธรรมกัน แต่ทุกท่านมีสิ่งที่เหมือนกันคือพระเจ้าและพระวาทะของพระองค์เป็นสิทธิอำนาจสูงสุดในชีวิต

ดร. ศิลป์ชัย จะให้ความรู้เกี่ยวกับระบบความคิดต่างๆ ของโลกตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน และกล่าวถึง

ลักษณะสำคัญของยุคหลังสมัยใหม่จากมุมมองของนักคิดคริสเตียนต่อระบบความคิดนี้ในแบบ “อ่านสนุก ไร้ความคิด” สไตส์ศิลป์ชัย ส่วน ดร. เน็ด เพื่อนสนิทและพี่เลี้ยงคนหนึ่งของผมได้วิเคราะห์แนวทางการให้การปรึกษาที่แตกต่างกันระหว่างสามยุค รวมถึงได้แสดงให้เห็นถึงแนวการให้คำปรึกษาและการวิเคราะห์ “ข้างใน” ของคนยุคนี้ผ่านเรื่องราวของ “ชาติ” กับ “อ้อม” อันนี้พลาดไม่ได้จริงๆ สำหรับคนที่สนใจหรืออยู่ในสายงานการให้คำปรึกษา

ศจ. ณรงค์ ได้หันใจเราว่าคนในยุคนี้ไม่ได้ “ยาก” หรือ “น่ากลัว” อย่างที่เราเข้าใจ แต่ความเป็นอิสระของพวกเขาจากกรอบความคิดและการตีความของผู้คนในอดีตทำให้คริสเตียนต้องปรับพระวาทะให้เข้ากับสิ่งที่มีความหมายในยุคและวัฒนธรรมของเขาจริงๆ ส่วนศิษยาภิบาลและผู้เลี้ยงในคริสตจักรทุกรูปแบบจะได้หลักปฏิบัติจริงจากศิษยาภิบาลตัวจริงเสียจริงของคริสตจักรไมตรีจิต ศจ.ดร. อภิชาติ ที่พูดถึงความสมดุลระหว่าง “เหตุผล” และ “อารมณ์” และเน้นใน “ชุมพล” ของ “การเล่าเรื่อง” (story telling) จากพระคัมภีร์ วารสารฉบับนี้ยังได้นำเสนอบทกลอนอันแหลมคมที่เป็นที่พูดคุยกกันอย่างกว้างขวางของ Dr. Bob Moorehead เกี่ยวกับ “ความขัดแย้ง” (paradox) ของยุคสมัยนี้ เมื่อกิจกรรมและวัตถุสิ่งของเข้ามาแทนที่สิ่งที่สำคัญกว่าคือความสัมพันธ์

เช่นเดียวกันกับฉบับที่แล้ว เรานำเสนอบทคัดย่อของวิทยานิพนธ์นักศึกษาปริญญาเอกของ ABGTS (The Asia Baptist Graduate Theological

Seminary) หน้าที่ส่วนหนึ่งที่ช่วยพัฒนาบุคลากร
ของโรงเรียนเรามาเป็นเวลานาน ฉบับนี้เป็นชิ้นงาน
ของ ดร.พญ. ปรียาภรณ์ เอกสิทธิกุล ในหัวข้อ
“การศึกษาเรื่องการฟื้นฟูคริสตจักรที่กำลังถดถอย
และหมดสภาพ” (A Study of Restoring The
Declining And Dying Church) ซึ่งเป็นงานที่
สะท้อนพันธกิจจริงๆ ในชีวิตของคุณหมอที่คริสต
จักรบางนาแบ็บติสต์

งานวารสารวิชาการเป็นงานที่สนับสนุนผู้อ่านทุก
ท่านที่จะเป็นสาวกพระเยซูที่ “ลึกซึ้ง” และ
“จริงจัง” ต่อการทรงเรียกของพระเจ้าในชีวิต
ประจำวันและการรับใช้ในคริสตจักร ถ้าผู้อ่านท่าน
ใดได้รับพระพรและอยากจะสนับสนุนงานวารสาร
นี้ทั้งในแง่ความคิด การหนุนใจ หรือ ค่าใช้จ่ายใน
การพิมพ์ สามารถติดต่อกับทีมบรรณาธิการ
วารสารได้ที่โรงเรียนหรือตามอีเมลข้างล่างนี้ครับ

ศจ. ยินดี จัง

<yindeej@hanmail.net>

อ. ธานินทร์ วรวิจิตรพันธ์

<vtanin@hotmail.com>

อ. วีรนุช วงศ์คงเดช

<weeranuch_w@hotmail.com>

นอกจากวารสารวิชาการนี้แล้ว ท่านผู้อ่านสามารถ
อ่านบทความดีๆ จำนวนมากทางด้านศาสนศาสตร์
พระคัมภีร์ การพัฒนาชีวิตคริสเตียน และ การรับ
ใช้ ในเว็บไซต์ของโรงเรียนที่ www.thaibts.com
ขอพระเจ้าอวยพระพรและนำทางชีวิตท่านผู้อ่าน
ทุกท่านกับ “กระแสโลก” นี้ครับ

“คริสเตียนกับกระแสโลก”

ดร. ศิลป์ชัย เซาว์เจริญรัตน์

6

“Counselling in The Postmodern World”

Dr. Ned R. Stewart

17

“การให้คำปรึกษาในโลกยุคหลังสมัยใหม่”

ดร. เน็ด อาร์ สจวร์ต

33

บทกลอน “ยุคแห่งความจริงที่ขัดแย้งกัน”

จินนี่ โคห์

48

“The Christian Scriptures in The Postmodern Society: An Attempt to Provide Meaning for The Postmodern Mind”

Rev. Narong Tongasuk

50

“พระคัมภีร์คริสเตียนในสังคมยุคหลังสมัยใหม่ (Postmodern Society): ความพยายามที่จะให้ความหมายสำหรับความคิดยุคหลังสมัยใหม่”

ศจ. ณรงค์ ทองสุข

60

“การอภิบาลในยุคหลังสมัยใหม่”

ศจ.ดร. อภิชาติ พูลศักดิ์วรสาร

69

บทความพิเศษ:

Abstract: “A Study of Restoring The Declining and Dying Church”

Dr. Preeyaporn Ekasittikul

73

บทคัดย่อ “การศึกษาเรื่องการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอย และกำลังจะตาย”

ดร.พญ. ปรียาภรณ์ เอกสิทธิกุล

77

อะไรคือกระแสโลก?

ครั้งหนึ่งพระเยซูได้ทรงอธิษฐานเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “...ข้าพพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากมารร้าย...” (ยอห์น 17:15)

คำตรัสนี้หมายความว่า พระเยซูไม่มีพระประสงค์ให้คริสเตียนแยกตัวจากโลกไปอยู่โดดเดี่ยว แต่อยู่กับโลกโดยไม่หลงผิดไปตามกระแสโลก ซึ่งการจะเป็นเช่นนี้ได้คริสเตียนจำเป็นต้องเริ่มจาก “เข้าใจโลก” ก่อนว่าโลกเป็นอย่างไร จากนั้นจึงจะสามารถวินิจฉัยต่อไปว่าตรงไหนที่โลกผิดหรือถูกผิดถูกแคไหน ตรงไหนที่คริสเตียนไหลไปตามกระแสโลกได้ และอันไหนไหลตามไม่ได้ หรือจะไหลตามไปได้แค่ไหน

ด้วยเหตุที่ระบบความรู้และความคิดของมนุษยชาติในโลกมีการเคลื่อนตัวเปลี่ยนแปลงมาเรื่อยๆ ตั้งแต่ต้นมาจนปัจจุบัน จึงถือว่าเหมาะสมมากที่ระบบความคิดของโลกจะถูกเรียกว่า “กระแสโลก”

และการจะเข้าใจโลกมิได้หลายความหมายหรือหลายแง่มุม เช่น โลกในทางกายภาพ ชีวภาพ จักรวาลวิทยา ธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตและธรรมชาติของมนุษย์ ฯลฯ ซึ่งแน่นอนว่าเราคงจะพูดถึงโลกทุกแง่ในบทความเดียวได้ไม่หมด บทความนี้จะเน้นถึงโลกเฉพาะระบบความคิดหลักของโลกในเชิงปรัชญาเท่านั้น

ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจว่า ระบบความคิดของโลกนี้ไม่ได้หยุดนิ่ง ระบบความคิดของโลก มีพัฒนาการมาเป็นลำดับ เพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างจากสัตว์ คือเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวที่สามารถเรียนรู้จดจำ และคิดจนเกิดเป็นความรู้ใหม่ความคิดใหม่จนสามารถถ่ายทอดความรู้และความคิดนั้นไปยังมนุษย์รุ่นต่อๆ ไปได้ จนเกิดเป็นสิ่งที่เรียกว่า “อารยธรรม”

และด้วยเหตุที่ระบบความรู้และความคิดของมนุษยชาติในโลกมีการเคลื่อนตัวเปลี่ยนแปลงมาเรื่อยๆ ตั้งแต่ต้นมาจนปัจจุบัน จึงถือว่าเหมาะสมมากที่ระบบความคิดของโลกจะถูกเรียกว่า “กระแสโลก”

พัฒนาการของกระแสโลก

มนุษย์ในแต่ละยุคมีความคิดไม่เหมือนกัน แนวคิดจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จึงเรียกได้ว่าเป็น “กระแสโลก” นักประวัติศาสตร์นิยมแบ่งประวัติศาสตร์เชิงระบบความคิดของโลกเป็นยุคๆ ได้แก่

- หนึ่ง ยุคก่อนประวัติศาสตร์
- สอง ยุคโบราณ
- สาม ยุคกลาง
- สี่ ยุคใหม่ หรือยุคโมเดิร์น (Modern Age)
- ห้า ยุคหลังสมัยใหม่ หรือที่เรียกว่ายุคโพสท์โมเดิร์น (Postmodern Age) ซึ่งก็คือยุคปัจจุบัน

เมื่อดูรายละเอียดของแต่ละยุค จะเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของแนวคิดของ “กระแสโลก” ดังนี้

1. ยุคก่อนประวัติศาสตร์ (Prehistoric Age)

โดยทั่วไปหมายถึงช่วงเวลาที่ไม่มีการบันทึกเรื่องราวต่างๆ โดยมนุษย์ หรือในบางครั้งหมายถึงช่วงเวลาก่อนมีอารยธรรมมนุษย์ เริ่มตั้งแต่ช่วงเวลาที่สิ่งมีชีวิต ที่เรียกว่าโฮโมเซเปียนส์ (ซึ่งถือได้ว่าเป็นบรรพบุรุษของมนุษย์) กำเนิดขึ้นจนถึงก่อน 3,500 ปีก่อนคริสตกาล

กล่าวได้ว่า มนุษย์ในยุคนี้ยังไม่มีอารยธรรมเลย เนื่องจากมนุษย์ยุคนี้ยังไม่รู้จักประดิษฐ์คิดค้นตัวอักษรขึ้นมาสำหรับบันทึกเรื่องราวต่างๆ ยุคนี้นับรวมตั้งแต่ยุคหินจนถึงยุคโลหะ ยุคนี้นมนุษย์จึงยังไม่มีแนวคิดอะไร

2. ยุคโบราณ (Ancient Age)

เป็นยุคสมัยที่มนุษย์รู้จักการตั้งถิ่นฐานถาวร สร้างอารยธรรม วัฒนธรรม อักษรต่างๆ ขึ้นมา สมัยโบราณโดยเฉลี่ยของโลกจะตรงกับ 3,500 ปีก่อนคริสตกาล - ค.ศ. 476 เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวอารยธรรมที่โด่งดังจำนวนมากของโลกถือกำเนิดในช่วงนี้ เช่น อารยธรรมโรมัน กรีก เมโสโปเตเมีย จีน อียิปต์ ฯลฯ นักประวัติศาสตร์ทั่วโลกจึงกำหนดช่วงเวลาดังกล่าวให้เป็นสมัยโบราณโดยเฉลี่ยของโลก

แนวคิดของกระแสโลกยุคโบราณคือ การเชื่อในไสยศาสตร์ นิทาน เทพเจ้าเทพนิยาย ผีसाงเวทดา แม้ว่าจะมีความรู้อยู่บ้างก็เป็นความรู้พื้นฐานที่ยังไม่มีการพัฒนา เต็มไปด้วยความมกมาย

แต่ถึงกระนั้นทางด้านอารยธรรมสมัยโบราณใน

แถบยุโรป ก็ได้เกิดมีอารยธรรมที่น่าสนใจเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก เช่น อารยธรรมอียิปต์ กรีก โรมัน อารยธรรมที่เกิดขึ้นนี้มีคุณค่าสูงมาก และส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวคิดของโลกครั้งใหญ่และส่งผลต่อเนื่องมาจนถึงยุคปัจจุบัน ยุคนี้ถึงกับถูกเรียกว่าเป็นยุคคลาสสิกหรือสมัยคลาสสิก

สมัยคลาสสิก (classical era หรือ classical period) เป็นคำที่ใช้กว้างๆ สำหรับสมัยประวัติศาสตร์วัฒนธรรมที่มีศูนย์กลางอยู่ในบริเวณเมดิเตอร์เรเนียนที่ประกอบด้วยการผสมผสานระหว่างกรีกโบราณและโรมันโบราณที่เรียกว่าโลกกรีก-โรมัน สมัยคลาสสิกเป็นสมัยที่วรรณคดีกรีกและลาตินมีความรุ่งเรือง

สมัยคลาสสิกเริ่มต้นขึ้นเมื่อมีการบันทึกวรรณกรรมกรีกเป็นครั้งแรกด้วยมหากาพย์ของโฮเมอร์ราวศตวรรษที่ 8 ถึง 7 ก่อนคริสต์ศตวรรษ และดำเนินต่อมาจนกระทั่งถึงสมัยการเผยแพร่งของคริสต์ศาสนา และการล่มสลายของจักรวรรดิโรมันในคริสต์ศตวรรษที่ 5 จนมาสิ้นสุดลงในปลายสมัยโบราณตอนปลาย ราว ค.ศ. 300 ถึง ค.ศ. 600 ผสานต่อไปยังสมัยกลางตอนต้น (ค.ศ. 600-ค.ศ. 1000) ยุคสมัยอันยาวนานนี้ครอบคลุมวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในหลายบริเวณของช่วงระยะเวลานั้น สมัยคลาสสิกอาจจะหมายถึงสมัยอันเป็นสมัยอุดมคติโดยผู้คนในสมัยต่อมา ตามคำกล่าวของเอ็ดการ์ อัลเลน โป ที่ว่า “ความรุ่งโรจน์ของกรีก, ความยิ่งใหญ่ของโรมัน”

วัฒนธรรมของกรีกโบราณได้สร้างสรรคอย่างยิ่งใหญ่ในด้าน ภาษา ระบบการปกครอง ระบบการศึกษา ปรัชญา วิทยาศาสตร์ ศิลปะ และ

สถาปัตยกรรม ซึ่งได้มีอิทธิพลเป็นอันมากต่ออารยธรรมในยุคต่อๆ มา และเป็นเชื้อที่นำมาสู่ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาต่อมาในยุโรปตะวันตก และต่อมาในยุคฟื้นฟูศิลปคลาสสิกในคริสต์ศตวรรษที่ 18 และ 19

สมัยโบราณโดยเฉลี่ยของโลก สิ้นสุดใน ค.ศ. 476 เมื่อจักรวรรดิโรมันตะวันตกล่มสลายลง เหลือแต่จักรวรรดิโรมันตะวันออก ที่เปิดเมืองรับเอาศาสนาคริสต์เข้ามามีบทบาทสูงในสังคมโรมัน และอิทธิพลของโรมันก็แผ่ขยายไปทั่วยุโรป และไปทั่วโลก ทำให้โลกโดยรวมออกจากสมัยโบราณ เข้าสู่สมัยกลาง

โดยสรุป แนวคิดของคนยุคโบราณคือ โดยพื้นฐานแล้วจะเชื่อในไสยศาสตร์ เทพเจ้าและผีสังนางไม้ตามตำนาน เทพนิยาย และความรู้ชั้นพื้นฐานที่พิสูจน์ได้ตามประสาทสัมผัสพื้นฐาน และเชื่อตามๆ กันตามบรรพบุรุษและผู้นำชุมชน แต่ถึงกระนั้นในโลกยุคโบราณก็มีสิ่งเหลือเชื่อเกิดขึ้นคือ วัฒนธรรมกรีกส่วนหนึ่งได้สร้างแนวคิดแบบปรัชญา ซึ่งเป็นการถกเถียงโดยใช้เหตุผล ไปจนถึงแนวคิดทางตรรกวิทยา คณิตศาสตร์และเรขาคณิต วิทยาศาสตร์ขั้นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ผู้คนยุคนั้นเริ่มเกิดแนวคิดที่ใช้เหตุผลในการพิสูจน์ให้รู้ความจริงแท้ ไม่ได้ใช้แต่ความเชื่อ ถ้าตั้งคำถามท้าทายและกล้าคิดแตกต่างจากความเชื่อตามธรรมเนียมประเพณีเดิมๆ ที่ผู้คนในยุคโบราณเชื่อถือกันมาโดยตลอด

แต่ถึงกระนั้นก็เริ่มเกิดแนวคิดกระแสใหม่ขึ้นมาควบคู่กับปรัชญาและมีอำนาจครอบงำปรัชญาอีกทีหนึ่งก็คือ แนวความเชื่อของคริสตศาสนา ที่เป็นเช่นนี้เพราะ จักรวรรดิโรมันได้รับคริสตศาสนาเป็น

ศาสนาทางการเพียงหนึ่งเดียวของทั่วทั้งจักรวรรดิ ทำให้ยุโรปทั้งหมดกลายเป็นจักรวรรดิคริสเตียน และอยู่ภายใต้การชี้นำทางความคิดของศาสนจักรคาทอลิก

ศาสนจักรยังใช้อำนาจบังคับไม่ให้ผู้คนกล้าคิดแตกต่างจากคำสอนของตน รวมทั้งลงโทษคนที่ฝ่าฝืนอย่างรุนแรงอีกด้วย ซึ่งทั้งหมดเกิดจากการที่ศาสนจักรตีความหมายพระคัมภีร์ในแบบที่ตรงตามตัวอักษรและคัมภีร์

3. ยุคกลาง (Medieval Age/ Middle Ages)

นักประวัติศาสตร์ถือว่า การล่มสลายของจักรวรรดิโรมันตะวันตกในค.ศ. 476 เป็นจุดเริ่มต้นของสมัยกลาง การล่มสลายของมหาอำนาจทำให้ยุโรปแตกเป็นอาณาจักรมากมายและไม่มีชื่อแปะ จนตกเป็นเหยื่อของการรุกรานจากชนชาติภายนอก คริสต์ศาสนาจึงกลายเป็นที่พึ่งและสถาบันสูงสุดของยุโรปสมัยกลาง จนในศตวรรษที่ 15 ชาติต่างๆ ในยุโรปสามารถรวมตัวกันเป็นรัฐชาติ (Nation-States) จนพัฒนากลายเป็นประเทศต่างๆ ในปัจจุบันได้

อย่างไรก็ตาม ยุคกลางนี้ถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งด้วยว่าเป็น “ยุคมืด” (Dark Ages หรือ Dark Age) หมายถึงช่วงเวลาของความเสื่อมโทรมทั้งทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจและทางสังคมในยุโรป หลังจากการล่มสลายของจักรวรรดิโรมัน ในยุคมืด

นี้ อารยธรรมโรมันค่อยๆ สูญสลาย เมื่อบ้านเมืองไม่มีชื่อแป การค้าขาย สภาพเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตจึงเสื่อมลง มีเพียงสถาบันของคริสตศาสนาหรือศาสนจักรโรมันคาทอลิกที่ยังคงประดิษฐานมั่นคงเป็นที่พึ่งของประชาชน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคริสตศาสนาภายใต้การนำของศาสนจักรคาทอลิกจะมีทั้งอำนาจและอิทธิพลต่อความคิดของยุโรปทั้งหมด แต่ทั้งหลักคำสอนและการปกครองของศาสนจักรคาทอลิกกลับครอบงำทำให้ผู้คนตกอยู่ในความเชื่อที่มงายไร้เหตุผลอยู่มาก อีกทั้งศาสนจักรยังใช้อำนาจบังคับไม่ให้ผู้คนกล้าคิดแตกต่างจากคำสอนของตน รวมทั้งลงโทษคนที่ฝ่าฝืนอย่างรุนแรงอีกด้วย ซึ่งทั้งหมดเกิดจากการที่ศาสนจักรตีความหมายพระคัมภีร์ในแบบที่ตรงตามตัวอักษรและคัมภีร์

แต่ในอีกทางหนึ่ง แนวความคิดเชิงปรัชญาและวิทยาศาสตร์ที่เป็นมรดกความคิดจากวัฒนธรรมกรีก-โรมันในยุคโบราณก็ยังคงอยู่ และสืบทอดพัฒนาต่อมาเรื่อยๆ แต่มักต้องทำในทางลับหรือทำโดยไม่ให้ขัดแย้งกับศาสนจักรคาทอลิก ซึ่งหลังจากการล่มสลายของจักรวรรดิไบแซนไทน์ ในปี ค.ศ. 1453 ก็มีผลทำให้ความรู้ของกรีกและโรมันเหล่านี้แพร่กระจายไปทั่วยุโรป เกิดการฟื้นฟูศิลปวิทยาจึงเริ่มต้นเข้าสู่ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา ซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของสมัยกลางของสากลโลก และเปิดโลกเข้าสู่สมัยใหม่

4. ยุคสมัยใหม่ (Modern Age)

นักวิชาการได้กำหนดช่วงเวลาที่เป็น “สมัยใหม่” ของสากลโลกไว้ให้เป็นช่วง ค.ศ. 1453 - ค.ศ.

1945 โดยเริ่มนับจากการล่มสลายของจักรวรรดิไบแซนไทน์และสิ้นสุดลงหลังสงครามโลกครั้งที่สองยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา เป็นช่วงเวลาหนึ่งที่อยู่ในช่วงปลายสมัยกลางถึงต้นสมัยใหม่ ซึ่งการเริ่มต้นของยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาในช่วงปลายสมัยกลางเป็นปัจจัยสำคัญที่ชักนำโลกเข้าสู่สมัยใหม่ คือแนวคิดและวิทยาการต่างๆ จากกรีก-โรมัน เริ่มถูกฟื้นฟูขึ้นมาและแผ่กระจายไปในแถบยุโรป

นับตั้งแต่สมัยกลางตอนปลายเป็นต้นมา ผู้คนเริ่มสงสัยในความเชื่อและเนื้อหาตำราเรียนแบบเก่าๆ ที่เชื่อกันมายาวนาน และไม่นาน ความเชื่อเก่าๆ และอำนาจการปกครองที่เด็ดขาดของศาสนจักรคาทอลิกเริ่มเสื่อมถอยลง ไม่มีอำนาจต่อสังคมเหมือนอย่างในยุคกลางอีกแล้ว เพราะดินแดนต่างๆ ทั่วยุโรปได้พากันตั้งตัวเป็นประเทศที่ไม่อยู่ภายใต้อำนาจของศาสนจักรอีกต่อไป

*ยุคใหม่ หรือ สมัยใหม่
นับเป็นช่วงเวลาที่อารยธรรมมนุษย์
มีความคิดแบบวิทยาศาสตร์เต็มที่
เน้นการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้
มีแนวคิดที่ยึดหลักความจริงที่พิสูจน์ได้*

แนวคิดตามกระแสโลกของยุคนี้คือ ผู้คนเริ่มเชื่อว่ามนุษย์สามารถลิขิตชีวิตของตนเองได้ด้วยกรกระทำของตนเอง จึงเริ่มดิ้นรนเพื่อชีวิตที่ดีกว่า และมีการคิดค้นทฤษฎี สิ่งประดิษฐ์ รวมไปถึงศิลปะชิ้นมากมาย ทำให้เข้าสู่สมัยใหม่ในที่สุด

ยุคใหม่ หรือ สมัยใหม่ นับเป็นช่วงเวลาที่มีการยอมรับแนวคิดแบบวิทยาศาสตร์เต็มที่ เน้นการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ มีแนวคิดที่ยึดหลักความจริงที่พิสูจน์ได้ หลุดพ้นจากความเชื่อมมายจากความเชื่อทางศาสนาและไสยศาสตร์ หรือความรู้ตามตำนานนิทานเทพนิยายหลายอย่างในอดีต แต่ในอีกด้านหนึ่ง คนในยุคนี้ก็เริ่มที่จะเสื่อมถอยในความเชื่อในพระเจ้าเป็นอย่างมาก ผู้คนในยุโรปละทิ้งความเชื่อเป็นจำนวนมาก แต่ชาวประเสริฐกลับเดินทางไปเกิดผลมากในสหรัฐอเมริกา อเมริกาใต้ แอฟริกา และเอเชีย

แต่ท้ายที่สุดมนุษย์กลับพบว่า
สิ่งที่ตนเองคิดค้นขึ้นด้วยความภูมิใจนั้น
กลับไม่ดีพอที่จะทำให้ชีวิต
ของมนุษยชาติผาสุก
แต่ดูเหมือนว่ากลับจะทำให้
เลวร้ายลงเรื่อยๆ

อย่างไรก็ตาม เมื่อมนุษย์ได้เชื่อตัวเองมาก และภาคภูมิใจที่ตนเองดูเหมือนจะมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์มากมาย และสามารถพัฒนาเทคโนโลยีได้อย่างอัศจรรย์และไม่รู้จบ รวมทั้งสามารถสร้างหลักคิดหลักปรัชญาและศาสตร์ต่างๆ ที่ใช้เหตุผลอย่างสูง

นอกจากนี้แล้ว จากการที่ประเทศต่างๆ ในยุโรป (รวมถึงสหรัฐซึ่งเป็นชาวยุโรปที่อพยพมาอยู่) ซึ่งล้วนแต่มาจากโลกฝั่งตะวันตกและเป็นชนผิวขาว มีความเจริญในทุกด้านมากกว่าประเทศใน

โลกฝั่งตะวันออก หรือโลกในทวีปอื่นๆ รวมทั้งชนชาติในดินแดนเหล่านั้นก็ไม่ใช่ชนผิวขาว เป็นผิวดำและผิวเหลือง กระแสโลกในยุคนี้ก็เลยเกิดเป็นแนวคิดด้วยว่า ตะวันตกเหนือกว่าตะวันออก ผิวดำเหนือกว่าผิวสีอื่น

ในเวลาเดียวกันก็มีการกำเนิดของระบอบการปกครองแบบใหม่เข้ามาแทนที่ระบอบกษัตริย์มีสิทธิ์ขาด (หรือสมบูรณาญาสิทธิราช) มีทั้งแบบเผด็จการทหาร แบบคอมมิวนิสต์ และแบบประชาธิปไตย ในด้านเศรษฐกิจก็เกิดระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ระบบสังคมนิยมหรือคอมมิวนิสต์ และแบบผสม

แต่ถึงกระนั้นก็กลับกลายเป็นว่า ในช่วงปลายของสมัยใหม่ วิทยาการและแนวคิดที่มนุษย์คิดประดิษฐ์ขึ้นอย่างภาคภูมิใจนั้นกลับไม่อาจช่วยมนุษย์ได้อย่างแท้จริง ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีถูกใช้ไปในทางการแข่งขันฆ่ากันเองของมนุษย์ มีการล่าอาณานิคมอย่างโหดร้ายทารุณไปทั่วโลก มีการจับคนผิวดำในแอฟริกาไปขายเป็นทาส ประเทศตะวันตกที่เจริญเอาเปรียบประเทศที่ด้อยกว่า และท้ายที่สุดก็เกิดสงครามโลกถึงสองครั้ง ผู้คนถูกเข่นฆ่าล้มตายไปหลายสิบล้านคน

ในที่สุดคนก็เริ่มตั้งคำถามว่าแนวคิดแบบเหตุผลของยุคใหม่หรือยุคโมเดิร์นนี่ดีที่สุดแล้วหรือ

5. ยุคปัจจุบันคือ ยุคหลังสมัยใหม่ หรือยุคโพสต์โมเดิร์น (Postmodern Age)

นักวิชาการมักถือกันว่า ยุคใหม่หรือยุคโมเดิร์นได้สิ้นสุดลงและเข้าสู่ยุค “หลังสมัยใหม่” หรือ

โพสโตโมเดิร์น ตั้งแต่ ค.ศ. 1945 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งในทีนี้จะขอพูดถึงแนวคิดของยุคนี้มากเป็นพิเศษ เพราะเราในปัจจุบันกำลังต้องเผชิญหน้ากับมันอยู่

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า โลกยุคก่อนคือยุคใหม่ หรือยุคโมเดิร์นนั้น เป็นยุคที่กระแสโลกเชื่อมั่นในความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เรื่องเศรษฐกิจ ของตนเอง แต่ท้ายที่สุดมนุษย์กลับพบว่าสิ่งที่ตนเองคิดค้นขึ้นด้วยความภูมิใจนั้นกลับไม่ดีพอที่จะทำให้ชีวิตของมนุษย์ชาติมีความสุข แต่ดูเหมือนว่ากลับจะทำให้เลวร้ายลงเรื่อยๆ

แนวคิดของกระแสโลกยุคหลังสมัยใหม่ หรือโพสโตโมเดิร์นจึงเป็นการตั้งคำถามกับแนวคิดของยุคสมัยใหม่ว่า ที่เคยคิดนะ จริงแน่หรือ ถูกต้องแน่หรือ ดีที่สุดแล้วแน่หรือ?

เราจะเห็นแนวคิดนี้เกิดในสังคมโลกในแทบทุกด้าน เริ่มจากการที่โลกยุคหลังสมัยใหม่ เป็นสถานการณ์ที่โลกเพิ่งจบจากสงครามโลก เกิดองค์การสหประชาชาติ ประเทศอาณานิคมทั่วโลกเริ่มได้รับเอกราชมากขึ้นเรื่อยๆ จากการต่อสู้ของชนพื้นเมืองต่อเจ้าอาณานิคมจากประเทศตะวันตก เกิดแนวคิดเรื่องชาตินิยม รวมทั้งการต่อต้านตะวันตกและชนผิวขาว แนวคิดเรื่องความเท่าเทียมกันสิทธิมนุษยชน ทรราชรภาพ ไปจนถึงมีแนวคิดย้อนกลับว่า ความคิดแบบตะวันออกไม่ด้อยกว่าตะวันตก หรือแบบเรียบง่ายดั่งสมัยโบราณไม่ด้อยกว่าสมัยใหม่

แนวคิดในการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และอุตสาหกรรมก็เริ่มเปลี่ยนไป โดยจากเดิมที่เน้นเอาผลผลิตมากแต่กลับทำให้สังคมและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ก็ต้องหันมาคิดถึงความสะดวกต่อชีวิต

มนุษย์และสิ่งแวดล้อมในระยะยาวมากขึ้น

ประเทศที่ใช้การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ที่ดูเหมือนจะดีในตอนแรกก็ทยอยกันเปลี่ยนเป็นประชาธิปไตยทั้งหมด ระบอบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมก็กลืนระบอบแบบคอมมิวนิสต์ด้วยเช่นกัน แต่ก็ยังเห็นปัญหาตามมาว่าการปกครองแบบประชาธิปไตยและระบอบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม

ในหลายประเทศก็ไม่ได้สร้างความพอใจให้กับประชาชนอย่างแท้จริง กลับเต็มไปด้วยการกดขี่เอารัดเอาเปรียบ เกิดการผูกขาดทางอำนาจและเศรษฐกิจ คนรวยก็รวยขึ้นเรื่อยๆ คนจนก็จนลงเรื่อยๆ การคอร์รัปชันและการซื้อเสียงเลือกตั้งก็มากมาย ความเจริญมั่งคั่งในฝ่ายวัตถุที่ยุคหนึ่งเคยเชื่อว่าจะนำความสุขมาให้ก็กลับพบว่าไม่สามารถให้ความสุขที่แท้จริงกับสังคมและชีวิตของปัจเจกบุคคลได้อย่างแท้จริง ทำให้คนเริ่มหันมาสนใจเรื่องเชิงจิตใจและจิตวิญญาณมากขึ้น รวมทั้งเริ่มหันจากการมุ่งแสวงหาชีวิตที่สะดวกสบายแบบตะวันตก กลับมาสนใจเรื่องวิถีชีวิตที่เรียบง่ายแบบตะวันออกมากขึ้น

แนวคิดด้านศาสนาก็เปลี่ยน โลกตะวันตกโดยเฉพาะยุโรปได้ถดถอยในคริสตศาสนาอย่างมาก และหันไปสู่สภาพของการไม่นับถือศาสนามากขึ้นเรื่อยๆ อเมริกาก็คงที่ แต่คริสตศาสนาได้กลับไปเติบโตในประเทศแถบเอเชียและแอฟริกาและอเมริกาใต้ ในขณะที่ศาสนาอิสลามและพุทธก็ได้เติบโตในโลกตะวันตกมากขึ้นเรื่อยๆ แนวคิดส่วนใหญ่จะถือในความดีสากลของทุกศาสนา ทุกศาสนาต่างมีความจริงบางอย่าง มีความดีบางอย่างยอมรับสิทธิของการไม่นับถือศาสนาเพิ่มขึ้น และ

ถือว่าประเทศควรแยกศาสนาออกจากการเมือง การปกครอง ไม่ควรมีศาสนาประจำชาติ และให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาอย่างเท่าเทียม รวมทั้งยอมรับเรื่องทีในทางศาสนาถือว่าผิดศีลธรรมได้มากขึ้นเรื่อยๆ เช่น ยอมรับรักร่วมเพศและการแปลงเพศ เป็นต้น

ทั้งหมดนี้ทำให้ความคิดของยุคหลังสมัยใหม่นี้จึงมุ่งตั้งคำถามกับแนวความคิดความเชื่อเดิมของยุคสมัยใหม่ และนี่ก็คือแนวคิดแบบโพสต์โมเดิร์น

ปรัชญาแบบโพสต์โมเดิร์นไม่เชื่อว่ามนุษย์สามารถเข้าถึงความจริงได้โดยตรง แต่เห็นว่า มนุษย์ต้องมองต้องคิดผ่านแว่นของภาษา จึงมองว่าความจริงเป็นแค่สิ่งที่เราสร้างขึ้นโดยระบบของภาษา

แนวคิดแบบโพสต์โมเดิร์นเป็นอย่างไร และส่งผลอย่างไร

แนวคิดแบบโพสต์โมเดิร์น ก็คือการตั้งคำถามกับแนวคิดของยุคโมเดิร์น คือถามว่าที่ยุคโมเดิร์นเคยคิดนั้นถูกแน่หรือ?

ที่จริง ปรัชญาแบบโพสต์โมเดิร์นเกิดมาในช่วงประมาณปี 1900 เศษๆ จากปรัชญาภาษาศาสตร์ ก็เกิดเป็นปรัชญาโพสต์โมเดิร์นขึ้น จนเป็นกระแสแรงในราวทศวรรษ 1950 ปรัชญาที่บอกว่า ภาษามันเป็นพื้นฐานของมนุษย์ ความเป็นมนุษย์เกิดจากภาษา มนุษย์จะคิดได้ก็ต้องคิดผ่านภาษา ซึ่งทุกคนสามารถทดสอบดูได้ ไม่ว่าจะคิดอะไรจะมีคำมี

ภาษาเข้ามา นี่เป็นการปฏิวัติทางปรัชญาครั้งใหญ่ จากที่บอกว่าความคิดสำคัญที่สุด จากที่เคยบอกว่าภาษาเป็นเครื่องมือของความคิดเฉยๆ ทีนี้ภาษากลับมีความสำคัญแล้วเพราะเราจะคิดไม่ได้ถ้าเราไม่มีภาษา ก็เริ่มต้นศึกษาภาษา เข้าใจภาษา

ซึ่งว่าไปแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมา นั้น สังคมมีการสร้างวาทกรรมหลายๆ อย่าง ให้เกิดขึ้นในสังคม เพื่อให้คนในสังคมได้คุ้นชินและซึมซับเข้าไป ซึ่งเป็นการสร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาโดยการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือทั้งการพยายามสร้างวัฒนธรรมที่เป็นสากล โพสต์โมเดิร์นจึงตั้งคำถามกับสิ่งที่เบ้นอยู่เพื่อจะชี้ให้เห็นถึงการครอบงำทางสังคมผ่านกระบวนการต่างๆ โดยเฉพาะจากแนวคิดของโลกตะวันตกที่ดูเหมือนครอบงำความคิดโลกในยุคโมเดิร์น

ประโยชน์ที่สำคัญของแนวคิดแบบโพสต์โมเดิร์น ก็คือ มันทำให้เราสามารถหวนกลับไปมองสังคมโมเดิร์นหรือพฤติกรรมที่ผ่านมาของมนุษย์ หรือความคิดความเชื่อของเราอย่างเป็นอิสระมากขึ้น การบอกว่าโลกเป็นโพสต์โมเดิร์น หรือเป็นโลกหลังสมัยใหม่ ช่วยทำให้มนุษย์สามารถมองโลกสมัยใหม่อย่างอิสระ เพื่อวิพากษ์วิจารณ์มันได้ชัดเจนมากขึ้น

ในทางความรู้ก็ทำให้หลุดพ้นจากกรอบสมมติฐานแบบโมเดิร์น อย่างเช่น ปรัชญาความเป็นสากล ปรัชญาความก้าวหน้า หรือปรัชญาประเภทที่ต้องมีแก่นแท้ มั่นคง ถาวร เป็นอมตะ ความจริงแท้สมบูรณ์เพียงอันเดียว แต่แนวคิดหรือปรัชญาแบบโพสต์โมเดิร์นจะแย้งกับความเป็นสากล หรือความเป็นแก่นแท้ที่ขัดแย้งไม่ได้ ล้มล้างไม่ได้ ถกเถียงไม่ได้

ปรัชญาแบบโพสต์โมเดิร์นไม่เชื่อว่า มนุษย์สามารถเข้าถึงความจริงได้โดยตรง แต่เห็นว่า มนุษย์ต้องมองต้องคิดผ่านแว่นของภาษา จึงมองว่าความจริงเป็นแค่สิ่งที่เราสร้างขึ้นโดยระบบของภาษา

ในเมื่อพวกโพสต์โมเดิร์นมองว่า ความจริงเป็นสิ่งที่คนเราสร้างขึ้น โดยระบบภาษา โดยสำนวนโวหาร โดยการจงใจ โดยการบิดเบือน โดยการหลอกลวง ซ่อนเร้นภายใต้ความหลังของทฤษฎีหรือวาทกรรมแบบต่างๆ หรือภายใต้ระบบปรัชญาที่ซับซ้อนหรือด้วยภาพลักษณ์ที่ง่ายๆ ก็ได้ เพราะฉะนั้นพวกโพสต์โมเดิร์นจึงนิยมมองโลกข้างนอกทุกๆ อย่าง เป็นเสมือนพื้นที่ว่างที่เราจะใส่ความคิดความเชื่อของเราลงไปอย่างไรก็ได้ เพราะฉะนั้นในสายตาของพวกโพสต์โมเดิร์น โลกทางสังคม วัฒนธรรม และการเมืองของมนุษย์จึงเป็นเสมือนพื้นที่ว่างที่มีการช่วงชิงกันเติมความหมาย ความคิดเห็นลงไป การเมืองในยุคโพสต์โมเดิร์นอย่างในยุคปัจจุบัน จึงเป็นการเมืองของการช่วงชิงพื้นที่ด้านต่างๆ

ปรัชญาแบบโพสต์โมเดิร์นไม่เชื่อว่ามีความจริงเพียงหนึ่งเดียวอยู่แล้ว แต่เห็นว่า “ความจริง” เป็นสิ่งที่มองได้หลายมุมมอง และควรผสมผสานมุมมองที่หลากหลายต่างๆ เข้าด้วยกัน

ปรัชญาแบบโพสต์โมเดิร์นปฏิเสธอำนาจของกรอบระเบียบ โครงสร้าง รูปแบบจารีตเดิม และมุ่งแสวงหาการคิดนอกกรอบและแหวกแนวอยู่ตลอดเวลา

นักคิดแนวโพสต์โมเดิร์นไม่เชื่อในโลกความจริงที่อยู่นอกเหนือไปจากโลกของภาษา ซึ่งถ้าหากว่าสิ่งนอกเหนือต่างๆ มีอยู่จริงเขาก็ไม่สนใจที่จะต้องไปถกเถียงกัน เพราะว่าถกเถียงไปก็ไม่มีความหมายอะไร สิ่งไหนถูกผิด เนื่องจากทุกสิ่งถูกมองโดยโลกของ

ภาษา ซึ่งมีลูกเล่นแพรวพราวทั้งตัวภาษาเองและตัวผู้ใช้ภาษา พวกเขาจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่องของภาษา วาทกรรม ตัวบท

แนวคิดโพสต์โมเดิร์น วิพากษ์สังคมตะวันตกในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. โลกโมเดิร์นไม่ได้นำไปสู่ความเป็นเหตุเป็นผล ความก้าวหน้า หรือความสงบสุขของมนุษย์ แต่มีหลายช่วงที่นำไปสู่ความรุนแรง เช่น สงครามโลก และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ต่างๆ
2. ระบบการเมืองของสังคมโมเดิร์นของตะวันตก ไม่ได้สะท้อนการกระจายอำนาจที่ดีเพียงพอ พวกเขาจึงเสนอให้มีการกระจายอำนาจสู่ชุมชน อำนาจของประชาสังคม อำนาจของภาคพลเมืองเพิ่มเวทีหรือพื้นที่สาธารณะหรือพื้นที่ทางการเมืองให้คนด้อยสิทธิต่างๆ
3. สถาบันระบบคุณธรรมของตะวันตก ยังมีคนบิบบังคับ กดดัน บีบคั้นผู้ด้อยกว่า เช่น แรงงานอพยพต่างๆ คนกลุ่มน้อย และยังมี การกระทำแบบเดียวกันต่อประเทศอื่นๆ ด้วย
4. องค์ความรู้ของตะวันตกที่สร้างมาในยุคโมเดิร์นมีส่วนสร้าง รับใช้สถาบันทางการเมือง สังคม ศีลธรรม ศาล โรงพยาบาล ยังมีส่วนในการปิดกั้นและกีดกันผู้ด้อยโอกาสในสิทธิอำนาจตามประเด็นที่สาม

แนวคิดโพสต์โมเดิร์นมองว่าถึงแม้ว่าอดีตประเทศอาณานิคมจะได้รับเอกราชมานานแล้วแต่ก็ยังมีความคิดที่เป็นอาณานิคมคือคล้อยตามระบบความคิดที่เป็นแบบแนวสมัยใหม่ (modernization) ที่นิยมชื่นชมความคิด ค่านิยม ศิลปวัฒนธรรม ที่เป็นองค์ความรู้ที่เป็นตะวันตกเป็นอย่างมาก

โพสต์โมเดิร์นมองว่าองค์ความรู้ตั้งแต่ปรัชญา จริยธรรม การเมือง การปกครอง วรรณกรรม ศิลปะ ฯลฯ ทั้งหมดเป็นเพียงเพื่อสร้างภาพ สร้างตัวตนที่ดั่งามิเหตุผลให้ตะวันตก ซึ่งสิ่งเหล่านั้นไปกดทับ เพิกเฉย ละเลย ลืมประวัติศาสตร์ของตัวตน การดำรงอยู่ของวัฒนธรรมของผู้อื่นหรือคนอื่นเป็นการยกย่องประวัติศาสตร์และให้คุณค่าใน เรื่องของตนเองและลดคุณค่าในเรื่องที่เป็นของผู้อื่น ซึ่งเป็นวิธีการคิดแบบแยกไม่เพียงด้าน การเมืองเท่านั้น แต่แนวคิดโพสต์โมเดิร์นยังส่งผล ต่อแนวคิดทางศิลปะแขนงต่างๆ ด้วยเช่นกัน ลักษณะศิลปะแนวโพสต์โมเดิร์นเปลี่ยนไปจาก ยุคโมเดิร์นดังนี้คือ

1. การปฏิเสธศูนย์กลาง ซึ่งก็คือ การปฏิเสธอำนาจครอบงำ เน้นชายขอบชอกมุม เพื่อปลดปล่อยการครอบงำทางเวลา เทศะและอัตลักษณ์ที่ยังหลงเหลืออยู่ ดังปรากฏในสถาปัตยกรรมจำนวนมากที่เลิกเน้นศูนย์กลาง
2. การปฏิเสธความเป็นเอกภาพ หรือ องค์กรรวม ภาพเขียนหรือสถาปัตยกรรมจึงไม่จำเป็นต้องจบสมบูรณ์ อาจเป็นหลายเรื่องซ้อนเร้นกัน
3. คัดค้านโครงสร้าง ระเบียบ ลำดับ ไม่ยึดติดกับโครงสร้างเพราะถือได้ว่าเป็นแนวคิดหลังโครงสร้างนิยม
4. ปฏิเสธจุดเริ่มต้น จึงปฏิเสธประวัติศาสตร์แต่โดยหาอดีต เนื่องจากความไม่มั่นคงทางอัตลักษณ์ อดีตของพวกเขาไม่ใช่ประวัติศาสตร์ แต่เป็นการทำลายประวัติศาสตร์เพราะมันถูกนำมาอยู่ในปัจจุบันหรือหลุดไปจากบริบทอย่างสิ้นเชิง

ความคิดโพสต์โมเดิร์นเป็นทั้งการวิพากษ์และการตั้งคำถามที่มีต่อโลกแบบโมเดิร์นของตะวันตก ซึ่งมองว่าการสร้างสังคมสมัยใหม่ของโลกตะวันตกที่ได้กำเนิดมานั้นไม่ได้พัฒนาความสุข การหลุดพ้นหรือชีวิตที่เป็นเหตุเป็นผล อย่างที่กล่าวอ้างกัน เป็นเพียงการสร้างวาทกรรมผ่านภาษา เพียงเพื่อครอบงำสังคมอื่นเพื่อชิงความได้เปรียบในหลายปัจจัย

คริสเตียนกับกระแสโลกในยุค

โพสต์โมเดิร์น

โดยพื้นฐานแล้วต้องยอมรับว่า แนวคิดแบบโพสต์โมเดิร์นมีรากฐานแนวคิดที่ขัดแย้งกับคริสเตียนในระดับหนึ่ง เช่น ประเด็นการยอมรับพระคริสต์ว่าเป็นทางรอดเดียวของมนุษยชาติ นอกจากนี้ การที่แนวคิดโพสต์โมเดิร์นมักจะยึดถือว่าไม่มีอะไรผิดไม่มีอะไรถูก ทุกอย่างเป็นเรื่องความคิดเห็นของแต่ละคนที่แตกต่างกันได้ เรื่องนี้ขัดแย้งตามหลักการของคริสเตียนซึ่งยึดถือพระคัมภีร์เป็นแหล่งสิทธิอำนาจสูงสุด และมีการยึดถือหลายเรื่องว่าเป็นความจริงสูงสุด เป็นความจริงที่เด็ดขาดและไม่อาจประนีประนอมได้

แต่ถึงกระนั้น แนวคิดแบบโพสต์โมเดิร์น ก็ได้ก่อให้เกิดคริสเตียนแบบโพสต์โมเดิร์นด้วยเช่นกัน เรียกได้ว่าเป็น Postmodern Christianity ซึ่งถ้าจะว่าไปแล้วคริสเตียนแบบโพสต์โมเดิร์นก็คือกลุ่มแนวคิดเดียวกับคริสเตียนแบบเสรีนิยม หรือลิเบอรัล (Liberalism) คือเป็นแนวศาสนศาสตร์ที่แตกต่างจากแนวศาสนศาสตร์แบบอนุรักษนิยม (Conservatism) หรือพวกแนวศาสนศาสตร์ที่ถือเคร่งตามหลักคำสอนดั้งเดิม (Fundamentalism)

นอกจากนี้แนวคิดแบบโพสต์โมเดิร์นก็ยังส่งผลต่อแนวคิดเรื่องแนวทางของคริสตจักรยุคใหม่อย่างมาก คริสตจักรที่เกิดขึ้นใหม่ (Emerging Church) จะมีแนวคิดและลักษณะที่แตกต่างจากยุคเดิมมากทีเดียว

อย่างไรก็ดีคริสเตียนอาจสามารถฉวยจุดดีจากกระแสโลกที่เราเผชิญอยู่เอามาเป็นประโยชน์ได้ บางประการ ส่วนที่ไม่ดีเราก็ไม่ต้องใช้

สิ่งที่น่าสนใจพิจารณาในประการแรกก็คือ คริสเตียนควรใช้จุดดีของโพสต์โมเดิร์นในแง่ที่ไม่ถ่วงยัดถือความคิดเดิมโดยไม่เคยคิดและตั้งคำถามว่า “จริงหรือที่เคยเชื่อกันว่า?” “ทำไมต้องเป็นเช่นนั้น?” คริสเตียนควรกล้าแสวงหาความรู้ที่แท้จริง โดยรู้จักคิด กล้าตั้งคำถาม กล้าคิดแตกต่าง กล้าพิสูจน์ ไม่เพียงแต่เชื่อตามสิ่งที่เคยถูกสอนทั้งนอกคริสตจักร และในคริสตจักร หรือถูกโฆษณาชวนเชื่อเห็นแบบอย่างมา หรือติดอยู่กับความเคยชิน คิดไปเองตามมายาคติโดยไม่เคยค้นหาความจริงอย่างถ่องแท้

แน่นอนว่าคริสเตียนต้องเชื่อศรัทธาในเรื่องความจริงสูงสุด แต่เราก็ต้องพยายามวิเคราะห์ให้ถ่องแท้ลึกซึ้งจริงๆ ว่าสิ่งที่เรายึดถือยึดมั่นนั้นเป็นความจริงสูงสุดแน่หรือเปล่า เพราะบางครั้งเราอาจเข้าใจผิด ซึ่งก็มักเกิดจากตีความพระคัมภีร์ผิด ไม่เคยวิเคราะห์ถึงเบื้องหลังของพระคัมภีร์ และไม่รู้จักประวัติศาสตร์คริสตจักร หรือบางทีบางเรื่องก็อาจมีความจริงแบบ paradox คือความจริงสองอย่างที่อยู่เหมือนขัดแย้งกันแต่ก็จริงทั้งคู่ เช่น “ความตายเป็นจุดสิ้นสุดของชีวิตแต่ก็เป็นจุดเริ่มต้นแห่งชีวิต”

อย่าลืมคำพูดของท่านเปาโลที่กล่าวว่า “จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น” (1 เธสะโลนิกา 5:21) หรือที่ว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณนั้นๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากจาริกไปในโลก” (1 ยอห์น 4:1)

คริสเตียนควรกล้าแสวงหาความรู้ที่แท้จริง โดยรู้จักคิด กล้าตั้งคำถาม กล้าคิดแตกต่าง กล้าพิสูจน์ ไม่เพียงแต่เชื่อตามสิ่งที่เคยถูกสอน ทั้งนอกคริสตจักรและในคริสตจักร หรือถูกโฆษณาชวนเชื่อ

คริสเตียนควรทำความเข้าใจและหาความสมดุลระหว่างความเชื่อกับความจริง ต้องสามารถรู้จักกลั่นกรองความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง และรักษาแก่นความเชื่อที่ถูกต้องเอาไว้อย่างมั่นคง

ประการที่สอง คริสเตียนควรกล้าที่จะไม่เดินตามกระแสโลกไม่ว่าจะแบบโมเดิร์นหรือแบบอะไรก็ตาม กล้าที่จะทวนกระแส รวมถึงกล้าที่จะทำสิ่งใหม่ แต่ยังคงอยู่ในขอบเขตของหลักการที่ถูกต้องของคริสเตียนทั้งด้านหลักความเชื่อและหลักจริยธรรม

ประการที่สาม คริสเตียนควรเรียนรู้และกล้าที่จะยอมรับความแตกต่างที่ไม่ผิด รวมทั้งสามารถยอมรับความหลากหลายที่ไม่ผิด โพสต์โมเดิร์นทำให้เห็นว่า ความจริงหรือความถูกต้องไม่จำเป็นต้อง

มีหนึ่งเดียว ในหลายเรื่องความจริงหรือความถูกต้องสามารถมีหลายแง่ หรือปรากฏในหลายรูปแบบ

มีสิ่งต่างๆ มากมายที่เราน่าจะลองตรวจสอบดูอีกที ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่วไปในชีวิต หรือ เรื่องเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณหรือชีวิตคริสเตียน เรื่องความเชื่อ หลักศาสนศาสตร์ การอธิบายพระคัมภีร์ เรื่องการดำเนินชีวิต หลักจริยธรรม การนมัสการ เรื่องการรับใช้ งานคริสตจักร ไปจนถึงเรื่องอื่นๆ เช่น บทบาทเกี่ยวกับสังคม และสิ่งแวดล้อม ฯลฯ

การตรวจสอบเรื่องเหล่านี้เราคงต้องมีการตรวจสอบและทบทวนตัวเองเสมอ เพื่อเราจะได้รู้เท่าทันกระแสโลก และดำรงอยู่ในความจริงแท้ท่ามกลางกระแสโลกที่มีทั้งเท็จและจริง ถูกและผิดผสมกันอยู่

ดร. ศิลป์ชัย เซาว์เจริญรัตน์

B.Th., B.A. (Pol.Sc.), M.Div., Th.D.

อาจารย์พิเศษหมวดศาสนศาสตร์ประยุกต์

สมรสกับคุณนิตรา มีลูกชายสองคน (ศรัทธา และ ปรัชญา)

ผู้อำนวยการพันธกิจทีซีเอ็ม นักศาสนศาสตร์ นักวิชาการ นักเขียน และวิทยากร

บรรณานุกรม

ธีรยุทธ บุญมี. โลก Modern & Post Modern. กรุงเทพฯ : สายธาร, 2550.

ศิลป์ชัย เซาว์เจริญรัตน์. ประวัติและพัฒนาการแห่งคริสตศาสนา และความสัมพันธ์กับอารยธรรมโลก. กรุงเทพฯ : ทีซีเอ็ม, 2553.

Websites

ปิยะวัฒน์ นามโฮง. Post Modern. Available from: <http://www.9dern.com/rsa/view.php?id=920> [2011, Jun 1].

รู้จักโลก Post Modern กับ “ธีรยุทธ บุญมี”. Available from: <http://www.tairomdham.net/index.php?topic=3754.0> [2011, Jun 1].

Postmodern Christianity. Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Postmodern_Christianity [2011, Jun 1].

Finding God Within Us: Counselling in The Postmodern World

Dr. Ned R. Stewart

Chart and Aom¹ arrived for their appointment on time. They were planning to be married in about six months and wanted to have pre-marital counselling. Chart is 35 and Aom is 32. They have known each other since their teenage years and have been a serious couple for about 8 years, although not entirely the whole time. There was a break in their relationship about 5 years ago which lasted almost two years. During this time, Chart was seriously involved with another woman.

The first thing I noticed about the couple was that we were of two different generations; not only this, but we are from different cultures. Aom's parents are both Chinese-Thai as is Chart's mother. Chart's father, however, is Central Thai. (I am North American.) Both persons are highly educated, Chart studied for a master's degree in Australia, and Aom studied briefly in Germany. They are a multilingual couple, each possessing a polished style of confidence. Chart continues to travel internationally on business, having expanded his family's business considerably. Aom has also been

successful, managing several branches of a cosmetic brand name.

Chart is a second generation Christian; Aom a third. While they continue to maintain relations with their childhood churches, neither seems a committed attendee. They came to me at the recommendation of Aom's pastor who is not only the revered church leader, but the brother of Aom's mother. They seemed content to come to me, after hearing that I had several degrees and had worked as a therapist in the USA. Additionally, this seemed like another requirement before getting the blessings of the church and family.

At first, they seemed to expect our sessions would be mostly one-way teachings, but seemed pleasantly surprised when I asked them to begin revealing things about themselves of a personal nature.

At first, they seemed to expect our sessions would be mostly one-way teachings, but seemed pleasantly surprised when I asked them to begin revealing things about themselves of a

---

1 This is a fictitious couple, quite like a composite (combining) of several couples I have counseled.

personal nature. Though Asians are sometimes uncomfortable with this style of counselling, they participated, sensing this was what Westerners do. Gradually, they expressed appreciation and a liking for it.

Because they liked the forum, they began sharing things that even their closest family members would not have guessed. While Aom was studying briefly in Germany, Chart had followed her clandestinely, and they had shared her apartment for three weeks, falling into a physical intimacy they had not known before. Because this caused Aom to have guilt feelings, the couple separated for almost two years. During this time, Chart was involved emotionally and physically with another woman (this I learned from him in a session when I saw them individually).

Some might say that this was the influence of the West. It may be so, but also their views about religion seemed more tolerant and less defined than most Christians. Definitely Christian in preference, they seemed to have more of a tolerance for relationships with non-Christians than I had previously seen in Thai Christians. This attitude left them

almost incapable to say what their Christian faith meant to them, other than sentiments about family (Chart was more this way than Aom).

For the purposes of this article and for a mental review of my work with this younger hypothetical generation, I am much in debt to Carrie Doehring for her book, *The Practice of Pastoral Care: A postmodern Approach*. Pastoral care is the generic term given for care by caregivers who are connected to a religious community, whether it is crisis intervention or supportive care². Pastoral counselling is the more specialized care involving a counselling session with a definite beginning and ending and conducted for a specific objective. Pastoral refers the Judeo-Christian model of the shepherd-caregiver, one who is both caring and equally skillful. (Sometimes, people think we are referring to the counselling of pastors themselves when talking about pastoral counselling. This is not so.)

Doehring delineates three different modalities in doing pastoral care, based upon three different ways of knowing the

2 Carrie Doehring, *The Practice of Pastoral Care: A Postmodern Approach*, (Louisville, Kentucky: Westminster Charthn Knox Press, 2006), p. 6.

world and relating to it: the premodern, modern, and postmodern methods. I will try to describe and illustrate her categories as these:

Premodern thinking is the pre-scientific, literal approach to the world. Premodern theology and biblical studies assume a literal approach to the scripture and a belief in a literal God who is personal enough to know us and who relates to us as a person. We might know this God pretty much as we know the members of our family and community. In premodern thinking, contact with God is real and possible. In the premodern thinking, we would see the Bible as literally true; the Bible stands as its own proof and validates itself. There is absolute truth and thus absolute right and wrong.

Modern thinking involves the scientific method of knowing the world. Here we look for contextual meaning. This is underlined by the critical method of Bible study and exegesis. Topics and facts of the Bible are subjected to critical studies. Nothing is taken for face value. The Bible is not disputed as fact, but each fact about the Bible is examined for its own value. Truth is valued if historically proven, and contextually understood.

Pastoral caregivers look beyond the Bible to truths contained in theories of psychology and sociology. The world view is that the Bible is the starting point of truth, not the end. There is much more to consider. No particular weight is given to Bible teachings or worldly theories.

Postmoderns see knowledge as provisional, meaning from whence it comes. Not only is context important, but postmoderns see the world in a picture that is fluid and ever changing. They are able to generate a myriad of possibilities, each as important as the other. More than one source calls this generation “the Mosaics”³, which would describe the way in which they collect data and put it together. “All roads lead to God” is a postmodern thought. Since all possibilities are viable and important, all causes and possibilities must be considered. Those premoderns who see the world concretely and in concise categories may seem naive to the postmodern. Chart and Aom were born in this generation.

Now where would I start with Chart and Aom? Let’s describe them further before

---

3 David Kinnaman, [Unchristian: What a New Generation Really Thinks about Christianity... And Why It Matters](#), (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 2007), p.17.

looking at the counselling method. A postmodern analysis would see that this couple exists on multiple dimensions. They were both raised in traditional Christian homes, accounting for their formative years in which they learned concepts like guilt and fear. Aom expressed this aspect when she talked about the guilt she experienced about pre-marital sex. Such is against the standards by which she was raised. Chart was less concerned about this, reckoning that this is what people now do in the modern world. However, Chart has a very strong work ethic, expressing that a person receives what they earn. Reward follows hard work. But he was not so sure that God enters the picture and keeps a score on us humans.

Since he was trying to distance himself from the guilt learned in his early childhood, Chart wanted and found a woman not bothered by the guilt of premodern religion.

Chart was able to express himself on the level of psychological needs. At this point, Chart was giving textbook psychological data as to why he broke up with Aom and

what he needed during that period in which they were not a couple. Since he was trying to distance himself from the guilt learned in his early childhood, Chart wanted and found a woman not bothered by the guilt of premodern religion. But this new relationship seemed doomed to fail from the start because Chart soon saw the new woman as someone too different from himself. When the opportunity came for him to re-unite with Aom, he readily did so.

In this modern phase, we see Aom trying to reconcile herself to her past and present. She attended a local Bible school with liberal and modern theology where she learned that every word of the Bible may not be true. With this modern approach to the Bible and theology, she was taught to “think for herself.” Nevertheless, this did not help her reconcile her past behaviour.

As I became more familiar with the couple, I began to see that they were trying to make sense of the modern world, while still being connected to their families and community institutions. On the verge of marriage, they felt the need to mature and have some solid core beliefs that were uniquely theirs. Because they

had education and experiences their parents did not have, and because they had a “worldly view” after living abroad and in new cultures, they were swimming in a sea of possibilities. My heart went out to them as I sensed they were truly seekers. Hence we also engaged the postmodern world in which they live.

But let’s start with what was obviously a problem for them, the guilt and burden of sin for which they had no postmodern answer. How could they address this, reconcile all they felt and knew, and come to a harmonious existence together? Certainly we were going to try to use all three of these modalities: premodern, modern, and postmodern. In this we agree with Doehring that each of these offer some help for this thoroughly modern couple.

First, we allowed each person to talk about himself/herself. We learned about life in their original families -- what models of family life they had, what values, traditions and practices were important to their families. Using a family history questionnaire, we learn how each perceived self in relation to others. We asked them to evaluate the model of parenting of each of their mother and

father, to look for positive and negative factors that shaped who they are and how they would relate in their new family which they would start together.

None of this is meant to judge their families of origin. We are looking for a subjective appraisal of what their strengths and weaknesses might be and how this would affect the new family which they are about to form.

Both partners reported typical hardworking families where work and earning had high value. Chart seems to have very good relationships with both mother and father, though his father was not as emotionally connected to the family as Chart would like to be in his new family. Aom was a “daddy’s girl”, the apple of his eye. Her feelings about her mother were positive, but void of emotional closeness. Neither Aom nor her older sister were emotionally close to their mother.

An important factor for Aom is that she was determined to be different than her mother, as a wife and mother. Though no one in her family talked about it, Aom realized that her mother and father did not support each other emotionally; indeed Aom had surmised that her mother and father had not been

physically intimate for many years. Aom was sad about this and sympathized with her father whom she thought sought the company of other women. Aom saw this as a cultural, perhaps spiritual expectation for Chinese women, and determined that she would be a different kind of spouse and help-mate. Therefore she was not sure of her own boundaries when the question of sex came up between her and Chart.

My hope would be to accept Chart and Aom at their current situation and to help them work at reconciling their relationship in a way that they could accept and understand.

Now, still operating in the modern framework, we asked for symbols of meaning and relationship, allowing them to put names and labels as they come to the surface. Only after this do we begin to get personal with the information as we see how comfortable or uncomfortable they were in talking about God in concrete and real terms. Aom alone was able to voice a connection with God to the

degree that God has communicated personally with her – this is her belief.

Chart had his doubts about God as a real and personal being. He casually labeled people who believe in a single God who created the world and everything in it as naive. He has heard the sermons, remembers the Bible lessons, but relates to it as mainly symbolic. He is willing to be Christian but not to the point of being judgemental about other religious faiths and traditions.

Now I need to say something about myself. I was educated, both with a secular degree and a theological degree in traditions that would be classified as modern. I spend several years afterward applying and using psychological theories, becoming more familiar with them than with Bible truths. In the first years of my practice in pastoral counselling, I hardly used spiritual resources at all, at least not as you might derive from a close Biblical orientation.

Then I had a personal spiritual turning point. I did not become what might be called a “fundamentalist”, but I did realize that I had neglected great resources, both in my personal life and professional practice. I began to study the

Bible more intently than I had, even more than when I was in theological school. Though I am able to intellectually appreciate critical Biblical studies, I reckoned that I gained nothing by believing the Bible was not all true. I might not understand it all, but what I knew, what I did understand, I determined within myself that I would now believe the whole Bible with all my heart.

Therefore, I knew that as a counselor, I would have personal agenda which some would say is a taboo among therapists. My hope would be to accept Chart and Aom at their current situation and to help them work at reconciling their relationship in a way that they could accept and understand. Somewhere in all this would be the introduction of a personal God who cares for them, loves them, and through His Holy Spirit can bring about a transformation of body, mind and spirit. In other words, we would work backward from postmodern to modern and then to premodern concepts and truths.

Recently I read an interview in the internet news with the internationally famous singer Bono. In this interview with what is apparently a very postmodern thinker, Bono affirmed Biblical truths and gave a

very convincing testimony for a very up-to-date faith. I was very impressed. Bono had simplified the Christian faith to something near a single concept: God is love. Apparently without understanding all of the Bible and its concepts or even revering it, Bono intuitively accepts that this story is about atonement and man's sinful condition. A lot of it, he might (I'm not sure) label as another world view. But he never discarded it or backed away from it, even as he talked about the role of the Old Testament in understanding God. That was my first time to find a postmodern thinker who had something, at least in my mind, that is very genuine and applicable.

Therefore, as I approached Chart, I was very hopeful that we will find common ground and that he can begin to verbalize and symbolize a God that is personal and that cares for him. At the same time, I am hopeful that Aom will see herself as a product of culture and time and that many factors went into her decision to commit what she considers a sin. In none of this are we looking for excuses or rationale, but we are able to think of ourselves as human beings who have a story—that story is important in describing ourselves and letting us see that single or even multiple decisions do not make a

life. We can forgive ourselves without rationalizing sin. We can understand ourselves as part of the human fabric, which until the time that God redeems us, is still imperfect – more than imperfect, sinful. Her family context that helped her know God was indeed imperfect and sowed the seeds of rebellion.

Their book is about strength-centered counselling and they cite three similar approaches to counselling: solution focused counselling, narrative counselling, and motivational interviewing

Why do I want this outcome for Chart and Aom? Colin Ward and Teri Reuter wrote to describe exactly how postmodern methodology can help persons. Their book is about strength-centered counselling and they cite three similar approaches to counselling: solution focused counselling, narrative counselling, and motivational interviewing⁴. Even if the reader is not well-schooled in counselling

4 Colin C. Ward and Teri Reuter, Strength-Centered Counselling: Integrating Postmodern Approaches and Skills with Practice, (Los Angeles: Sage Publications, 2011), p.17.

jargon and theories, it is easy to see how this type of counselling differs from past modalities. First of all, there is not a lot of attention to the past, that is dredging (digging) for past sins and/or illnesses. The past is important in that each person has their own unique story (historical events and corresponding symbols). Now the approach is positive in that we are looking for strengths exhibited and resources available to the client.

Therefore, I wanted to listen to both Chart and Aom, and also encourage them to listen to each other. We will not try to establish a villain here. No one will be the bad person. All the while, I know that I am more than a “curious conversationalist”⁵. I am someone who knows and in a way, represents God. Being someone who represents God, I also have the power to bless and the power to condemn. What I am proposing to do is have each partner explain their own story and then find a way for forgiveness and reconciliation to occur between the couple and with God.

Using strength-centered questions, I begin to question Aom about the burden of guilt she carries. Obviously at the time it occurred, Aom decided to have sexual

5 ibid.

activity with Chart even though she had doubts about it. I let her tell her story about being raised in a very conservative Christian home and how she wanted to follow all the teachings of the church, but also wanting to be her own person. When she went to Germany to study, there were those in her family who did not understand. Her home environment was resistive to her going so far and leaving the family behind. Only Chart seemed to understand. He supported her. And they fell in love.

So we want to listen to their story of companionship, of intimacy, relationship fracture, and then reconciliation. I try to listen without judgment and especially without condemnation. We want to strengthen those things that bring them together and help them learn how to negotiate those areas that divide them.

But first, we have to isolate the problem, to objectify the problem. In doing this, we want to de-power (neutralize) the idea that Chart or Aom is a problem, and instead work on the assumption that there is a problem that the couple can jointly attack. If the reader will remember, Aom felt the need to separate from Chart because she saw him as causing the

problem of guilt. Likewise, Chart felt the need to separate from the other woman because he saw her as the problem. We want to help them avoid this type of conflict.

Now how is this different from premodern (traditional) and modern counselling? With premodern, the counsellor wants to establish guilt so that forgiveness can be experienced vertically (with God) and horizontally (with each other). This would be her goal. The Christian counsellor might be afraid of going outside the paradigm of the Biblical language in describing the problem and prescribing possible remedies

Likewise, the modern methodology calls for a diagnosis, referring to pre-determined psychological categories. The counsellor might, for instance, talk about the differentiation happening between these two young adults and their parents. Chart might be said to be rebelling against his parents or trying to establish his own personal boundaries. Aom might be said to have difficulty in breaking the bonds of the parent-child relationship; in fact, Aom would be hearing her parents' voice in her conscience. We might use terms like projection or other personality defences.

However, I wish to point out here some similarities, especially for the Christian counsellor. Solution based counselling, one of the postmodern approaches closely linked with Strength-based counselling, and others as well, place high importance on the counsellor listening well and helping the client tell “their story”. There are certainly incidents in Jesus’ ministry where we see Him helping the person tell their story. This is quite clear in the encounter with the woman at the well and also the woman caught in adultery.

Jesus was not above condemnation, but he usually reserved it for people who thought they did not deserve it. Conversely, Jesus showed great compassion in dealing with those who knew their own sinfulness. Positive counselling (another postmodern approach) is about helping the person discover previously unknown strengths and virtues. Jesus was this sort of counselor. Whether through healing, spoken forgiveness and reconciliation, or simple human touch, Jesus brought wholeness and value to people’s lives. With Jesus, people discovered God’s love and desire for a relationship with them. They were empowered.

Empowerment seems to be the theme postmodern counselling adheres to. Hopefully, as Chart and Aom look back over their lives at this point, they are able to rid themselves of old patterns of thought and behaviour that would weigh them down. So let us look at empowerment from a premodern and modern approach as well.

Ward and Reuter maintain that in the modern approach, the counselor was the one with the knowledge. It is her task to manipulate this knowledge on behalf of the client.⁶ Being knowledgeable about psychiatric theories and modalities gives the therapist the responsibility to choose the right one for the client and then to push the client in that direction of health. For instance, the therapist might say to Aom, “Aom, I sense that you are struggling to deal with moral values which you observed in your parents. Consequently you feel guilty.”

This is hardly empowerment. This is like telling me that I have a stain on my shirt. It gives the client the problem with the perception of the therapist. The therapist has recognized the problem, analyzed the problem and suggested a remedy to the client. Is there a better way?

---

6 *ibid.*, p.11.

Likewise, the premodern approach is to label the situation and ensuing elements with a world view to which the client may not be privy. As much as I want Chart and Aom to discover a living and loving God, I have to do more than tell them about it. I have to let them discover God on their terms and on God's terms as well. Ward and Reuter declare, "Human change is a reflective process in which clients are active participants."⁷

I agree with this statement. However, I would also add, "Human change is also a submitting and receiving process in which God is an active participant." Unless I can suggest a way in which Chart and Aom can experience the power of God in their lives, real change is not likely to happen.

So some homework is in order. I asked Aom to read and meditate on John 8:1-11. This is the encounter of the woman caught in adultery who met Jesus. Jesus actually defends her against those who would stone her to death. Some might think that she got off lightly. Jesus had no condemnation for her. But he did have advice: Go and do not repeat your sin.

Later as we discussed this passage, Aom has already delved into her life and story.

She has shared her desire to know and follow God. Then I asked her to tell the story from John as though she were the woman Jesus was talking with. She did so beautifully, and at the end she was softly crying. I asked her to tell me about her tears. She explained that as she told the story, she heard Jesus say, "I do not condemn you." At that point, she was able to emotionally accept the forgiveness she knew mostly as a theological concept.

As much as I want Chart and Aom to discover a living and loving God, I have to do more than tell them about it. I have to let them discover God on their terms and on God's terms as well.

Deciding on homework for Chart was somewhat more difficult. I did not see him struggling in a spiritual way. He was almost always calm and super-reasonal about everything. But I know that he loves Aom and wants to create a safe environment for her. I discovered this as we had discussed the importance and necessity of boundaries in the relationships in our

---

7 *ibid.*, p.14.

lives. Chart and Aom had easily gotten into physical intimacy because they had not set any boundaries (at least in a spoken, agreed upon way) with each other or other people for that matter.

Boundary is a difficult topic for Asians to understand and implement in their lives. Living conditions many times are crowded. In most families, there are few boundaries: what is yours is mine; what is your business is my business. Boundaries in thinking and feeling are also porous and open to invasion. But Chart and Aom quickly caught the concept, and we were able to have fruitful conversation. So using his obvious wish to protect Aom and to establish boundaries around the marital unit free of invasion by families of origin, Chart was able to see that he needed to be more definite about some other things in his life.

So I let Chart rummage around in his memory, especially from childhood about what images he had of God. He produced a fairly typical journey, from being taken to church and Sunday School to being rebellious in his youth. At first, the idea of God was something that he had accepted because significant others in his life had said God existed. Then as he got older, he

was less willing to accept everything offered at church as absolute truth, but did not voice objections because he did not want to upset the elders in his life, including his parents.

At this point, Chart seemed willing to believe in God. Thus I ask him to describe God from his own point of view. He posited that if God did exist, he would be all loving and never rejecting. Chart's idea of God is one where God exists, but almost on a separate plain than mankind, kind of a parallel universe. This is a typical postmodern approach – let the client define his own reality based on his own perceptions.

But I was unwilling to leave Chart at this point. I asked Chart now to talk about what he perceived and felt as Aom related her experience with Jesus. He had obviously been moved. As Chart talked about the peace that came over Aom, I asked him if he thought the experience was just an emotional projection or could it have been real. Was Jesus in fact speaking to Aom through the scripture? He responded that it could have been an emotionally induced experience, but that he thought the result of it was real. I did not ask any more of him at that point.

However, I did assign him to read Genesis, chapter 32. A lot is happening to Jacob in this chapter, enough to cause self-examination. And in the midst of the confrontations, Jacob wrestles with what was either God or his representative. The result is that Jacob has a lingering injury to his leg and psychic. Perhaps Chart would wrestle with God as well.

Miraculously Chart did wrestle with God. In fact, as he reviewed his personal history, he described it as a struggle with God, God always being the one pursuing. Then I let Chart wrestle with the meaning of it all.

From his own experience, Chart did confirm that God is real. Even though he did not seek God, God has been seeking him. Since these thoughts and questions seemed to impose themselves on Chart, he reckoned that there was an outside force, meaning God kept breaking into his consciousness and thought.

As it turns out, Chart and Jacob have a lot in common. Both Jacob and Chart have succeeded beyond their family's expectations. Both have used their cunning and intelligence to get ahead of others. Both have moved away from their families in searching for the good life. And

lastly, both have hurt some people in the process.

The reader will remember that I indicated that this is a fictional account of a supposed counselling case. That is because I would not write so as to break the confidence of those who have confided in me. But Chart and Aom could be so many people. The stories might be different at some points, but the concerns are pretty much the same.

Miraculously Chart did wrestle with God. In fact, as he reviewed his personal history, he described it as a struggle with God, God always being the one pursuing. Then I let Chart wrestle with the meaning of it all.

We live in a world very much different from our parents' world. So how can we ask advice? Humanity has so much more knowledge than past generations. The whole world has changed dramatically in a short time. Technology and the rapid and varied communication that goes with it plays a big role in societal change. So

where do we look for principles? Following the example of God's people – Israel – humankind is eager to accept new ways to make God obsolete.

I appreciate many of the tenets of postmodern counselling, particularly the emphasis on empowering the client and assisting the client to effectively tackle the problems in their lives without the understanding that they are a problem. I want to help clients find a way to submit to the Holy Spirit and gain strength for living.

Therefore, we are going to have to give Chart time to come to his Christian conscience. Forcing him to express certain truths about God in terms of accepted norms or doctrine of the church today is not going to help him.

There are some points at which it is difficult to embrace this thinking. Objectifying the problem is possible to a certain extent. But what do we do about sin? We can talk about the sin out there, for sure. But there as a Biblical truth that

sin is within us. Sin is us. It is our old nature. And it has to die. Dying to self is a difficult concept to accept for a generation eager to discover self. But this can be done if the counselor is careful to help construct metaphors which allow the client to explore self and see self in a realistic picture as well.

I am reminded of that shrewd counsellor Nathan who confronted David in 2 Samuel. Nathan told a story which got David emotionally invested. Just as David was about to explode with wrath at the villain in Nathan's story, Nathan set the hook and caught him so effortlessly. "David, you are the man."

We can do this too if we know the Bible. The Bible can be used for any age. In both Acts 14 and Romans 2, the Apostle Paul testifies to the fact that every man may know God and his laws without hearing any specific Christian witness. Therefore, no man has an excuse when he stands in judgement. There is the testimony of God's natural world which He created. There is also the testimony of man's conscience which does indeed know right from wrong and hence God's law.

This is the consequence of every man. When we add to that the testimony of

being raised in a Christian home, marrying a Christian wife, and living in Christian community, we would have to say that the Holy Spirit appears to be leading Chart to God. All of these things could not be coincidence. Hence, we believe that God and the Holy Spirit are leading Chart to Himself. If Chart were honest with himself and us as his audience, he could not possibly tell his story, delve into his history and find meaning apart from seeing himself in the context of God.

But the postmoderns have a good point here that Christian people themselves are not the best advertisement for Christianity. I know it is true in America and probably true in Thailand as well. The traditional church has made a mess out of living the Christian life.⁸ Sadly, the church today gives young people a big reason to avoid involvement and identification. Therefore, we are going to have to give Chart time to come to his Christian conscience. Forcing him to express certain truths about God in terms of accepted norms or doctrine of the church today is not going to help him. We are going to let him find his way within the story that is today's context. Just because a person says they do not need God is no reason to believe they do not

need God.

I hope this article conveys to you the hope that we can engage today's generation at the same time holding them accountable to the One who never changes. Though this new generation of young adults can be identified with the postmodern world and postmodern thinking, we can reach out to them. Sometimes, we have to embrace new wine skins. We have to think a little bit different. But we never need to stray from that which true, honourable, just, pure, lovely, gracious, excellent, and worthy of praise.⁹

---

8 Kinnaman, p. 15.

---

9 Philippians 4:8

Bibliography

Cloud, Henry and Townsend, John. Boundaries: When to Say Yes, When to Say No to Take Control of Your Life. Grand Rapids, Michigan: Zondervan Publishing House, 1992.

Doehring, Carrie. The Practice of Pastoral Care: A Postmodern Approach, Louisville, Kentucky: Westminster John Knox Press, 2006.

Kinnaman, David. Unchristian: What a New Generation Really Thinks about Christianity... And Why It Matters. Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 2007.

Ward, Colin C. and Teri Reuter. Strength-Centered Counseling: Integrating Postmodern Approaches and Skills with Practice. Los Angeles: Sage Publications, 2011.

Worthington, Everett L. Marriage Counseling. Illinois: InterVarsity Press, 1989.

ค้นพบพระเจ้าในตัวเรา: การให้คำปรึกษาในโลกยุคหลังสมัยใหม่

ดร. เน็ด อาร์ สจวร์ต ผู้แปล : อ. วีรณัฐ วงศ์คงเดช

ชาติอายุ 35 ปี และอ้อมอายุ 32 ปี¹ ทั้งสองมาพบผมเพื่อขอคำปรึกษาก่อนแต่งงาน พวกเขาวางแผนที่จะแต่งงานกันในอีก 6 เดือนข้างหน้า ชาติและอ้อมรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเป็นวัยรุ่น และคบกันมาประมาณ 8 ปีแล้ว ทั้งคู่เคยเลิกคบกันนานเกือบ 2 ปี หลังจากนั้นจึงกลับมาคบกันใหม่ ซึ่งในช่วงที่เลิกกันนั้นชาติได้ไปคบกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง

สิ่งแรกที่ผมตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับหนุ่มสาวคู่นี้ คือ พวกเรามาจากคนละยุคสมัย และมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน พ่อแม่ของอ้อมเป็นคนไทยเชื้อสายจีน แม่ของชาติก็เช่นเดียวกัน ส่วนพ่อของชาติเป็นคนไทยภาคกลาง (ส่วนผมเป็นอเมริกันตอนเหนือ) ทั้งชาติและอ้อมเป็นคนมีการศึกษาสูง ชาติเรียนจบปริญญาโทจากประเทศออสเตรเลีย ส่วนอ้อมเคยไปศึกษาระยะสั้นที่ประเทศเยอรมัน พวกเขาพูดได้หลายภาษา เป็นคนเก่งและมั่นใจในตนเองสูง ชาติต้องเดินทางไปต่างประเทศเป็นประจำเพื่อติดต่อธุรกิจ เขาต้องดูแลและขยายกิจการของครอบครัว ส่วนอ้อมก็ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเช่นกัน เธอเป็นผู้ดูแลหลายๆ สาขาของเครื่องสำอางตั้งยี่ห้อหนึ่ง

ชาติเป็นคริสเตียนรุ่นที่สองของครอบครัว ส่วนอ้อมเป็นรุ่นที่สาม ทั้งสองรู้จักกันตั้งแต่วัยเด็ก แต่ในเวลานั้นยังไม่ได้สนิทกัน พวกเขามาพบผมโดยการแนะนำของศิษยาภิบาลของอ้อมซึ่งมีศักดิ์เป็นน้าชายอ้อมด้วย พวกเขาสนใจที่จะมาพบผมเมื่อได้ยินว่าผมมีปริญญาหลายใบ และเคยทำงานเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่สหรัฐอเมริกา การให้คำปรึกษา

ก่อนแต่งงานเป็นข้อกำหนดที่คริสตจักรและครอบครัวปรารถนาให้หนุ่มสาวได้เรียนรู้ก่อนที่จะอนุญาตให้พวกเขาแต่งงานกัน

ในตอนแรก ชาติและอ้อมคิดว่าในชั่วโมงการให้คำปรึกษา ผมคงจะเน้นการสอนซึ่งเป็นการสื่อสารทางเดียวเป็นหลัก พวกเขาจึงแปลกใจเมื่อผมเริ่มต้นโดยการให้เขาเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง คนเอเชียอาจจะรู้สึกอึดอัดกับแนวทางการให้คำปรึกษาที่พวกเขาต้องมีส่วนร่วม เพราะรู้สึกว่าเป็นแนวทางของคนตะวันตก แต่ชาติและอ้อมก็เริ่มชื่นชอบแนวทางนี้มากขึ้นเรื่อยๆ

ในตอนแรก ชาติและอ้อมคิดว่าในชั่วโมงการให้คำปรึกษา ผมคงจะเน้นการสอนซึ่งเป็นการสื่อสารทางเดียวเป็นหลัก พวกเขาจึงแปลกใจเมื่อผมเริ่มต้นโดยการให้เขาเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง

เมื่อพวกเขาชื่นชอบกับบรรยากาศแบบนี้จึงเริ่มแบ่งปันสิ่งต่างๆ ซึ่งในบางเรื่องแม้แต่คนที่สนิทที่สุดในครอบครัวก็คาดไม่ถึง อ้อมเล่าว่าขณะที่เธอไปอบรมที่ประเทศเยอรมัน ชาติได้แอบตามไปและพักที่อพาร์ทเมนต์ของเธอสามสัปดาห์ และพวกเขาได้เสียกันที่นั่น พวกเขาไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะตกสู่การทดลองในเรื่องนี้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้อ้อมรู้สึกผิดและตัดสินใจแยกทางกับชาตินานเกือบสองปี ซึ่งในเวลานั้นชาติตัดสินใจไปคบกับผู้หญิงคนอื่นโดยที่เขาก็ได้เสียกับ

1 นี่เป็นคู่หนุ่มสาวที่ผมสมมติขึ้น ซึ่งเป็นการผสมผสานเรื่องราวของหนุ่มสาวหลายคู่ที่มาขอคำปรึกษาจากผม

ผู้หญิงคนนั้นเช่นกัน (ชาติบอกผมในช่วงโมงที่ผมพบกับเขาส่วนตัว)

บางคนอาจพูดว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นเป็นเพราะอิทธิพลจากตะวันตก ซึ่งก็อาจจะใช่ แต่ผมมองว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะมุมมองเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขาถูกบิดเบือนไปมากกว่า แม้พวกเขาจะได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน แต่กลับมีความเชื่อที่ไม่ชัดเจนเมื่อเทียบกับคริสเตียนส่วนใหญ่ หนุมสาวคู่นี้ไม่เหมือนคริสเตียนไทยที่ผมรู้จักเพราะพวกเขาไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างคริสเตียนกับคนที่ไม่เป็นคริสเตียน พวกเขาไม่สามารถอธิบายว่าความเชื่อมีความหมายต่อพวกเขาอย่างไร (ชาติมีปัญหาหนักกว่าอ้อม)

ในการค้นคว้าเพื่อเขียนบทความนี้และในการทำงานให้คำปรึกษากับคนในยุคที่เยาว์วัยกว่าผม (ตามสมมติฐาน) ผมต้องขอขอบคุณแคร์รี่ โคห์ริง เป็นอย่างมากสำหรับหนังสือ “แนวปฏิบัติของการอภิบาล: แนวทางแบบยุคหลังสมัยใหม่” (The Practice of Pastoral Care: A Postmodern Approach) โคห์ริงอธิบายว่า การอภิบาล (pastoral care) เป็นคำที่ใช้สำหรับการดูแลเอาใจใส่โดยผู้ดูแลในชุมชนทางศาสนา (เช่น คริสตจักร) ไม่ว่าจะเป็นการเข้าไปช่วยเหลือในยามวิกฤติ การให้กำลังใจ หรือหนุนใจ² ส่วนการให้คำปรึกษาเชิงอภิบาล (pastoral counselling) นั้น เป็นการดูแลเอาใจใส่ที่เฉพาะเจาะจง มีช่วงโมงการให้คำปรึกษาซึ่งเริ่มต้นและจบลงโดยมีวัตถุประสงค์ใน

การพูดคุยที่ชัดเจน ผู้อภิบาลเป็นคำศัพท์ที่คนในวัฒนธรรมยิว-คริสเตียน (Judeo-Christian) ใช้อธิบายถึงผู้ดูแลผู้แกะ ที่เป็นผู้ที่เอาใจใส่และมีทักษะในการดูแลผู้แกะ (บางครั้ง คนอาจคิดว่า “การให้คำปรึกษาเชิงอภิบาล” (pastoral counselling) หมายถึงการให้คำปรึกษาแก่ตัวศิษยาภิบาลเอง ซึ่งไม่ถูกต้อง)

โคห์ริง จำแนกให้เราเห็นวิธีการในการอภิบาล 3 รูปแบบซึ่งสะท้อนถึงแนวทางในการรับรู้โลกและเชื่อมโยงกับโลกที่แตกต่างกัน ได้แก่ วิธีการของยุคก่อนสมัยใหม่ (premodern) วิธีการของยุคสมัยใหม่ (modern) และวิธีการของยุคหลังสมัยใหม่ (postmodern) ผมจะพยายามอธิบายและยกตัวอย่างตามที่เธอได้จำแนกไว้โดยเริ่มจากการทำความเข้าใจในแนวคิดของยุคต่างๆ ดังนี้:

แนวคิดยุคก่อนสมัยใหม่ (premodern) เป็นแนวคิดก่อนยุควิทยาศาสตร์ ซึ่งยึดถือหลักการจากพระคัมภีร์เชื่อว่าทุกถ้อยคำในพระคัมภีร์เป็นความจริง พวกเขาเชื่อในพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ พระองค์ทรงรู้จักเราแต่ละคน และสัมพันธ์กับเราแต่ละคนเป็นการส่วนตัว เราสามารถสื่อสารกับพระเจ้าได้จริงและเราควรจะรู้จักพระเจ้าองค์นี้ให้มากเท่ากับที่เรารู้จักคนในครอบครัวและคนในชุมชนของเรา แนวคิดของคนในยุคนี้สะท้อนให้เห็นว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงแท้ พระคัมภีร์พิสูจน์ได้ด้วยตัวของมันเอง และมีความเที่ยงตรง คนในยุคนี้จึงเชื่อว่ามีความจริงสัมบูรณ์ (absolute truth) และมีสิ่งที่ถูกและผิดตามความจริงสัมบูรณ์นั้น

แนวคิดยุคสมัยใหม่ (modern) พยายามเข้าใจโลกนี้ตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ นั่นคือการมองหา

2 Carrie Doehring, *The Practice of Pastoral Care: A Postmodern Approach*, (Louisville, Kentucky: Westminster Charthn Knox Press, 2006), p. 6.

ความหมายตามบริบท นี่เป็นแนวทางที่สำคัญของการตีความพระคัมภีร์และการศึกษาพระคัมภีร์จากรากศัพท์เดิม (exegesis) หัวข้อต่างๆ ในพระคัมภีร์และข้อเท็จจริงจากพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่น่าศึกษาและวิเคราะห์ ไม่มีประโยชน์ที่เราจะรู้สิ่งใดแค่เพียงผิวเผิน พระคัมภีร์ไม่ได้ขัดแย้งกับความจริง แต่ข้อเท็จจริงต่างๆ ในพระคัมภีร์ได้ถูกพิสูจน์เพื่อสิ่งนั้นจะมีคุณค่า เพราะความจริงจะมีคุณค่าได้ก็ต่อเมื่อมันได้รับการพิสูจน์จากประวัติศาสตร์และได้ถูกทำความเข้าใจตามบริบท ผู้อภิบาลมองดูพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งไปถึงข้อเท็จจริงมากมายซึ่งเกี่ยวข้องกับทฤษฎีทางจิตวิทยาและสังคมวิทยา แนวคิดยุคสมัยใหม่มองว่าพระคัมภีร์เป็นจุดเริ่มต้นของความจริงแต่ไม่ใช่จุดจบ ยังมีสิ่งต่างๆ อีกมากมายที่ต้องพิจารณา เราไม่สามารถเปรียบเทียบได้ว่าอะไรมีคุณค่ามากกว่ากันระหว่างคำสอนจากพระคัมภีร์ กับทฤษฎีต่างๆ ของโลกนี้

ยุคหลังสมัยใหม่ (postmodern) มองความรู้เป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละสมัย หมายความว่ามันมีที่ไปที่ไป ไม่ใช่แค่บริบทเท่านั้นที่สำคัญ แต่ยุคหลังสมัยใหม่เปรียบโลกเหมือนของเหลวที่ไหลไปมาได้และเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ความรู้เรื่องหนึ่งสามารถขยายให้เกิดเป็นความรู้อื่นๆ อีกเป็นหมื่นเป็นแสนเรื่อง และทุกเรื่องมีความสำคัญเท่าเทียมกัน เมื่อการแสวงหาความรู้มักจะมีแหล่งที่ข้อมูลมากกว่าหนึ่งเรื่อง คนรุ่นนี้จึงถูกเรียกว่า “เดอะ โมเซอิคส์” (The Mosaics)³ พวกเขาใช้ชีวิตการ

แสวงหาความรู้โดยการนำข้อมูลต่างๆ มารวมกันซึ่งชาติและอ้อมจัดอยู่ในคนรุ่นนี้ด้วย คนในยุคหลังสมัยใหม่มองว่า “ถนนทุกสายนำเราไปสู่พระเจ้า” ถ้าเริ่มต้นด้วยการมองว่าทุกสิ่งมีความเป็นไปได้และสำคัญ เราคงต้องสนใจในทุกๆ เรื่องและทุกๆ แนวทาง ดังนั้นพวกยุคก่อนสมัยใหม่ผู้ซึ่งมองโลกนี้โดยตรงไปตรงมาและมีการแบ่งแยกเรื่องต่างๆ อย่างพินิจพิเคราะห์ก็จะกลายเป็นพวกไร้เดียงสาในสายตาของพวกยุคหลังสมัยใหม่

ลองมาดูแนวทางการให้คำปรึกษากับชาติและอ้อมต่อ จากการวิเคราะห์ของยุคหลังสมัยใหม่ พบว่าหนุ่มสาวคู่นี้มีชีวิตอยู่ในหลายมิติ พวกเขาถูกเลี้ยงดูให้เติบโตในครอบครัวคริสเตียนที่เคร่งครัด ซึ่งได้ปลูกฝังจริยธรรมให้พวกเขาในวัยเด็กเกี่ยวกับความรู้สึกผิดและความกลัว อ้อมพูดถึงความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้นเมื่อเธอกับชาติได้เสียกันก่อนแต่งงานที่เป็นเรื่องที่ขัดกับจริยธรรมที่เธอได้รับการปลูกฝังมา ส่วนชาติไม่ค่อยแคร์สำหรับเรื่องนี้เพราะเขามองว่าเป็นเรื่องที่ใครๆ เขาก็ทำกันในยุคนี้ อย่างไรก็ตามชาติกลับมีจริยธรรมในเรื่องการงานที่ชัดเจนมาก

Mosaics) เป็นชื่อเรียกกลุ่มคนที่เกิดในช่วงปี 1982-2002 ซึ่งเป็นช่วงเวลาในโลกค่อนข้างสงบสุข ปราศจากสงคราม เศรษฐกิจมีความมั่นคง พ่อแม่ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการกินดีอยู่ดีของลูกหลาน เด็กๆ ที่เกิดในช่วงนี้จึงไม่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเท่าใดนัก ความเชื่อที่มีจึงไม่ค่อยมั่นคง คนในยุคนี้แสวงหาความรู้จากข้อมูลที่หลากหลาย จึงมักผสมผสานความเชื่อกับแนวความคิดต่างๆ ของโลกนี้ จนบางคนถึงกับเชื่อว่าความรอดอาจมาได้จากหลายทาง พระเยซูไม่ได้เป็นทางเดียวที่นำไปสู่ความรอด (ผู้แปล: ข้อมูลจาก http://www.regent.edu/acad/global/publications/lao/issue_7/pdf/mosaic_generation_oppel.pdf [2011, Sep 14])

3 David Kinnaman, *Unchristian: What a New Generation Really Thinks about Christianity... And Why It Matters*, (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 2007), p.17. “เดอะ โมเซอิคส์” (the

เขามองว่าคนเราจะเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ตนเองได้ลงทุนลงแรงไป รางวัลได้มาจากการทุ่มเททำงานหนัก แต่เขาไม่แน่ใจว่า พระเจ้าจะเข้ามามีส่วน และเป็น ผู้พิจารณาการงานของมนุษย์อย่างไร

ชาติเปิดเผยเรื่องของตัวเองจนถึงความต้องการส่วนลึกในจิตใจ ในช่วงนี้เขาได้อธิบายกับผมในมุมมองด้านจิตวิทยาว่าทำไมเขาจึงเลิกกับอ้อม และเมื่อเลิกกันแล้วเขาต้องการอะไร เพราะชาติพยายามที่จะไม่สนใจต่อความคิดในเรื่อง “ความรู้สึกผิด” ที่เขาถูกสอนมาตั้งแต่เด็ก ชาติจึงแสวงหาผู้หญิงที่จะไม่ทำให้เขาถูกรบกวนด้วยความรู้สึกผิดแห่งศาสนาของยุคก่อนสมัยใหม่ แต่ความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนใหม่ก็ดูจะล้มเหลวตั้งแต่เริ่มต้น เพราะเขาและผู้หญิงคนนั้นมีความแตกต่างกันมาก ดังนั้นเมื่อชาติมีโอกาสนัดกินกับอ้อม เขาจึงไม่รีรอ

เพราะชาติพยายามที่จะไม่สนใจต่อความคิดในเรื่อง “ความรู้สึกผิด” ที่เขาถูกสอนมาตั้งแต่เด็ก เขาจึงแสวงหาผู้หญิงที่จะไม่ทำให้เขาถูกรบกวนด้วยความรู้สึกผิดแห่งศาสนาของยุคก่อนสมัยใหม่

ในเวลานี้ เราจะเห็นว่า อ้อมพยายามที่จะประสานตัวเธอในอดีตกับตัวเธอในปัจจุบัน อ้อมได้เข้าศึกษาในโรงเรียนพระคริสตธรรมแห่งหนึ่งซึ่งมีแนวคิดศาสนาจารย์แบบหัวก้าวหน้าและสมัยใหม่ โรงเรียนแห่งนี้สอนว่าถ้อยคำในพระคัมภีร์อาจไม่ถูกต้องเสมอไป แนวคิดดังกล่าวสอนให้เธอ

“คิดเพื่อตัวเอง” อย่างไรก็ตามการคิดแบบนี้ก็ไม่สามารถช่วยเธอให้อภัยต่อพฤติกรรมของตัวเองในอดีต

เมื่อผมสนิทสนมกับหนุ่มสาวคู่นี้มากขึ้น ผมเริ่มเห็นว่าพวกเขาพยายามที่จะอยู่ในโลกของยุคหลังสมัยใหม่ ขณะเดียวกันก็พยายามเชื่อมโยงตนเองกับครอบครัวและสังคมของพวกเขา เมื่อใกล้ถึงวันแต่งงาน ชาติและอ้อมรู้สึกถึงความต้องการที่จะเป็นผู้ใหญ่ และอยากจะมีชีวิตที่เข้มแข็งซึ่งเป็นความเชื่อของพวกเขาเอง เพราะพวกเขาได้รับการศึกษา และมีประสบการณ์ที่พ่อแม่ของพวกเขาไม่เคยได้รับ อีกทั้งพวกเขายังมี “มุมมองต่อโลกนี้” ที่แตกต่างจากพ่อแม่เมื่อได้ไปใช้ชีวิตอยู่เมื่อนอกและได้อยู่ในวัฒนธรรมใหม่ๆ ชาติและอ้อมว่าอยู่ในทะเลแห่ง “ความเป็นไปได้” หัวใจของผมสัมผัสได้ว่าพวกเขาเป็นผู้แสวงหาอย่างแท้จริง ดังนั้นเราจึงพยายามเข้าไปในโลกของพวกเขาซึ่งเป็นโลกของยุคหลังสมัยใหม่

แต่ให้เราเริ่มจากปัญหาที่ชัดเจนๆ ของพวกเขา ก่อน ความรู้สึกผิดและภาระหนักในจิตใจเป็นผลจากความบาปที่เกิดขึ้น และพวกเขาไม่สามารถหาคำตอบในเรื่องนี้ได้จากแนวคิดยุคหลังสมัยใหม่ พวกเขาจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้ดี จะต้องประสานทุกความรู้สึกที่เกิดขึ้น และประสานทุกสิ่งที่รู้เข้าด้วยกัน และพยายามอยู่กับสิ่งเหล่านั้นอย่างกลมกลืนหรือ แน่นอนเรากำลังพยายามที่จะใช้แนวคิดจากทั้งสามยุคนี้ คือ ยุคก่อนสมัยใหม่ ยุคสมัยใหม่ และยุคหลังสมัยใหม่ เพื่อช่วยเหลือพวกเขา ผมเห็นด้วยกับโดห์ริงว่า แนวคิดแต่ละยุคสมัยมีสิ่งที่สามารถช่วยหนุ่มสาวคู่นี้ได้

อย่างแรก เราให้เขาแต่ละคนเล่าเกี่ยวกับตัวเอง เราเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัวเดิมของพวกเขา รูปแบบของครอบครัว ค่านิยม วัฒนธรรม และธรรมเนียมปฏิบัติที่สำคัญในครอบครัว โดยใช้ข้อคำถามเกี่ยวกับประวัติของครอบครัว เราเรียนรู้ว่าคนเรารับรู้เกี่ยวกับตัวเองได้จากความสัมพันธ์ที่เขามีต่อผู้อื่น เราให้พวกเขาประเมินวิธีการเลี้ยงดูของทั้งพ่อและแม่ เพื่อจะมองหาสิ่งที่เป็นปัจจัยแง่บวกและปัจจัยแง่ลบที่หล่อหลอมพวกเขาให้เป็นเหมือนทุกวันนี้ และค้นหาวิธีเชื่อมโยงสิ่งเหล่านั้นมาสู่ครอบครัวใหม่ที่พวกเขากำลังจะเริ่มต้นด้วยกัน

ทั้งหมดนี้ไม่ได้หมายความว่าให้พวกเขาตัดสินใจครอบครัวเดิมของตัวเอง แต่เราอยากให้เขามีโอกาสประเมินจุดแข็งและจุดอ่อนของครอบครัวเดิม และลองพิจารณาว่าสิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อครอบครัวใหม่ที่พวกเขากำลังสร้างขึ้น

ทั้งคู่ออกเล่าถึงสภาพครอบครัวที่ทำงานหนักเพื่อให้ได้รับผลตอบแทนที่สูง ชาติดูจะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับทั้งพ่อแม่ แต่พ่อของชาติห่างเหินและไม่ค่อยสนิทสนมกับคนในครอบครัว ชาติดจึงไม่อยากให้สิ่งนี้เกิดขึ้นในครอบครัวใหม่ อ้อมเป็น “ลูกพ่อ” เป็นดวงใจของพ่อ อ้อมมีความรู้สึกที่ดีต่อแม่ของเธอแต่ไม่ค่อยสนิทกัน ทั้งอ้อมและพี่สาวต่างก็ไม่สนิทกับแม่

สิ่งสำคัญสำหรับอ้อม คือ เธอได้ตัดสินใจว่าเธอจะไม่เป็นเหมือนคุณแม่ทั้งในการเป็นภรรยา และการเป็นแม่ แม้ว่าคนในครอบครัวจะไม่มีใครพูดถึงปัญหาระหว่างพ่อและแม่ แต่อ้อมรู้ว่าพ่อและแม่ของเธอไม่เข้าใจกันและไม่สามารถดูแลความรู้สึกของกันและกันได้ อ้อมคิดว่าพ่อและแม่ของเธอไม่

ยุ่งเกี่ยวกันมาหลายปีแล้ว อ้อมรู้สึกเสียใจและเห็นใจพ่อซึ่งคาดว่าคงไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่น อ้อมเห็นว่าเป็นเรื่องของวัฒนธรรมจีนที่คาดหวังผู้หญิงให้ยอมรับในเรื่องนี้ อ้อมจึงตัดสินใจว่าเธอจะเป็นภรรยาและคูชีวิตที่ต่างไปจากแม่ของเธอ อ้อมจึงไม่แน่ใจในขอบเขตของตัวเองเมื่อเธอและชาติตกสู่การทดลองในเรื่องเพศ

ตอนนี้ เรายังคงจัดการอยู่กับแนวคิดยุคสมัยใหม่ เราตั้งคำถามเกี่ยวกับสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความหมายและความสัมพันธ์ โดยให้พวกเขาใส่ชื่อหรือสัญลักษณ์ที่พวกเขานึกได้ หลังจากนั้นเราเริ่มเห็นข้อมูลของแต่ละคนที่ทำให้เราทราบว่าใครสะดกใจหรือไม่สะดกใจที่จะพูดเรื่องพระเจ้าอย่างตรงไปตรงมาและจริงจัง อ้อมเท่านั้นที่สามารถเล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพระเจ้า จนถึงความเชื่อที่ว่าพระเจ้าเคยตรัสกับเธอโดยตรง

ชาติสงสัยว่าพระเจ้ามีตัวตนและมีจริงหรือ เขามักจะตัดสินใจว่าคนที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดียว ผู้ที่สร้างโลกและสรรพสิ่งเป็นพวกมงาย เขาเคยฟังเทศน์และจำคำสอนจากพระคัมภีร์ได้หลายตอน แต่เขาคิดว่าเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่อุปโลกนขึ้น ชาติดตั้งใจที่จะเป็นคริสเตียนแต่ไม่อยากจะตัดสินใจศาสนาอื่นหรือความเชื่ออื่น

มาถึงตอนนี้ผมขอเล่าบางอย่างเกี่ยวกับตัวผมในการเรียนระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นช่วงยุคสมัยใหม่ ผมได้ศึกษาทั้งด้านจิตวิทยาและด้านศาสนศาสตร์และใช้เวลาหลายปีในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีต่างๆทางจิตวิทยา จนรู้สึกคุ้นเคยกับทฤษฎีเหล่านั้นมากกว่าพระวจนะ ในปีแรกที่ผมฝึกการให้คำปรึกษาเชิงอภิบาล ผมแทบไม่ได้ใช้แหล่งทรัพยากรฝ่าย

จิตวิญญาณเลย (การศึกษาพระคัมภีร์ การใคร่ครวญ การอธิษฐาน) หรือแม้แต่แนวทางจากพระคัมภีร์ ผมก็ใช้น้อยมาก

และแล้วผมก็มาถึงจุดเปลี่ยนทางความเชื่อ ผมไม่ได้กลายเป็นพวกที่ยึดมั่นในการตีความพระคัมภีร์ตามตัวอักษรอย่างเข้มงวด (fundamentalist) แต่ผมตระหนักว่าผมได้มองข้ามแหล่งทรัพยากรที่ยิ่งใหญ่ของชีวิตส่วนตัว กับการทำงานในฐานะผู้เชี่ยวชาญ ผมเริ่มศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจังกว่าแต่ก่อน และมากกว่าตอนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนพระคริสตธรรมเสียอีก แม้ว่าผมจะสามารถตีความและวิเคราะห์พระคัมภีร์ได้อย่างดี แต่ที่ผ่านมามีผมกลับไม่ได้รับอะไรเพราะผมมีความเชื่อว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกดัดไปซะทั้งหมด ในตอนนี้แม้ผมอาจจะไม่ได้เข้าใจพระคัมภีร์ทั้งหมด แต่ในสิ่งที่ผมรู้ ในสิ่งที่ผมเข้าใจ ผมได้ตัดสินใจกับตัวเองว่า ตั้งแต่นี้ไปผมจะเชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมดอย่างหมดใจ

*ความหวังของผมก็คือ ผมจะสามารถ
ยอมรับชาติและอ้อมได้ตามสถานการณ์ที่
พวกเขาเผชิญอยู่ และช่วยพวกเขาปรับ
ความเข้าใจกันในแนวทางที่พวกเขา
ยอมรับและเข้าใจ*

ดังนั้นในฐานะผู้ให้คำปรึกษา ผมรู้ว่าผมมีเป้าหมายส่วนตัวซึ่งถือเป็นสิ่งที่ต้องห้ามสำหรับผู้ให้คำปรึกษา ความหวังของผมก็คือ ผมจะสามารถยอมรับชาติและอ้อมได้ตามสถานการณ์ที่พวกเขา

เผชิญอยู่ และช่วยพวกเขาปรับความเข้าใจกันในแนวทางที่พวกเขายอมรับและเข้าใจ ซึ่งในกระบวนการดังกล่าวควรมีการแนะนำพวกเขาเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้าที่ทรงห่วงใยและรักพวกเขา พระองค์ทำงานผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยเปลี่ยนแปลงเราทั้งทางร่างกายจิตใจ และจิตวิญญาณ อาจกล่าวได้ว่า เรากำลังทำงานย้อนเวลา คือเราทำงานกับคนยุคหลังสมัยใหม่ เพื่อนำเขากลับไปยุคสมัยใหม่ และเพื่อนำเขากลับไปสู่แนวคิดและความจริงของยุคก่อนสมัยใหม่

เมื่อเร็วๆ นี้ ผมได้อ่านบทสัมภาษณ์ของ โบโน⁴ จากข่าวทางอินเทอร์เน็ต โบโนเป็นนักร้องที่มีชื่อเสียงทั่วโลก และได้ชื่อว่าเป็นนักคิดในยุคหลังสมัยใหม่ แต่ในการสัมภาษณ์ เขากลับพูดสนับสนุนความจริงจากพระคัมภีร์และได้เป็นพยานถึงจุดยืนของเขาในเรื่องความเชื่อซึ่งทำให้ผมประทับใจมาก โบโนอธิบายเรื่องความเชื่อของคริสเตียนให้เข้าใจง่ายโดยใช้แนวคิดเรื่องพระเจ้าเป็นความรัก แม้ว่าเขาจะไม่ได้เข้าใจพระคัมภีร์ทั้งหมดและไม่สามารถอ้างอิงข้อพระคัมภีร์ได้ แต่โบโนก็ยืนยันถึงเรื่องราวของการทรงไถ่ และความบาปของมนุษย์ในพระคัมภีร์ เนื้อหาส่วนใหญ่ในบทสัมภาษณ์ โบโนน่าจะวิพากษ์วิจารณ์พระคัมภีร์เหมือนแนวคิดของโลกนี้ แต่เขาไม่ได้ละทิ้งและหันหนีจากพระคัมภีร์ แต่กลับพูดถึงบทบาทของพระคัมภีร์เดิมที่จะช่วย

4 โบโน เป็นนักร้องเพลงร็อกชาวไอริช มีชื่อจริงว่า พอล เดวิด ฮิวสัน เพลงที่เขาแต่งมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง สังคม และศาสนา เขาเคยถูกเสนอชื่อเพื่อรับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปี 2003, 2005, และ 2006 (ผู้แปล: ข้อมูลจาก <http://en.wikipedia.org/wiki/Bono> [2001, Sep 14])

ให้เราเข้าใจพระลักษณะของพระเจ้า นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมพบกับนักจิตยุคหลังสมัยใหม่ที่มีความจริงใจและเป็นนักปฏิบัติที่ยอดเยี่ยม

ดังนั้นขณะที่ผมทำงานกับชาติ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เราจะหาจุดที่เป็นพื้นฐานเพื่อจะช่วยให้ชาติสามารถอธิบายและเข้าใจพระลักษณะของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีตัวตนและห่วงใยเขา ในขณะที่เดียวกัน ผมหวังว่าอ้อมจะมองเห็นว่าตัวเธอได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมและแนวคิดต่างๆ ในหลายช่วงเวลา ซึ่งสิ่งเหล่านั้นส่งผลกระทบต่อความเชื่อที่เธอยึดถือเกี่ยวกับเรื่องความบาป เราไม่ได้กำลังมองหาข้อแก้ตัวหรือเหตุผลในการทำความบาป แต่สามารถใคร่ครวญต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในฐานะมนุษย์คนหนึ่งซึ่งมีเรื่องราวต่างๆ ในชีวิต เรื่องราวเหล่านั้นมีส่วนสำคัญที่จะอธิบายความเป็นตัวเรา และช่วยให้เห็นว่า ชีวิตของเราเป็นมากกว่าการตัดสินใจของเรา เราสามารถยกโทษให้ตัวเองได้โดยไม่ต้องให้เหตุผลต่อการทำความบาป เราเข้าใจตัวเราที่ถูกถักทอขึ้น แม้ว่าก่อนที่พระเจ้าจะไถ่เรา เรายังไม่สมบูรณ์หรือยิ่งกว่านั้นเราเต็มไปด้วยความบาป อันที่จริงการสอนจากครอบครัวยังไม่สมบูรณ์พอที่จะทำให้อ้อมรู้จักพระเจ้า แต่กลับมีส่วนทำให้เธอตัดสินใจไม่เชื่อฟังพระเจ้า เพราะครอบครัวสอนให้เธอเชื่อฟังเท่านั้น ไม่ได้สอนให้เธอเข้าใจ

ทำไมผมถึงต้องการให้ชาติและอ้อมมีประสบการณ์กับพระเจ้าด้วยตัวของเขาเอง คอลิน วอร์ด และเทรี รอยเตอร์ ได้เขียนอธิบายอย่างชัดเจนถึงแนวทางของยุคหลังสมัยใหม่ที่สามารถช่วยคนในยุคนี้ได้ หนังสือของพวกเขาพูดถึงการให้คำปรึกษาที่เน้นจุดแข็งของผู้มาขอคำปรึกษา (strength-

centered counseling) โดยอ้างอิงถึงรูปแบบในการให้คำปรึกษาสามรูปแบบ คือ การให้คำปรึกษาที่เน้นการแก้ไขปัญหา (solution focused counselling) การให้คำปรึกษาโดยการให้เล่าเรื่อง (narrative counselling)⁵ และการสำรวจแรงจูงใจของผู้ขอคำปรึกษา (motivational interviewing)⁶ แม้ผู้อ่านจะไม่ได้เชี่ยวชาญในคำศัพท์และทฤษฎีของการให้คำปรึกษา แต่ก็สามารถเข้าใจได้ไม่ยากนักกว่า การให้คำปรึกษาที่เน้นจุดแข็งของผู้มาขอคำปรึกษานี้แตกต่างจากรูป

หนังสือของพวกเขาพูดถึงการให้คำปรึกษาที่เน้นจุดแข็งของผู้มาขอคำปรึกษา (strength-centered counseling) โดยอ้างอิงถึงรูปแบบในการให้คำปรึกษาสามรูปแบบ คือ การให้คำปรึกษาที่เน้นการแก้ไขปัญหา (solution focused counselling) การให้คำปรึกษาโดยการให้เล่าเรื่อง (narrative counselling) และการสำรวจแรงจูงใจของผู้ขอคำปรึกษา (motivational interviewing)

- 5 การให้คำปรึกษาโดยการให้เล่าเรื่อง(narrative counselling) เป็นแนวทางการให้คำปรึกษาที่เน้นให้ผู้มาขอคำปรึกษาเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเอง เพื่อช่วยให้เขาได้ทบทวนตัวเอง เข้าใจตัวเอง เข้าใจสถานการณ์ และหาทางออกให้ตัวเองได้ (ผู้แปล)
- 6 Colin C. Ward and Teri Reuter, *Strength-Centered Counseling: Integrating Postmodern Approaches and Skills with Practice*, (Los Angeles: Sage Publications, 2011), p.17.

แบบในการให้คำปรึกษาในสมัยก่อนอย่างไร อย่างแรก รูปแบบนี้ไม่ได้สนใจเรื่องในอดีตมากนัก ซึ่งหมายถึงการขุดเรื่องความบาปในอดีต และ/หรือความเจ็บป่วยในอดีตขึ้นมา เรื่องในอดีตสำคัญแค่เพียงว่าเราแต่ละคนได้พบกับเรื่องราวที่ไม่เหมือนกัน (ทั้งรายละเอียดในเหตุการณ์และมุมมองต่อเหตุการณ์นั้น) แต่ให้เราทบทวนเรื่องราวในอดีตเพื่อมองหาจุดแข็งและศักยภาพที่มีอยู่ในตัวของผู้นั้นมาขอคำปรึกษา

ดังนั้น ผมจึงพยายามที่จะฟังทั้งชาติและอ้อม และหนุนใจให้เขาฟังกันและกันด้วย เราไม่ได้กำลังจะตัดสินว่าใครเป็นคนผิด ตลอดเวลาที่นั่งคุยกันไม่มีใครเป็นคนเลว ผมรู้ว่าตัวเองเป็นมากกว่า “คู่สนทนาที่อยากรู้ อยากเห็น”⁷ ผมรู้จักและเป็นตัวแทนของพระเจ้า ดังนั้นในฐานะตัวแทนของพระเจ้าผมจึงมีอำนาจที่จะอวยพรหรือลงโทษ แต่สิ่งที่ผมพยายามจะทำก็คือให้เขาแต่ละคนเล่าเรื่องของตัวเองและหาหนทางที่จะช่วยให้เกิดการให้อภัยและคืนดีกันทั้งระหว่างเขาสองคน และระหว่างเขากับพระเจ้า

ผมใช้คำถามเพื่อสำรวจหาจุดแข็งที่อ้อมมี โดยเริ่มต้นถามอ้อมเกี่ยวกับการแบกความรู้สึกผิดตลอดมา เห็นได้ชัดว่าในตอนนั้น อ้อมตัดสินใจยอมมีเพศสัมพันธ์กับชาติต่างๆ ที่เธอยังมีความสงสัยในเรื่องนี้ เธอเล่าว่าตนเองถูกเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดในครอบครัวคริสเตียน เธอได้พยายามทำทุกสิ่งตามที่คริสตจักรสอน ขณะเดียวกันก็รอเวลาที่จะได้เป็นตัวของตัวเอง เมื่ออ้อมไปศึกษาต่อที่ประเทศเยอรมัน คนในครอบครัวไม่เข้าใจเธอและต่อต้าน

เธอ หาวว่าเธอจะละทิ้งครอบครัวและจากไปไกล ในเวลานั้นดูเหมือนจะมีชาติเพียงคนเดียวที่เข้าใจและให้กำลังใจเธอ และพวกเขาจึงตกหลุมรักกัน

เราต้องการฟังเรื่องราวเกี่ยวกับมิตรภาพ ความสนิทสนม ความสัมพันธ์ที่แตกร้าง และการคืนดีของเขาทั้งสอง ผมพยายามที่จะฟังโดยไม่ตัดสินและแน่นอนฟังโดยไม่ตำหนิ เพราะต้องการเสริมสร้างสิ่งที่นำเขามารักกันให้เข้มแข็งขึ้น และช่วยพวกเขาให้รู้จักจัดการความขัดแย้งที่เคยทำให้พวกเขาต้องแยกจากกัน

แต่สิ่งแรกที่เราต้องทำก็คือ การแยกเขาออกจากปัญหาเพื่อช่วยให้เขามองมันอย่างเป็นกลาง ในการทำสิ่งนี้จะต้องแก้ไขความคิดที่ว่าชาติหรืออ้อมเป็นตัวปัญหา และปรับความคิดใหม่นี้เป็นปัญหาที่พวกเขาร่วมมือกันต่อสู้ได้ อ้อมเคยพูดว่าเธอต้องการแยกจากชาติเพราะเขาเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอรู้สึกผิด และชาติก็ต้องการแยกจากผู้หญิงคนใหม่เพราะเขาเห็นว่าเธอเป็นตัวปัญหาเช่นเดียวกัน เพราะนั้นเราต้องช่วยพวกเขาให้หลีกเลี่ยงจากความขัดแย้งทำนองนี้

แล้วอะไรเป็นความแตกต่างระหว่างการให้คำปรึกษาแบบยุคก่อนสมัยใหม่ กับยุคสมัยใหม่ สำหรับการให้คำปรึกษาแบบยุคก่อนสมัยใหม่ ผู้ให้คำปรึกษาจะตัดสินว่าใครเป็นคนผิด และจะนำคนนั้นมาสู่ประสบการณ์การได้รับการอภัยจากพระเจ้า (ความสัมพันธ์ในแนวตั้ง) และการให้อภัยกันและกัน(ความสัมพันธ์ในแนวนอน) สิ่งนี้ควรเป็นเป้าหมายของผู้ให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาคริสเตียนมักจะกลัวการใช้คำที่นอกเหนือไปจากคำสอนจากพระคัมภีร์ในการอธิบายปัญหาและ

7 *ibid.*, p.17.

กำหนดวิธีแก้ปัญหาที่เป็นไปได้

ในการทำงานเดียวกัน วิธีการของยุคสมัยใหม่เรียกสิ่งนี้ว่าการวินิจฉัยโรคซึ่งเป็นการตัดสินว่าผู้มาขอคำปรึกษามีปัญหาจิตใจด้านใด อย่างเช่น ผู้ให้คำปรึกษาจะพูดถึงความแตกต่างระหว่างหนุ่มสาวคู่นี้กับพ่อแม่ของพวกเขา ซาติอาจถูกวินิจฉัยว่าเป็นผู้กบฏต่อพ่อแม่และพยายามสร้างขอบเขตที่เป็นส่วนตัวของตัวเอง ส่วนอ้อมน่าจะถูกวินิจฉัยว่าเธอไม่สามารถทำลายพันธนาการแห่งความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่-ลูกที่ผูกมัดเธอไว้ ในความเป็นจริงอ้อมอาจจะได้ยินเสียงพ่อแม่ในจิตสำนึกของเราเรียกสิ่งนี้ว่า การโทษผู้อื่น (projection)⁸ หรืออาจเป็นการใช้กลวิธีในการปกป้องตนเองแบบอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ผมอยากชี้ประเด็นผู้ให้คำปรึกษาคริสเตียนเห็นถึงหลักการบางอย่างที่สำคัญ การให้คำปรึกษาที่เน้นการแก้ปัญหา (ซึ่งเป็นหนึ่งในแนวทางของยุคหลังสมัยใหม่) การให้คำปรึกษาที่เน้นจุดแข็งของผู้มาขอคำปรึกษา และแนวทางให้คำปรึกษาอื่นๆ ต่างก็ให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการฟังของผู้ให้คำปรึกษา และการช่วยให้ผู้มาขอคำปรึกษาได้เล่า “เรื่องราวของเขา” ซึ่งเราเห็นได้อย่างชัดเจนในเวลาที่เราประยชุทำพันธกิจกับ

8 การโทษผู้อื่น (projection) เป็นการโยนความผิด หรือสิ่งที่ไม่ดีให้ผู้อื่น เช่น นาย ก.เกลียดนาย ข.เลยมีเรื่องขกต่อยกัน แต่นาย ก.กลับแก้ตัวว่าสาเหตุเกิดจากการที่นายข.เกลียดตน ซึ่งฟรอยด์เรียกสิ่งนี้ว่ากลวิธีในการปกป้องตัวเอง(defense mechanism) เกิดขึ้นเมื่อเรารู้สึกขัดแย้ง หรือรู้สึกคับข้องใจ จึงต้องหาทางออกให้กับตนเองด้วยกลวิธีต่างๆ ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในระดับจิตใต้สำนึก(unconscious) (ผู้แปล: ข้อมูลจากศรีเรื่อน แก้วกั้งวาล, ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ, กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน, 2539)

ประชาชน พระองค์ให้คนเหล่านั้นเล่าเรื่องของตัวเอง สิ่งนี้ปรากฏชัดในเหตุการณ์ที่พระองค์เผชิญหน้ากับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ และหญิงที่ถูกจับฐานล่วงประเวณี

พระเยซูไม่ได้ตำหนิหญิงสองคนนี้ แต่พระองค์มักตำหนิผู้ที่คิดว่าเขาไม่สมควรถูกตำหนิ เช่น พวกฟาริสี พวกธรรมจารย์ เป็นต้น ในทางกลับกันพระองค์กลับแสดงความเมตตาต่อผู้ที่ตระหนักว่าเขาเป็นคนบาป พระเยซูใช้การให้คำปรึกษาในเชิงบวก (positive counselling) ซึ่งเป็นแนวทางของยุคสมัยใหม่อีกแนวทางหนึ่งซึ่งช่วยให้คนค้นพบจุดแข็งของตัวเองและคุณค่าของตัวเองที่ไม่เคยรู้มาก่อน พระเยซูทรงรักษา ทรงกล่าวยกโทษ และทรงทำให้เกิดการคืนดี แต่การสัมผัสธรรมดาๆ ของพระองค์ก็ทำให้คนเหล่านั้นรู้สึกมีคุณค่าและได้รับการเติมเต็ม พระเยซูได้ทำให้ประชาชนพบกับความรักของพระเจ้าและรู้ว่าพระองค์ปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์กับพวกเขา พวกเขาได้รับการเสริมสร้างศักยภาพจากพระองค์

การเสริมสร้างศักยภาพ (empowerment) เป็นหลักการของการให้คำปรึกษายุคหลังสมัยใหม่ ณ จุดนี้หวังว่าซาติและอ้อมจะมอยย้อนกลับไปดูชีวิตของพวกเขา และสามารถกำจัดวิธีคิดและพฤติกรรมเดิมๆ ที่ถ่วงพวกเขาอยู่ ดังนั้นให้เรามาทำความเข้าใจการเสริมสร้างศักยภาพตามแนวคิดของยุคก่อนสมัยใหม่ และยุคสมัยใหม่กัน

วอร์ดและรอยเตอร์ ยืนยันว่าแนวคิดของยุคสมัยใหม่มองว่าผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญ งานของผู้ให้คำปรึกษาคือการนำความรู้ที่

มีไปช่วยจัดการพฤติกรรมของผู้มาขอคำปรึกษา⁹ การรู้เกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ทางจิตวิทยาทำให้ผู้ให้คำปรึกษาต้องรับผิดชอบที่จะเลือกแนวทางที่ถูกต้องเพื่อช่วยเหลือและผลักดันผู้มาขอคำปรึกษาไปในแนวทางที่ดีขึ้น เช่น ผู้ให้คำปรึกษาอาจพูดกับอ้อมว่า “อ้อม ผมสัมผัสได้ว่าคุณกำลังต่อสู้กับจริยธรรมที่คุณได้รับจากพ่อแม่ ซึ่งทำให้คุณรู้สึกผิด”

เมื่อผมต้องการให้ชาติและอ้อมค้นพบพระเจ้าผู้ทรงรักและทรงพระชนม์อยู่ ผมจึงต้องให้ชาติและอ้อมค้นพบพระองค์ด้วยตัวเองมากกว่าที่ผมจะเป็นคนบอกพวกเขา เพราะต้องการให้พวกเขาพบพระเจ้าบนเงื่อนไขของพวกเขาเอง และบนเงื่อนไขของพระเจ้าด้วย

แต่ประโยคดังกล่าวอาจไม่ได้ช่วยเสริมสร้างศักยภาพเท่าที่ควร การพูดแบบนี้เหมือนกับการบอกว่าผมทำเสียเป็อนเท่านั้น ผู้ให้คำปรึกษามองว่าผู้มาขอคำปรึกษามีปัญหาและทำการวิเคราะห์ปัญหา แนะนำวิธีแก้ไขปัญหาก็กับผู้มาขอคำปรึกษาจากมุมมองของตนเอง จะมีทางที่ดีกว่านี้ไหม

ดูเหมือนว่า หลักการของยุคก่อนสมัยใหม่จะตัดสินสถานการณ์ก่อน จากนั้นก็ตัดสินองค์ประกอบต่างๆ ของปัญหาด้วยมุมมองของผู้ให้คำปรึกษาเอง โดยที่ผู้มาขอคำปรึกษาไม่รู้เรื่อง เมื่อผมต้องการให้

ชาติและอ้อมค้นพบพระเจ้าผู้ทรงรักและทรงพระชนม์อยู่ ผมจึงต้องให้ชาติและอ้อมค้นพบพระองค์ด้วยตัวเองมากกว่าที่ผมจะเป็นคนบอกพวกเขา เพราะต้องการให้พวกเขาพบพระเจ้าบนเงื่อนไขของพวกเขาเอง และบนเงื่อนไขของพระเจ้าด้วยวอร์ดและรอยเตอร์ กล่าวว่า “การเปลี่ยนแปลงของผู้มาขอคำปรึกษาเป็นกระบวนการที่เกิดจากผู้มาขอคำปรึกษาเป็นผู้ลงมือกระทำ”¹⁰

ผมเห็นด้วยกับประโยคดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ก็อยากจะเพิ่มเติมว่า “การเปลี่ยนแปลงของผู้มาขอคำปรึกษา เป็นการยอมรับและยอมจำนนต่อกระบวนการซึ่งพระเจ้าเป็นผู้ลงมือกระทำ” ไม่เช่นนั้นตัวผมเองคงสามารถแนะนำทางที่ชาติและอ้อมจะมีประสบการณ์กับฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ แต่การเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงคงจะไม่เกิดขึ้น

ดังนั้นผมจึงให้การบ้านบางอย่างกับทั้งสองคน โดยขอให้อ้อมอ่านและใคร่ครวญในพระธรรมยอห์น 8:1-11 ซึ่งเป็นเหตุการณ์ตอนที่พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับหญิงที่ถูกจับฐานล่วงประเวณี พระเยซูทรงปกป้องเธอจากผู้ที่ต้องการเอาหินขว้างเธอให้ตาย บางคนอาจคิดว่าเธอรอดมาได้อย่างง่ายดาย พระเยซูไม่ได้เอาโทษเธอ แต่พระองค์ได้ทรงแนะนำเธอว่า “จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก”

ต่อมาเมื่อได้พูดคุยกับอ้อมถึงพระธรรมดังกล่าว ก็เป็นเวลาที่เราพร้อมจะค้นดูชีวิตของเธอ อ้อมเล่าว่าเธออยากจะรู้จักและติดตามพระเจ้าองค์นี้ ผมจึงให้เธอลองเล่าเรื่องจากพระธรรมยอห์นเสมือนว่าเธอเป็นผู้หญิงที่พระเยซูคุยด้วย อ้อมสามารถเล่าได้อย่างสวยงาม และในตอนท้ายเธอร้องให้

9 ibid., p.11.

10 ibid. p. 14

ออกมาเบาๆ เมื่อผมถามเธอว่าน้ำตากำลังบอกอะไร อ้อมอธิบายว่าขณะที่เธอเล่าเรื่องนี้ เธอได้ยินพระเยซูตรัสว่า “เราไม่เอาโทษเจ้า” ณ จุดนี้ อ้อมรู้สึกถึงการได้รับการอภัยซึ่งที่ผ่านมาเธอรู้แต่หลักการเท่านั้น

การคิดการบ้านให้กับชาติดูเป็นเรื่องที่ยากกว่า เพราะผมมองไม่เห็นว่ามีภารกิจต่อผู้ฝ่ายวิญญาณเลย เขามักจะนิ่งและมีเหตุผลในทุกๆ เรื่อง แต่ผมก็รู้ว่าเขารักอ้อมและต้องการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเธอ เมื่อพูดคุยกันถึงความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างขอบเขตของความสัมพันธ์ในชีวิต ผมก็พบว่าชาติและอ้อมตกสู่การทดลองในเรื่องเพศอย่างง่ายดายเพราะพวกเขาไม่ได้สร้างขอบเขตใดๆ ไว้เลย (อย่างน้อยก็ในการพูดตกลงกัน) ทั้งขอบเขตระหว่างเขาสองคน และระหว่างเขากับคนอื่น

ขอบเขตเป็นเรื่องที่คนเอเชียเข้าใจได้ยากและไม่สามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตได้ การดำเนินชีวิตของคนเอเชียมักอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน ครอบครัวส่วนใหญ่จึงมีขอบเขตเพียงเล็กน้อย กล่าวคือ อะไรที่เป็นของคุณก็เป็นของฉัน เรื่องของคุณก็เป็นเรื่องของฉัน ขอบเขตด้านความคิดและความรู้สึกจึงถูกรุกล้ำ แต่ชาติและอ้อมเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างรวดเร็ว และการพูดคุยกันในเรื่องนี้ก็เกิดผลดี ชาติมีความต้องการที่จะปกป้องอ้อมอย่างเห็นได้ชัด เราจึงใช้จุดแข็งนี้ช่วยสร้างขอบเขตให้พวกเขาเป็นอิสระจากการล่วงล้ำของครอบครัวเดิมของพวกเขา ชาติเริ่มเรียนรู้ว่าเขาต้องมีขอบเขตที่ชัดเจนในบางเรื่องมากขึ้น

ต่อมา ผมได้ให้ชาติค้นหาความทรงจำในวัยเด็ก

ของเขา โดยเฉพาะเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า เขาค่อยๆ เล่าถึงเหตุการณ์ในวัยเด็กเมื่อได้ไปโบสถ์และได้เรียนรวีฯ จนมาถึงจุดที่เริ่มต่อต้านพระเจ้าเมื่อตอนเป็นวัยรุ่น ชาติยอมรับความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าในวัยเด็กเพราะผู้ใหญ่ที่เขานับถือหลายคนเล่าว่าพระเจ้านั้นจริง แต่เมื่อโตขึ้นเขาก็กลับยอมรับสิ่งที่คริสตจักรสอนได้น้อยลง เช่น เขาสงสัยว่าพระวาจาของพระเจ้าเป็นความจริงหรือไม่ (มีความจริงสัมบูรณ์หรือไม่) แต่เขาไม่ได้พูดต่อต้านเพราะเขาไม่ต้องการทำให้ผู้ใหญ่ซึ่งรวมถึงพ่อแม่ผิดหวังในตัวเขา

และแล้วชาติก็ได้ปล้ำสู้กับพระเจ้าจริงๆ เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มากเพราะในขณะที่เขาทบทวนเรื่องราวของตัวเองในอดีต เขารู้สึกเหมือนกับกำลังต่อสู้กับพระเจ้า พระเจ้าผู้ซึ่งติดตามเขาอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ผมจึงปล่อยให้เขาได้อยู่กับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลานั้น

มาถึงจุดนี้ ดูเหมือนชาติอยากเชื่อในพระเจ้า ผมจึงให้เขาอธิบายว่าพระเจ้าเป็นอย่างไรในความคิดของเขา เขาชี้ประเด็นว่า ถ้าพระเจ้ามีอยู่จริงเขาน่าจะได้รับความรักและไม่ต้องถูกปฏิเสธ ชาติคิดว่าพระเจ้ามีอยู่จริงแต่พระองค์อยู่ห่างจากมนุษยชาติเหมือนเป็นทางคู่ขนานที่ไม่มีวันมาบรรจบกัน นี่เป็นวิธีการของยุคหลังสมัยใหม่ คือ ปล่อยให้ผู้มาขอคำปรึกษากำหนดความเป็นจริงจากมุมมองของเขาเอง

แต่ผมก็ไม่ปล่อยให้ชาติหยุดอยู่แค่จุดนี้ จึงถามเขาว่ารู้สึกอย่างไรกับประสบการณ์ที่อ้อมมีกับพระเยซู สันติสุขที่อ้อมได้รับเป็นแค่อารมณ์ความรู้สึกหรือเป็นประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูได้ตรัสกับอ้อมผ่านทางพระคัมภีร์ คำตอบของชาติแสดงให้เห็นถึงมุมมองเรื่องพระเจ้าที่มีการเคลื่อนไหวไปจากเดิม ชาติกล่าวว่าสันติสุขที่อ้อมได้รับอาจเป็นแค่อารมณ์ความรู้สึกที่ทำให้เข้าใจไปเองว่านี่เป็นเรื่องจริง แต่สำหรับเขาคิดว่าพระเยซูตรัสกับอ้อมผ่านทางพระคัมภีร์จริงๆ ผมจึงไม่ได้ถามอะไรอีก

อย่างไรก็ตาม ผมมอบหมายให้ชาติไปอ่านพระธรรมปฐมกาลบทที่ 32 ซึ่งเป็นตอนที่ยาโคบต้องเผชิญกับเหตุการณ์หลายอย่างเพื่อทดสอบเขา จนมาถึงจุดที่ยาโคบเผชิญหน้ากับพระเจ้า การปล้ำสู้กับพระเจ้า (หรือตัวแทนของพระเจ้า) ทำให้เขาบาดเจ็บที่ร่างกาย (สะโพก) และจิตใจ¹¹ บางที่ชาติอาจจะต้องปล้ำสู้กับพระเจ้าด้วยเช่นกัน

และแล้วชาติก็ได้ปล้ำสู้กับพระเจ้าจริงๆ เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มากเพราะในขณะที่เขาทบทวนเรื่องราวของตัวเองในอดีต เขารู้สึกเหมือนกับกำลังต่อสู้กับพระเจ้า พระเจ้าผู้ซึ่งติดตามเขาอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ผมจึงปล่อยให้เขาได้อยู่กับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลานั้น

จากประสบการณ์ของชาติ เขามั่นใจว่าพระเจามีจริง แม้ว่าเขาจะไม่ได้แสวงหาพระเจ้าแต่พระเจ้าไม่ได้หยุดที่จะแสวงหาเขา เมื่อความคิดและคำถามเหล่านี้ผุดขึ้นในใจ ชาติจึงคิดได้ว่ามีอำนาจจาก

ภายนอกตัวเขาซึ่งหมายถึงพระเจ้าที่พยายามทะลุทะลวงเข้ามาในจิตสำนึกและความคิดของเขา

จากสิ่งที่ปรากฏ เราพบว่าชาติและยาโคบมีจุดที่เหมือนกันหลายอย่าง คือ ทั้งชาติและยาโคบประสบความสำเร็จเกินกว่าที่ครอบครัวคาดหวังไว้ทั้งคู่ พวกเขาใช้สติปัญญาและไหวพริบเพื่อที่จะอยู่เหนือคนอื่น ชาติและยาโคบต่างก็ออกจากครอบครัวเพื่อไปแสวงหาชีวิตที่ดีกว่า สุดท้ายพวกเขาทำร้ายคนบางคนในชีวิตของพวกเขา

ถ้าผู้อ่านจำได้ ผมได้ชี้แจงตั้งแต่ต้นว่านี่เป็นกรณีการให้คำปรึกษาที่ได้สมมติขึ้น นั่นเป็นเพราะว่าผมไม่ต้องการเขียนเรื่องจริงของผู้มาขอคำปรึกษา เพราะนั่นจะเป็นการทำลายความเชื่อมั่นที่พวกเขามีต่อผม ชาติและอ้อมอาจเป็นใครก็ได้ในสังคมปัจจุบันซึ่งมีเรื่องราวแตกต่างจากชาติและอ้อมในเรื่องนี้ แต่สิ่งที่ต้องสนใจและใส่ใจน่าจะเหมือนกัน

เราอยู่ในโลกที่แตกต่างจากโลกของรุ่นพ่อแม่เราอย่างมาก แล้วเราจะให้คำปรึกษาอย่างไรดี คนในยุคนี้มีความรู้มากกว่าคนในยุคก่อน โลกนี้ได้เปลี่ยนไปแล้วในช่วงเวลาอันสั้น เทคโนโลยีและการสื่อสารที่หลากหลายและรวดเร็วมีอิทธิพลอย่างมากในการเปลี่ยนแปลงสังคมปัจจุบัน คนในยุคหลังสมัยใหม่เป็นเหมือนชาวอิสราเอลที่มองดูพระเจ้าในมุมมองใหม่พระเจ้าไม่ได้มีความสำคัญอะไรในชีวิตของพวกเขา

ผมชื่นชมหลักการหลายอย่างของการให้คำปรึกษายุคหลังสมัยใหม่ โดยเฉพาะการเน้นไปที่การเสริมศักยภาพของผู้มาขอคำปรึกษา และช่วยผู้มาขอคำปรึกษาจัดการกับปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ตัดสินว่าเขาเป็นตัวปัญหา ผมต้องการช่วยให้คน

11 การบาดเจ็บในระหว่างการต่อสู้ เป็นประสบการณ์ที่ทำให้ยาโคบยอมจำนนว่าเขาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และต้องพึ่งพาพระเจ้าเท่านั้น (ผู้แปล)

เหล่านี้ไปถึงจุดที่ยอมจำนนต่อพระวิญญูญาณ บริสุทธิและมีความเชื่อที่เข้มแข็งในการดำเนินชีวิต มีความคิดบางอย่างซึ่งยากที่จะรับได้ การแยกแยะ ปัญหาออกเป็นประเด็นๆ ก็เป็นเรื่องที่ชัดเจนดี แต่เราจะทำอย่างไรกับเรื่องความบาปเมื่อเราพูดถึง ความบาปที่เกิดขึ้น พระคัมภีร์กล่าวว่าความบาป อยู่ในเรา เราเป็นคนบาป นั่นเป็นตัวเก่าของเรา และมันต้องตายลง การตายต่อตัวเองเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ยากสำหรับคนรุ่นนี้ที่อยากจะค้นพบตัวเอง แต่กระบวนการนี้เกิดขึ้นได้ถ้าผู้ให้คำปรึกษาใช้ การอุปมาเปรียบเทียบกับเพื่อช่วยให้ผู้มาขอคำปรึกษาได้สำรวจตนเองและมองเห็นตนเองตามความเป็นจริง

ผมขอกล่าวถึงนาธานซึ่งเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ชาญฉลาด เขาเป็นคนเผชิญหน้ากษัตริย์ดาวิดในพระธรรม 2 ซามูเอล นาธานได้เล่าเรื่องที่ทำให้กษัตริย์ดาวิดมีอารมณ์ร่วมไปด้วย ดาวิดจึงระเบิดอารมณ์โกรธใส่ตัวร้ายในเรื่องนี้ และนาธานได้ฉวยโอกาสที่จะจับดาวิดอย่างง่ายตายด้วยการกล่าวว่า “ดาวิด ท่านคือชายผู้นั้น”

เราเป็นเหมือนนาธานได้เช่นเดียวกันถ้าเรารู้พระคัมภีร์ พระคัมภีร์สามารถใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย อ.เปาโลได้เป็นพยานในพระธรรมโรมบทที่ 1 ว่ามนุษย์ทุกคนรู้ว่าพระเจ้าและรู้จักกฎเกณฑ์ของพระองค์แม้ว่าจะไม่เคยได้ยินคำพยานจากคริสเตียนเลย ดังนั้นไม่มีมนุษย์คนใดที่จะแก้ตัวได้เมื่อเขายืนอยู่ในการพิพากษา เพราะพระลักษณะของพระองค์ก็ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง และจิตสำนึกของมนุษย์ก็รู้จักผิดชอบชั่วดีซึ่งนั่นก็คือกฎเกณฑ์ของพระเจ้านั่นเอง

นี่เป็นเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน เมื่อเราพูดถึงการถูกเลี้ยงดูมาในครอบครัวคริสเตียน การแต่งงานกับภรรยาที่เป็นคริสเตียน การอาศัยอยู่ในชุมชนคริสเตียน เราน่าจะสรุปได้ว่า พระวิญญูญาณบริสุทธิทรงสำแดงเพื่อที่จะนำชาติไปถึงพระเจ้า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับชาติไม่ได้เป็นเรื่องบังเอิญ เราจึงเชื่อว่าพระเจ้าและพระวิญญูญาณบริสุทธิได้นำชาติไปสู่พระองค์ ถ้าชาติซื้อสัตย์ต่อตัวเองและต่อพวกเราในฐานะผู้ชม เขาก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ในทุกบริบทของชีวิตเขา

แต่พวกยุคหลังสมัยใหม่ได้พูดถึงประเด็นบางอย่างที่น่าสนใจ พวกเขามองว่า คริสเตียนเองไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ดีของคริสต์ศาสนา เรื่องนี้เป็นความจริงทั้งในประเทศอเมริกาและอาจจะในประเทศไทยด้วย คริสตจักรที่อนุรักษนิยมได้สร้างความยุ่งยากให้กับการดำเนินชีวิตคริสเตียน¹² น่าเศร้าใจที่สภาพคริสตจักรในปัจจุบันเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้คนหนุ่มสาวตัดสินใจปฏิเสธการมีส่วนร่วมกับคริสตจักรและไม่อยากได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน เราจึงต้องช่วยให้ชาติกลับมา มีจิตสำนึกแบบ

เราจึงต้องช่วยให้ชาติกลับมา มีจิตสำนึกแบบคริสเตียน เพราะที่ผ่านมาคริสตจักรพยายามกดดันเขาให้ยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า โดยการให้ยอมรับกฎเกณฑ์และหลักข้อเชื่อของคริสตจักร ซึ่งการทำแบบนี้ไม่ได้เป็นการช่วยเขา

12 Kinnaman, p. 15.

คริสเตียน เพราะที่ผ่านมาคริสตจักรพยายามกดดันเขาให้ยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า โดยการให้ยอมรับกฎเกณฑ์และหลักข้อเชื่อของคริสตจักร ซึ่งการทำแบบนี้ไม่ได้เป็นการช่วยเขา เรา กำลังช่วยชาติให้ค้นพบหนทางของเขาเองซึ่งเป็นเรื่องราวที่มีบริบทของยุคปัจจุบัน ถ้าคนหนึ่งจะบอกว่าเขาไม่ต้องการพระเจ้า นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาไม่ต้องการพระเจ้าจริงๆ

ผมหวังว่าบทความนี้จะช่วยให้เรามีความหวังใจว่า เรามีส่วนในชีวิตของคนรุ่นปัจจุบันได้ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องพาเขามาสู่ผู้หนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง แม้ว่าหนุ่มสาวรุ่นใหม่จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่อยู่ในโลกยุคหลังสมัยใหม่ และคิดแบบยุคหลังสมัยใหม่ แต่เราสามารถเข้าถึงพวกเขาได้ บางครั้งเราอาจจะต้องเปลี่ยนถุงหนังใหม่ เราต้องคิดต่างไปจากเดิมบ้าง แต่เราต้องไม่ปฏิเสธสิ่งที่จริง สิ่งที่น่านับถือ สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่เป็นสิริสุทธิ์ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่ทรงคุณ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่น่ารัก สรรเสริญ¹³

ดร. เน็ด อาร์ สจ๊วต

(Dr. Ned R. Stewart)

B.S. (Sociology), M.Div., D.Min. (Counseling)

หัวหน้าหมวดการให้คำปรึกษา

สมรสกับคุณวันดี (Wanda) มีลูกชายและลูกสาวอย่าง

ละคน (Martin & Debbie) อาศัยอยู่ที่สหรัฐ

นมัสการที่คริสตจักรพระโขนง รับผิดชอบการสอนและ

อบรมในคริสตจักรแบптиสต์หลายแห่ง

บรรณานุกรม

Cloud, Henry and Townsend, John. Boundaries: When to Say Yes, When to Say No to Take Control of Your Life. Grand Rapids, Michigan: ZondervanPublishingHouse, 1992.

Doehring, Carrie. The Practice of Pastoral Care: A Postmodern Approach, Louisville, Kentucky: Westminster John Knox Press, 2006.

Kinnaman, David. Unchristian: What a New Generation Really Thinks about Christianity... And Why It Matters. Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 2007.

Ward, Colin C. and Teri Reuter. Strength-Centered Counseling: Integrating Postmodern Approaches and Skills with Practice. Los Angeles: Sage Publications, 2011.

Worthington, Everett L. Marriage Counseling. Illinois: InterVarsity Press, 1989.

“ยุคแห่งความจริงที่ขัดแย้งกัน”¹

จินนี่ โคห์ (Jeannie Koh) แปลโดย ดร. เพ็ชรรัตน์ จันทร์แสนวิไล

เรามีตึกสูงเสียดฟ้ามากขึ้น

เรามีถนนหลวงที่กว้างขวางขึ้น

เราใช้จ่ายมาก

เราซื้อมาก

เรามีบ้านหลังใหญ่โตขึ้น

เรามีสิ่งอำนวยความสะดวกมากขึ้น

เรามีปริญญาหลายใบ

เรามีความรู้สูงขึ้น

เรามีผู้เชี่ยวชาญเพิ่มขึ้น

เรามียารักษาโรคมากขึ้น

เราครอบครองสิ่งของมากขึ้น

เราพูดมาก รักน้อย

เราดิ้นรนเพื่อการกินอยู่

เราเพิ่มจำนวนปีให้กับชีวิต

เราเดินทางไปถึงดวงจันทร์และกลับมา

เราได้สำรวจอวกาศภายนอก

เราได้แยกอะตอม

เรามีรายได้สูงขึ้น

เรามีปริมาณมากขึ้น

เรามีเวลาว่างมากขึ้น

นี่เป็นยุคของการมีรายได้สองทาง

เป็นยุคของคนมีบ้านหรูหรา

นี่เป็นความคิดความรู้สึกของฉันที่เกี่ยวกับยุคสมัยในปัจจุบันนี้

แต่เราก็มีอารมณ์ร้อนมากขึ้น

แต่มีมุมมองที่แคบเล็กลง

แต่กลับได้ของน้อยลง

แต่มีความสุขกับมันน้อย

แต่กลับมีครอบครัวที่เล็กลง

แต่เรากลับไม่มีเวลา

แต่มีสามัญสำนึกน้อยลง

แต่ตัดสินใจแย่ง

แต่ก็มีปัญหามากขึ้นตามมา

แต่ความเจ็บป่วยก็ยังไม่ลดลง

แต่คุณค่าของสิ่งของนั้นกลับลดน้อยลง

และเกลียดบ่อบ่อกินไป

ไม่ใช่เพื่อการมีชีวิตอยู่

แต่ก็บ่นทอนความหมายจากชีวิต

แต่กลับข้ามถนนไปพบเพื่อนบ้านใหม่ไม่ได้

แต่ไม่รู้จักจิตใจภายใน

แต่ไม่ได้แยกความลำเอียง

แต่คุณธรรมกลับต่ำลง

แต่มีคุณภาพต่ำลง

แต่พักน้อยลง

แต่การหย่าร้างกลับมากขึ้น

แต่ปราศจากชีวิตชีวา

1 Jeannie Koh, “Paradox of Our Times,” Discipleship Training Centre Newsletter, April 2008, p.2. ผู้เขียนเรียบเรียงและดัดแปลงจากบทความในเว็บไซต์ <http://www.snopes.com/politics/soapbox/paradox.asp> โดยผู้เขียนเนื้อหาของบทความนี้คนแรกคือ Dr. Bob Moorehead ศิษยาภิบาลของคริสตจักร Seattle’s Overlake Christian Church (Washington, USA)

The Paradox of Our Times¹

Jeannie Koh

We have taller buildings,
but shorter tempers;
We have wider freeways,
but narrower viewpoints;
We spend more, but have less;
We buy more, but enjoy it less.
We have bigger houses
and smaller families;
We have more conveniences,
but less time;
We have more degrees, but less sense;
We have more knowledge,
but less judgment;
We have more experts,
but more problems;
We have more medicine,
but more illnesses.
We have increased our possessions,
but reduced our values.
We talk too much,
love too seldom and hate too often.
We strive to make a living but not a life;
We add years to life,
but deduct meaning from life.

We have been all the way to the moon
and back,
but have trouble crossing the street to
meet the new neighbor.
We have explore outer space,
but not inner space;
We have slit the atom,
but not our prejudice.
We have higher incomes,
but lower morals;
We have become long on quantity,
but short on quality.
We have more leisure but less rest;
These are the days of two incomes,
but more divorces;
Of fancier houses, but lifeless homes.
This is how I thought and felt about this
day and age.

---

¹ This has been adapted and modified by me but originates from this website: <http://www.snopes.com/politics/soapbox/paradox.asp>. The original writer is Dr. Bob Moorehead, Pastor of Seattle's Overlake Christian Church (Washington, USA). I was not able to seek permission before using and adapting this, but will endeavour to get in touch with Dr. Moorehead.

Introduction:

This brief article is an attempt to explore an understanding of postmodernism, its origins, its thoughts, and how a Christian believer can meaningfully present the Christian Scriptures to a postmodern mind. Within a postmodern context, a Christian believer may wonder how the Scriptures, which had been regarded as the Word of God and the universal truth, speak to a postmodern person, whose basic tenet is that there is not one and only universal truth. A few questions can be posed. What actually is postmodernism? How has it originated? Can the Christian Scriptures, the Old and the New Testaments, be meaningful to the postmodern mind?

He challenged the concept of universal truth, universal moral right, and universal meaning of history, especially when he declared, "God is dead."

1. The Emergence of Postmodernism

Postmodernism is still foreign to many people around the world. For it cannot

simply be defined in conventional schools of thoughts. However, many believe that postmodernism emerged as a response to the disillusionment of modernism. For it accuses modernism as being the overly optimistic view of the obsolete Enlightenment, that is, destructive by nature.¹

According to Derrel R. Watkins in his article on *Spiritual Formation of Older Persons in a Postmodern Context*, postmodern thought has been discussed since the 19th century led by Friedrich Nietzsche, who was considered to be the first person who provided the foundational ideas of postmodernism. He challenged the concept of universal truth, universal moral right, and universal meaning of history, especially when he declared, "God is dead."²

Then in the early 20th century, other thinkers such as Martin Heidegger, Micheal

- 1 Sean Devine, "Christianity, Science, & Postmodernism," *Stimulus: The New Zealand Journal of Christian Thought & Practice* 15, no. 1 (2007) : 28-29, *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].
- 2 Derrel R. Watkins, "Spiritual Formation of Older Persons in a Postmodern Context," *Journal of Religion, Spirituality & Aging* 22, no. 1/2 (2010): 5, *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

Foucault, and Jacques Derrida developed Nietzsche's postmodern thought in different levels. Soon after that postmodern thoughts have been well accepted in art, architecture, and literature.³ As more and more studies have been done with the guidance of postmodern thinkers, postmodernism has been widely applied in different disciplines such as theology, philosophy, education, physical sciences, the social and behavioral sciences, and medical science. In other words, postmodernism has invaded our individual and collective lives from almost every aspect.

2. Postmodern Thoughts

Postmodernism often "... is characterized by diversity in both method and content and by anti-essentialist emphasis that rejects the idea that there is a final account ...."⁴ Postmodernism is "principally concerned with epistemology: the nature of truth and knowing, the acquisition of knowledge, and what

accounts as knowledge."⁵ In fact, without modernism there would be no postmodernism. Thus, the "post" does not stand for "anti," it rather means moving through and beyond modernism.⁶ So, as postmodern thoughts are moving through and beyond modernism they challenge the modern view that our understandings arising from rational intellectual processes are truer than other understandings. For rational intellectual processes or scientific successes belong to the Enlightenment, which unconsciously displayed their arrogance by modernist supporters. Destruction has become an inevitable result of the arrogant claims of scientific successes when an application of scientific successes negates individual and collective responsibility. This has frequently happened because "while modernism depends on the advance of science to give it credibility, science does not depend on modernism as an ideology."⁷

---

3 *ibid.*

4 George, Aichele, Peter Miscall, and Richard Walsh, "An Elephant in the Room: Historical-Critical and Postmodern Interpretations of the Bible," *Journal of Biblical Literature* 128, no. 2 (2009): 384, *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

---

5 Aaron Stuvland, "The Emerging Church and Global Civil Society: Postmodern Christianity as a Source for Global Values." *Journal of Church & State* (2010): 214, Oxford University Press / UK, 2010. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

6 *ibid.*

7 Devine, 29.

Postmodernists tend to claim that postmodern thoughts are “ultimately more fundamental than the scientific, evidence-based knowledge building system.”⁸ For things are not always what they appear to be. Postmodernists oppose “the view that the signifiers (i.e. the symbols) in a text have defined meanings,”⁹ because meaning only is meaningful and significant to the one who interprets it, not others. Thus truth is relative, personal and contextual, emerging from a power and knowledge relationship between the text and the interpreter.¹⁰ Postmodernists also are convinced that “each community develops its own narrative capturing its own truth that permits its members to speak a common language and establish a commonly accepted reality.”¹¹ Thus, the role of individuals and actions is emphasized over standardized or canonical forms of knowledge. Knowledge is interpreted according to one’s own contextual experiences, rather than measured against all-encompassing universal structures.

---

8 *ibid.*

9 *ibid.*

10 *ibid.*

11 *ibid.*

3. The Old and New Testaments in A Postmodern Context

According to Jean-Francois Lyotard, the postmodernism is “an incredulity toward metanarratives.” It is a result of the collapse of modern history born of the Enlightenment and scientific rationalism. Lyotard critically deals with the nature, not the scope, of the claims they make, “especially efforts to legitimate claims by an appeal to universal reason ... Thus, metanarratives are primarily distinguished by their basis of justification in pure reason as universal truth.”¹²

It is over and against the metanarratives and their authority that churches around the world find it difficult to cope with postmodernism, since the Scriptures, both the Old and New Testaments, are metanarratives in nature. In addition, some postmodernists use it as a tool to counteract with the corrosively modern influences on culture in general and Christianity in particular. However, in its own consistency and alignment postmodernism “may seem rather counterintuitive,”¹³ or seemingly contrary

---

12 Stuvland, 214.

13 *ibid.*

to commonsense.

The Scriptures are the biblical metanarrative of Christian churches. They have been appropriated as a “grand story of explanation and orientation.”¹⁴ With their postmodern suspicion, including self-suspicion, postmodernists look for “parable” or “little narrative” in order to challenge the cultural status quo implanted in the metanarrative by dominant cultures, which had been ignored by the past modernists.¹⁵ And what postmodernist, Lyotard, is suspicious of, is not the authority of the Scriptures but the autonomous reason that is “primarily rooted in its universal rationality without ultimate commitments; reason based surreptitiously on faith.”¹⁶ In this sense, the postmodern critique of modernism emphatically points to the rejection of the position that has exalted and universalized thinking itself and transcended the workings of one’s own mind and one’s own culture. In other words, not all postmodernists are negatively critical about the divine authority of God over the Scriptures but are actually against “the transcendental

pretence of modernity.”¹⁷ And they attempt to make the Christian metanarrative sensibly applicable in their own cultural contexts without shadows of the dominant culture’s status quo.

is suspicious of, is not the authority of the Scriptures but the autonomous reason that is “primarily rooted in its universal rationality without ultimate commitments; reason based surreptitiously on faith.”

In the biblical studies, historical criticism is an essential part. Postmodernism does not reject the importance of history as many may have thought. Instead, postmodernists strongly believe that what is needed is “a fundamental rethinking of history as a condition of thought itself as well as a deeper consideration of the profoundly ideological nature of whatever concept or understanding of ‘the past’ we may form.”¹⁸ Most of postmodernists are concerned with history and its relationship to reality because history is “a necessary

---

14 *ibid.*

15 Aichele, Miscall, and Walsh, 397-398.

16 Stuvland, 214.

17 *ibid.*

18 Aichele, Miscall, and Walsh, 400-401.

function of consciousness, and we cannot think at all without thinking historically.”¹⁹ Therefore, as one interprets the Word of God, the Old and the New Testaments, he/she is looking for a “parable” or “little narrative” out of the metanarrative to suite his/her own historical reality.

On the other hand, James Smith opines that postmodernism is strongly concerned with “the relationship between reason and faith, not as a mutual exclusive binary (as modernity does) but as informing, interacting with, and constituting each other.”²⁰ Smith, in his book: *Who’s Afraid of Postmodernism*, talks about paradigms of science as “constellations of faith” whereby we perceive our world and determine what counts as knowledge and truth.”²¹ Thus reason itself is a myth and postmodernism represents “the retrieval of a fundamentally Augustinian epistemology that is attentive to the structural necessity of faith preceding reason ....”²² This does not mean that reason is not important but rather “reason should be checked against Scripture.”²³ In

fact, postmodern idea was already hinted since the time of the Reformation as it stated “priesthood of all believers,” which entailed a shift in locus of authority to a scriptural inerrancy attainable by all through the faculty of reason. This is where and when the religious and cultural transformation intersects.²⁴

Moreover, James Dunn, a New Testament scholar, presents human nature in two accounts – “aspective” and “partitive.” The Hellenistic understanding of human nature sees it in a partitive account whereas the biblical authors see it in an aspective account.²⁵ For instance, in the partitive account, a spirit stands for the whole person in relation to God whereas in the aspective account, the New Testament authors are concerned with human beings in relationship to the world, to one another, and to God. In the Pauline distinction between spirit and flesh, it is not the same as with our distinction between soul and body. The Pauline

19 *ibid.*

20 Stuvland, 214.

21 *ibid.*, 215.

22 *ibid.*

23 R. Scott Smith, “A Response to Brian Ingrassia’s Review of Myron B. Penner, ed., *Christianity*

---

and the Postmodern Turn: Six Views.” *Christian Scholar’s Review* 36, no. 1 (2006): 90. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

24 Stuvland, 215.

25 Melville Y. Stewart, ed., *Science and Religion Dialogue Vol. 2*, (USA:Wiley-Blackwell, 2010), p. 744.

distinction points to two ways of living; one is in “conformity with the Spirit of God, and the other in conformity to the old life *eon* before Christ.”²⁶

From Dunn’s studies, it implies that the early Christian churches have taken dualism to be scriptural teaching. With the Septuagint, both the Old and the New Testaments then contained the Hellenistic thoughts and minds pointing to the partitive account of human nature. But the biblical authors, especially the New Testament authors, wrote the books within “the context of a wide variety of views, probably as diverse as in our own day, but did not take a clear stand on one theory or another.”²⁷ However, there are three important things the authors of the New Testament attest; one is that human beings are “psychophysical unities,” two is that our hope for the eternal life is “staked on bodily resurrection, not an immortal soul,” and three is that human beings are to be “understood in terms of their relationships – relationships to the community of believers and especially to God.”²⁸

Thus the project of postmodern

26 *ibid.*

27 *ibid.*

28 *ibid.*, 745.

Christianity is to render this particular understanding of authority from this way of thinking about Christianity, especially about God and His Word. The account of the question of authority for postmodern Christianity focuses on the Scriptures and community. This leaves contemporary Christian churches free to search their own “parables” or “little narratives” out of the metanarrative to suit his/her own historical and cultural realities. This does not mean that the metanarrative nature of the Old and the New Testaments would be less important. But the postmodern approach to Christian faith helps making the Christian message more local and meaningful to the postmodern mind.²⁹ As a result, they will be free to establish their identity without any oppressive objects handed down from dominant cultures and their messages will meaningfully make sense in their contextual conditions.

4. How Can A Christian Believer Provide Meaning for The Postmodern Mind?

With Devine’s statements saying, “Modernism, science, and postmodernism all fail ... because fallen creatures misuse

---

29 Smith, 90.

their intellectual gifts,”³⁰ in mind, this part is an attempt to present what Christianity can offer to the postmodern society. In other words, while working on sense making process one needs to be reminded that sheer postmodernism has its own weaknesses and flaws. As it is mentioned earlier, postmodernists are hostile toward the metanarratives and are actually focused on the Enlightenment and its elements, particularly scientism. But it does not have “an adequate comprehension of science nor the intellectual capability to challenge science’s power.”³¹

Thus, it is important that Christian churches enlarge their understanding of the Christian approach to the meaning of the contemporary life on earth.

Nevertheless, one ought to look for progressive and constructive aspects of postmodernism such as a position that “no culture is superior to another.”³² In

30 Devine, 32.

31 *ibid.*, 32-33.

32 David, Coulby, “Intercultural education:

this position, the postmodernist view offers theoretical and political protection to all cultures. “If no culture is superior, all cultures are to be permitted even encouraged (celebrated).”³³ It is seen as a positive aspect of postmodernism that it “brings to the fore a fundamental truth that aggressive missionizing and cultural expansionism have ridden roughshod over.”³⁴ This is a reality in a human life that it is not an historical and abstract thing but a concrete and many-sided being.³⁵

The postmodern culture is in a crisis of meaning. And this crisis affects almost all cultures and churches around the world. Thus, it is important that Christian churches enlarge their understanding of the Christian approach to the meaning of the contemporary life on earth. And when they do this they discover a “full Gospel” that participates in all human struggles for

religion, knowledge and the limits of postmodernism.” *Intercultural Education* 19, no. 4 (2008): 312. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 6].

33 *Ibid.*

34 Athanasios N. Papathanasiou, “Reconciliation: The Major Conflict in Postmodernity,” *Greek Orthodox Theological Review* 51, no. 1-4 (2006): 156. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 6].

35 *ibid.*

meaning of life and also look forward to the grand restoration found in Jesus Christ.³⁶ Beside the conventional Christian response to life's crises, the churches need something more. The postmodern crisis and the Scriptures themselves do encourage the churches to re-appropriate their own faith on the issue of life's meaning in the contemporary society.

What the Scriptures teach us about life is that human beings are "special creations of God. We celebrate this life on earth with other creatures bearing the image of God."³⁷ Here we see "a special role as covenant partners with God,"³⁸ joining with Him in the rule and care for this world. In other words, we do have a good relationship with other creations as far as we are in the covenant partnership with God. The Scriptures also teach us that we are in relationship with God right here on this earth. In both the Old and the New Testaments, we find peoples and cultures being provided with critical choices, choices that determine the meaning of their own lives. Thus, in the Scriptures we

---

36 Evan B. Howard, "Spiritual Formation and the Meaning of Life." *Common Ground Journal* 7, no. 1 (2009): 18. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

37 *ibid.*, 17-18.

38 *ibid.*, 18.

see the constant interactions between God and His people, which give rise to meaning of life.³⁹

The Scriptures do not complete their purposes without providing a message of hope to the postmodern mind in the midst of confusions, broken dreams, and struggles of the present epoch. The people of the postmodern epoch need a restoration of eschatological hope and reconciliation of relationships. When one is restored through his/her faith in Christ, the Holy Spirit works on renewing of his/her mind, healing of the heart and reconciling the relationships. The postmodern meaning of life is how we treat our land, how we relate ourselves to our neighbors, and how we relate ourselves to God through His Son, Jesus Christ.⁴⁰

Conclusion

Postmodernism is actually an antidote to the modernistic intellectualism which is the product of the Enlightenment. It is a response to destructions of arrogant claims of scientific successes and applications of scientific successes negating individual and collective

---

39 *ibid.*

40 *ibid.*, 19.

responsibilities of a modern society. It challenges the concept of the universal truth or the metanarrative of the modernist claim. It also helps people around the world realize that a truth cannot be universalized by a dominant culture. It can be found in each individual culture.

Therefore, in the postmodern context as a Christian interprets the Word of God, the Old and the New Testaments, he/she looks for a “parable” or “little narrative” out of the metanarrative to suit his/her own historical and cultural reality. As a result, one will be free to establish one’s identity without any oppressive objects handed down from dominant cultures and one’s message will meaningfully make sense in one’s own contextual conditions. Thus, postmodernism is not as fearful as one may think, for it is not as it appears to be.

Bibliography

- Aichele, George, Peter Miscall, and Richard Walsh. “An Elephant in the Room: Historical-Critical and Postmodern Interpretations of the Bible,” Journal of Biblical Literature 128, no. 2 (Summer 2009): 383-404. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2001, Jul 5].
- Coulby, David. “Intercultural education: religion, knowledge and the limits of postmodernism,” Intercultural Education 19, no. 4 (August 2008): 305-314. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2001, Jul 6].
- Devine, Sean. “Christianity, Science, & Postmodernism,” Stimulus: The New Zealand Journal of Christian Thought & Practice 15, no. 1, (February 2007): 28-33. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].
- Howard, Evan B. “Spiritual Formation and the Meaning of Life,” Common Ground Journal 7, no. 1 (October 2009): 14-25. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

- Papathanasiou, Athanasios N. "Reconciliation: The Major Conflict in Postmodernity," Greek Orthodox Theological Review 51, no. 1-4 (Spring-Winter 2006): 155-165. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 6].
- Smith, R. Scott. "A Response to Brian Ingraffia's Review of Myron B. Penner, ed., Christianity and the Postmodern Turn: Six Views," Christian Scholar's Review 36, no. 1 (Fall2006 2006): 87-90. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].
- Stewart, Melville Y., ed., Science and Religion Dialogue Vol. 2, USA:Wiley-Blackwell, 2010.
- Stuvland, Aaron. "The Emerging Church and Global Civil Society: Postmodern Christianity as a Source for Global Values," Journal of Church & State 203-231. Oxford University Press, 2010. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].
- Watkins, Derrel R. "Spiritual Formation of Older Persons in a Postmodern Context," Journal of Religion, Spirituality & Aging 22, no. 1/2 (January 2010): 1-11. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

บทนำ:

บทความสั้นๆ ชิ้นนี้เป็นความพยายามที่จะสำรวจความเข้าใจ จุดกำเนิดและความคิดของความคิดยุคหลังสมัยใหม่ (postmodernism) และคริสเตียนจะสามารถนำเสนอความเชื่อในพระคัมภีร์คริสเตียนอย่างมีความหมายต่อความคิดยุคหลังสมัยใหม่ได้อย่างไร ในบริบทของยุคหลังสมัยใหม่ คริสเตียนอาจสงสัยว่าพระคัมภีร์ซึ่งถือว่าเป็นพระคำของพระเจ้าและเป็นความจริงสากลสามารถบอกอะไรกับคนยุคนี้ได้ ซึ่งคนในยุคนี้มีความเชื่อพื้นฐานว่าไม่มีความจริงเพียงแท้สากลแต่เพียงอย่างเดียว และคำถามที่มักจะถามกันบ่อยๆ คือ ความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ (postmodernism) คืออะไรกันแน่ มันกำเนิดมาจากไหน กำเนิดมาได้อย่างไร และพระคัมภีร์คริสเตียน ไม่ว่าจะป็นพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ จะมีความหมายต่อผู้คนที่มีความคิดยุคหลังสมัยใหม่ได้อย่างไร

*เขาทำลายความคิดเรื่องความจริงสากล
สิทธิอำนาจของคุณธรรมสากล
และความหมายที่เป็นสากลของ
ประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขา
ประกาศว่า “พระเจ้าตายแล้ว”*

1. การกำเนิดของความคิดยุคหลังสมัยใหม่ (postmodernism)

ความคิดยุคหลังสมัยใหม่ ยังคงเป็นเรื่องแปลกประหลาดสำหรับคนมากมายทั่วโลก เพราะพวกเขา

เขาไม่สามารถให้คำจำกัดความได้ตามความคิดเดิมๆ อย่างไรก็ตาม หลายคนเชื่อว่าความเชื่อนี้เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองหรือขจัดภาวลงตาหรือความหลอกลวงของความคิดยุคสมัยใหม่ (modernism) โดยที่กล่าวหาว่า ความเชื่อยุคสมัยใหม่ (modernism) มองยุคการหยั่งรู้ (Enlightenment) ซึ่งล้ำสมัยและซึ่งได้ถูกทำลายไปแล้วนั้นในแง่ดีเกินไป¹

ตามที่ Derrel R. Watkins เขียนไว้ในบทความ “การเสริมสร้างฝ่ายวิญญาณของผู้อาวุโสในบริบทยุคหลังสมัยใหม่” (Spiritual formation of Older Persons in a Postmodern Context) ว่า มีการถกเถียงเรื่องแนวคิดยุคหลังสมัยใหม่ตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 โดย Friedrich Nietzsche ซึ่งถือว่าเป็นคนแรกที่ให้แนวคิดพื้นฐานของความคิดยุคหลังสมัยใหม่ เขาทำลายความคิดเรื่องความจริงสากล สิทธิอำนาจของคุณธรรมสากล และความหมายที่เป็นสากลของประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาประกาศว่า “พระเจ้าตายแล้ว”²

ต่อมาในต้นศตวรรษที่ 20 นักคิดท่านอื่นๆ เป็นต้นว่า Martin Heidegger, Micheal Foucault, และ Jacques Derrida ได้พัฒนาความคิดยุคหลังสมัยใหม่ ของ Nietzsche ในระดับที่แตกต่างกัน หลัง

1 Sean Devine, “Christianity, Science, & Postmodernism,” *Stimulus: The New Zealand Journal of Christian Thought & Practice* 15, no. 1 (2007): 28-29, *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].
2 Derrel R. Watkins, “Spiritual Formation of Older Persons in a Postmodern Context,” *Journal of Religion, Spirituality & Aging* 22, no. 1/2 (2010): 5, *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

จากนั้น ความคิดยุคหลังสมัยใหม่ได้เป็นที่ยอมรับทางศิลปะ สถาปัตยกรรม และวรรณกรรม³ เมื่อมีการศึกษาที่นำโดยนักคิดยุคหลังสมัยใหม่มากขึ้นเรื่อยๆ จึงมีการประยุกต์ใช้ความคิดยุคหลังสมัยใหม่ในสาขาต่างๆ เช่น ศาสนศาสตร์ ปรัชญา การศึกษา ฟิสิกส์ สังคมวิทยา และทางการแพทย์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความคิดยุคหลังสมัยใหม่ได้รุกกล้าชีวิตส่วนตัวและส่วนรวมของผู้คนเกือบจะทุกๆ ด้าน

2. ความคิดยุคหลังสมัยใหม่

ความคิดยุคหลังสมัยใหม่นั้นบ่อยครั้ง “... มีลักษณะของความหลากหลายทั้งด้านวิธีการและเนื้อหา และมีการเน้นที่ต่อต้านแก่นแท้ที่ปฏิเสธความคิดที่ว่ามีความจริงแท้สูงสุดอยู่...”⁴ ความคิดยุคหลังสมัยใหม่นั้น “เป็นห่วงอย่างมากในเรื่องปรัชญาเกี่ยวกับกำเนิดธรรมชาติโดยหลักใหญ่ นั่นคือ ธรรมชาติของความจริงและการรับรู้ การได้มาซึ่งความรู้ และ สิ่งที่ดีว่าเป็นความรู้”⁵ ที่จริงแล้ว จะไม่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ถ้าไม่มีความเชื่อ

ยุคสมัยใหม่ ดังนั้น คำว่า “หลัง (post)” ไม่ได้หมายถึง “การต่อต้าน (anti)” แต่หมายถึงการขยับขับเคลื่อนผ่านและข้ามพ้นความเชื่อยุคสมัยใหม่⁶ ดังนั้นความคิดยุคหลังสมัยใหม่ที่กำลังขยับขับเคลื่อนผ่านและข้ามพ้นความเชื่อยุคสมัยใหม่จึงทำทนายมมองสมัยใหม่ที่ว่า ความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากกระบวนการทางสติปัญญาที่เป็นเหตุเป็นผลนั้นจริงมากกว่าความเข้าใจอื่นๆ กระบวนการทางสติปัญญาที่เป็นเหตุเป็นผล หรือความสำเร็จด้านวิทยาศาสตร์ เป็นเรื่องของยุคแห่งการหยั่งรู้ ซึ่งแสดงออกโดยไม่รู้ตัวถึงความยโสของผู้สนับสนุนความคิดยุคสมัยใหม่ ความวิบัติเป็นผลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จากการรอดอย่างยโสของความสำเร็จด้านวิทยาศาสตร์ เมื่อการประยุกต์ใช้ความสำเร็จด้านวิทยาศาสตร์ปฏิเสธความรับผิดชอบส่วนตัวและส่วนรวม นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยๆ เพราะว่า “ในขณะที่ความเชื่อยุคสมัยใหม่จะนำเชื่อถือหรือไม่ขึ้นอยู่กับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ แต่ว่าวิทยาศาสตร์ไม่ได้ยึดถือความเชื่อยุคสมัยใหม่เป็นอุดมการณ์ของมัน”⁷

ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ (postmodernists) มักจะอ้างว่าความคิดแบบนี้เป็น “หลักการขั้นพื้นฐานมากกว่าระบบที่ก่อร่างบนความรู้ที่มีฐานอยู่บนพยานหลักฐานด้านวิทยาศาสตร์”⁸ เพราะว่สิ่งต่างๆ ไม่ได้เป็นอย่างที่ปรากฏให้เห็นเสมอไป ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ (postmodernists) ค้าน “มูมมองที่ว่าสิ่งที่มีความสำคัญ (กล่าวคือ

3 ibid.

4 George, Aichele, Peter Miscall, and Richard Walsh, “An Elephant in the Room: Historical-Critical and Postmodern Interpretations of the Bible,” *Journal of Biblical Literature* 128, no. 2 (2009): 384, *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

5 Aaron Stuvland, “The Emerging Church and Global Civil Society: Postmodern Christianity as a Source for Global Values,” *Journal of Church & State* (2010): 214, Oxford University Press / UK, 2010. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

6 ibid.

7 Devine, 29.

8 ibid.

สัญลักษณ์) ในบริบทที่มีความหมายตามการนิยาม”⁹ เพราะว่า ความหมายจะมีความหมายและมีความสำคัญต่อผู้ที่ตีความเท่านั้น ไม่ใช่คนอื่นๆ ดังนั้น ความจริงเป็นสิ่งที่เป็นไปแบบสัมพันธ์ ตามบริบท และเป็นเรื่องส่วนบุคคลที่เกิดขึ้นจากอำนาจและความสัมพันธ์ด้านความรู้ระหว่างเนื้อหา กับผู้ตีความ¹⁰ ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่เชื่อว่า “ชุมชนแต่ละแห่งพัฒนาเรื่องราวที่เก็บรวบรวม ความจริงของตัวเอง ที่ทำให้สมาชิกพูดภาษาเดียวกันและก่อร่างสร้างความจริงซึ่งเป็นที่ยอมรับ ในชุมชนนั้น”¹¹ ดังนั้น บทบาทของแต่ละบุคคล และการปฏิบัติเน้นเรื่องรูปแบบมาตรฐานหรือวินัย ด้านศาสนาของความรู้ ความรู้นั้นได้รับการตีความ ตามประสบการณ์ในบริบทของตัวเอง แทนที่จะเปรียบกับโครงสร้างสากลที่วางกรอบไว้ทั้งหมด แล้ว

3. พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและใหม่ในบริบทของยุคหลังสมัยใหม่

ตามความเห็นของ Jean-Francois Lyotard ความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่เป็น “ความกังขาต่อเรื่องราวแห่งความจริงสากล (metanarratives)” เป็นผลของการล่มสลายของประวัติศาสตร์สมัยใหม่ที่เกิดจากยุคแห่งการหยั่งรู้และความเป็นเหตุเป็นผลด้านวิทยาศาสตร์ Lyotard วิพากษ์วิจารณ์ความคิดเรื่องความจริงสากลในแง่ธรรมชาติของมัน ไม่ใช่ขอบเขตของมัน ว่า “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือความพยายามที่จะทำให้ค่ากล่าวอ้างถูกต้องโดย

อ้างเหตุผลที่เป็นสากล ... ดังนั้นเรื่องราวแห่งความจริงสากล (metanarratives) ถูกจำแนกโดยพื้นฐานแห่งข้อเท็จจริงของการให้เหตุผลอย่างบริสุทธิ์เกี่ยวกับความจริงสากล”¹²

เรื่องราวความจริงสากล อีกทั้งเรื่องสิทธิอำนาจ เป็นเรื่องที่คริสตจักรทั่วโลกรู้สึกยากในการจัดการกับความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ เพราะโดยธรรมชาติแล้วทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เป็นเรื่องราวความจริงสากล นอกจากนี้ นั่นเป็นสิ่งที่ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่บางคนใช้เป็นเครื่องมือในการขัดขวางอิทธิพลยุคสมัยใหม่ที่ผู้กร่อนทั้งในวัฒนธรรมโดยทั่วไปและวัฒนธรรมคริสเตียนโดยจำเพาะเจาะจง อย่างไรก็ตาม ความคงเส้นคงวา และการอยู่กับร่องกับรอยของความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่เอง “ค่อนข้างสวนทางกับสัญญาญาณ”¹³ หรือดูจะตรงข้ามกับจิตสำนึกทั่วไป

พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวความจริงสากลของคริสตจักรต่างๆ เป็นสิ่งที่ถูกยึดถือว่าเป็น “เรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ของการอธิบายและการกำหนดทิศทาง”¹⁴ ด้วยความสงสัยของยุคหลังสมัยใหม่ รวมทั้งความสงสัยในตัวเอง ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่มองหา “อุปมา” หรือ “ความจริงท้องถิ่น”¹⁵ เพื่อท้าทายสถานะภาพด้านวัฒนธรรม ซึ่งฝังอยู่ในเรื่อง

12 Stuvland, 214.

13 ibid.

14 ibid.

15 ความจริงท้องถิ่น (little narrative) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ ความจริงสากล (metanarrative) นั้น หมายถึงความจริงหรือข้อเท็จจริงระดับท้องถิ่นที่คนในยุคสมัยใหม่ได้มองข้ามความสำคัญ แต่คนในยุคหลังสมัยใหม่เห็นความสำคัญของความจริงระดับท้องถิ่นมากกว่ายุคอื่นๆ

9 ibid.

10 ibid.

11 ibid.

ราวความจริงสากลเป็นเวลานานหลายยุคหลายสมัย ที่นำเสนอโดยวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่างๆ ซึ่งการทำทายนี้นักกละเลยโดยผู้ที่เชื่อในยุคสมัยใหม่ในอดีต¹⁶ Lyotard ผู้ที่เชื่อในยุคหลังสมัยใหม่ ไม่ได้สงสัยเรื่องสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ แต่สงสัยเรื่องเหตุผลที่เอาตัวเองเป็นใหญ่ซึ่ง “โดยพื้นฐานมันหยั่งรากอยู่ในการให้เหตุผลแบบความจริงสากล โดยปราศจากความรับผิดชอบสูงสุด ซึ่งเป็นเหตุผลที่มีพื้นฐานซ่อนเร้นอยู่บนความเชื่อ”¹⁷ โดยนัยนี้ การวิพากษ์วิจารณ์ของความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ที่มีต่อความเชื่อยุคสมัยใหม่เน้นไปที่การปฏิเสธจุดยืนที่ยกย่องความคิดและทำให้ความคิดตัวเองเป็นสากล ทั้งยังยกระดับการทำงานของความคิดจิตใจและวัฒนธรรมของตัวเองเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่ใช่ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ทั้งหมดจะวิจารณ์ด้านลบเกี่ยวกับสิทธิอำนาจที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเหนือพระคัมภีร์ แต่จริงๆ แล้ว วิจารณ์และค้าน “การเสแสร้งด้านการอยู่เหนือจักรวาลของยุคสมัยใหม่”¹⁸ และเขาพยายามที่จะทำให้เรื่องราวความจริงสากลแบบคริสเตียนประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมายในบริบทของวัฒนธรรมของเขาเอง โดยปราศจากเงาแห่งสถานะภาพของวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลมาครอบงำ

ในการศึกษาด้านพระคัมภีร์ การวิจารณ์ด้านประวัติศาสตร์เป็นส่วนที่สำคัญอย่างหนึ่ง ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ ไม่ได้ปฏิเสธความสำคัญของประวัติศาสตร์อย่างที่เราหลายคนเข้าใจหรือคิด แต่ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่เชื่ออย่างแข็งขัน

ว่า สิ่งที่เป็นคือ “การคิดใหม่แบบพื้นฐานของประวัติศาสตร์ ที่เป็นเงื่อนไขขององค์ความคิดเองพร้อมๆ กับการพิจารณาที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นของธรรมชาติตามอุดมคติของแนวความคิดหรือความเข้าใจใดๆ ก็ตามใน ‘อดีต’ ที่เราอาจมีขึ้น”¹⁹ ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ ส่วนใหญ่ห่วงเรื่องประวัติศาสตร์และความสัมพันธ์กับความเป็นจริง เพราะว่า ประวัติศาสตร์เป็น “หน้าที่ที่จำเป็นของจิตสำนึก และเราไม่อาจคิดได้เลยโดยที่ไม่คิดแบบประวัติศาสตร์”²⁰ ดังนั้น คนที่ตีความพระคำของพระเจ้าไม่ว่าจะจะเป็นพันธสัญญาเดิมหรือพันธสัญญาใหม่ กำลังมองหา “อุปมา” หรือ “ความจริงท้องถิ่น” จากเรื่องราวความจริงสากลที่เหมาะสมกับความเป็นจริงด้านประวัติศาสตร์ในระดับท้องถิ่นของตัวเอง

ไม่ได้สงสัยเรื่องสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ แต่สงสัยเรื่องเหตุผลที่เอาตัวเองเป็นใหญ่ ซึ่ง “โดยพื้นฐานมันหยั่งรากอยู่ในการให้เหตุผลแบบความจริงสากล โดยปราศจากความรับผิดชอบสูงสุด ซึ่งเป็นเหตุผลที่มีพื้นฐานซ่อนเร้นอยู่บนความเชื่อ”

ในอีกด้านหนึ่ง James Smith ให้ความเห็นว่าการเชื่อยุคหลังสมัยใหม่น่าเป็นห่วงอย่างมากในเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลกับความเชื่อ ไม่ใช่ในฐานะสองขั้วที่แยกจากกัน (อย่างความเชื่อยุคสมัยใหม่) แต่ในฐานะการให้ข้อมูล การปฏิบัติ

16 Aichele, Miscall, and Walsh, 397-398.

17 Stuvland, 214.

18 *ibid.*

19 Aichele, Miscall, and Walsh, 400-401.

20 *ibid.*

ต่อกัน และเสริมสร้างซึ่งกันและกัน”²¹ ในหนังสือของ Smith เรื่อง “ใครที่กลัวความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่” (*Who’s Afraid of Postmodernism*) พูดถึงมิติต่างๆ ของวิทยาศาสตร์ในฐานะ “แนวความคิดที่สัมพันธ์กันของความเชื่อ” ซึ่งทำให้เรามองเห็นโลกของเราและกำหนดว่าอะไรเป็นความรู้และความจริง”²² ดังนั้น ตัวเหตุผลเองกลับกลายเป็นนิยายปรัมปรา และความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่เป็น “การกอบกู้ปรัชญาที่เกี่ยวกับกำเนิดธรรมชาติแบบออสตินโดยพื้นฐาน ที่ใส่ใจต่อความจำเป็นด้านโครงสร้างของความเชื่อที่น่าหน้าเหตุผล ....”²³ นี้ไม่ได้หมายความว่า เหตุผลไม่สำคัญ แต่ “เหตุผลควรถูกตรวจสอบโดยมีพระคัมภีร์เป็นแนวทาง”²⁴ ที่จริงแล้วความคิดยุคหลังสมัยใหม่ มีร่องรอยอยู่แล้วตั้งแต่สมัยการปฏิรูป ที่กล่าวถึง “ความเป็นปุโรหิตหลวงของผู้เชื่อทั้งปวง” อันนำมาซึ่งการย้ายสิทธิอำนาจไปสู่ความไม่ผิดพลาดของพระคัมภีร์ที่ทุกคนเข้าถึงได้โดยความสามารถในการมีเหตุผลของผู้เชื่อทุกคน นี่คือจุดและเวลาที่การปฏิรูปทั้งด้านศาสนาและวัฒนธรรมมาบรรจบกัน²⁵

นอกจากนี้ James Dunn นักวิชาการด้านพระ

21 Stuvland, 214.

22 *ibid.*, 215.

23 *ibid.*

24 R. Scott Smith, “A Response to Brian Ingrassia’s Review of Myron B. Penner, ed., *Christianity and the Postmodern Turn: Six Views.*” *Christian Scholar’s Review* 36, no. 1 (2006): 90. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

25 Stuvland, 215.

คัมภีร์พันธสัญญาใหม่ เสนอเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ในสองประเด็น กล่าวคือ “ด้านองค์รวม” (aspective) และ “ด้านการแยกเป็นส่วนๆ” (partitive) ความเข้าใจแบบกรีก (hellenistic) เกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์มองประเด็นด้านการแยกเป็นส่วนๆ ในขณะที่ผู้เขียนพระคัมภีร์มองประเด็นด้านองค์รวม²⁶ ตัวอย่างเช่น ตามประเด็นด้านการแยกเป็นส่วนๆ จิตวิญญาณเป็นตัวบุคคลทั้งหมดในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ในขณะที่ ตามประเด็นด้านองค์รวม ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่คิดถึงเรื่องมนุษย์ในความสัมพันธ์ต่อโลก ต่อมนุษย์ด้วยกันเอง และต่อพระเจ้า การแยกแยะแบบอาจารย์เปาโลระหว่างจิตวิญญาณ และเนื้อหนังไม่เหมือนกับการแยกแยะของเราระหว่างจิตวิญญาณและร่างกาย การแยกแยะแบบอาจารย์เปาโล ชี้ไปที่การดำเนินชีวิตสองแบบ แบบหนึ่งคือแบบที่สอดคล้องกับพระวิญญาณของพระเจ้า และอีกแบบหนึ่งคือแบบที่สอดคล้องกับชีวิตเก่าก่อนยุคพระคริสต์”²⁷

จากการศึกษาของ Dunn บอกเป็นนัยว่า คริสตจักรในยุคแรกๆ ถือว่าการแบ่งแยกเป็นสองส่วน (dualism) เป็นคำสอนของพระคัมภีร์ ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่มีความเชื่อเรื่องแบบแยกเป็นส่วนๆ ของธรรมชาติมนุษย์ พระคัมภีร์ฉบับ Septuagint ซึ่งพระคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่บันทึกเป็นภาษากรีก จึงทำให้พระคัมภีร์ฉบับ Septuagint นี้ มีความคิดแบบกรีกและปรัชญาของกรีก ที่บ่งชี้ให้

26 Melville Y. Stewart, ed., *Science and Religion Dialogue* Vol. 2, (USA:Wiley-Blackwell, 2010), p. 744.

27 *ibid.*

เห็นธรรมชาติและลักษณะของมนุษย์ในเชิงแยกเป็นส่วนๆ (partitive) แต่ผู้เขียนพระกิตติคุณและจดหมายฝากฉบับต่างๆ ในพระคัมภีร์ โดยเฉพาะพระคัมภีร์ใหม่นั้น พวกเขาเขียนพระคัมภีร์ภายใน “บริบทของมุมมองหลากหลาย อาจจะถูกวางพอกๆ กับสมัยของเรา แต่ไม่มีจุดยืนที่ชัดเจนตามทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง”²⁸ อย่างไรก็ตาม มีสิ่งที่สำคัญสามอย่างที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ยืนยัน อย่างแรกคือมนุษย์เป็น “การรวมเป็นหนึ่งเดียวกันด้านจิตใจและร่างกาย” อย่างที่สองคือ ความหวังของเราสำหรับชีวิตนิรันดร์ “ขึ้นอยู่กับการฟื้นคืนด้านร่างกาย ไม่ใช่เพียงวิญญาณที่อมตะ” และอย่างที่สามคือ ต้อง “เข้าใจมนุษย์ในด้านความสัมพันธ์ ต่อชุมชนของผู้เชื่อและโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระเจ้า”²⁹

ดังนั้นเป้าหมายวิถีชีวิตของคริสเตียนในยุคหลังสมัยใหม่ เป็นการเสนอความเข้าใจที่เฉพาะเจาะจงของสิทธิอำนาจจากวิธีการคิดแบบนี้เกี่ยวกับความเป็นคริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าและพระคำของพระองค์ ประเด็นปัญหาของสิทธิอำนาจสำหรับวิถีชีวิตคริสเตียนในยุคหลังสมัยใหม่จัดจ้อยอยู่ที่พระคัมภีร์และชุมชน นี่เป็นการปล่อยให้คริสตจักรร่วมสมัยมีอิสระในการค้นหา “อุปมา” หรือ “ความจริงท้องถิ่น” ของตนเองจากเรื่องราวความจริงสากลเพื่อให้เหมาะสมกับความเป็นจริงด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของตนเอง นี่ไม่ได้หมายความว่าธรรมชาติของเรื่องราวความจริงสากลของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและใหม่จะมีความสำคัญน้อยลง แต่การเข้าหาความเชื่อ

แบบคริสเตียนของยุคหลังสมัยใหม่ช่วยให้สิ่งที่คริสเตียนป่าวประกาศแปลกแยกน้อยลง และมีความหมายมากขึ้นต่อความคิดจิตใจยุคหลังสมัยใหม่³⁰ เป็นผลให้พวกเขาที่มีอิสระที่จะเสริมสร้างเอกลักษณ์ของเขาโดยปราศจากอะไรก็ตามที่เป็นสิ่งที่กดขี่ที่ตกทอดมาจากการครอบงำของวัฒนธรรมที่มีอิทธิพล และการป่าวประกาศของเขาจะมีความหมายภายใต้เงื่อนไขตามบริบทของเขา

4. ผู้เชื่อคริสเตียนสามารถให้ความหมายกับความคิดยุคหลังสมัยใหม่ได้อย่างไร?

ด้วยประโยชน์ของ Devine ที่บอกว่า “ความสมัยใหม่ วิทยาศาสตร์ และความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ ล้มเหลวหมด เพราะสรรพสัตว์ที่เสื่อมทรามใช้ของประทานทางสติปัญญาผิด”³¹ ตอนนี้เป็นความพยายามที่จะนำเสนอสิ่งที่วิถีชีวิตคริสเตียนสามารถให้กับสังคมยุคหลังสมัยใหม่ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในขณะที่สนใจอยู่กับกระบวนการหาความหมาย เราต้องอย่าลืมว่า ความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่เอง มีจุดอ่อนและข้อบกพร่องของตัวเองเช่นกัน ตามที่กล่าวไว้ในตอนต้นว่า ผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ เป็นศัตรูกับเรื่องราวความจริงสากลนั้น ที่จริงแล้วจัดจ้อยอยู่ที่ยุคแห่งการหยั่งรู้และองค์ประกอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องวิทยาศาสตร์ แต่ยุคหลังสมัยใหม่ไม่มี “ความเข้าใจเพียงพอในวิทยาศาสตร์หรือความสามารถด้านสติปัญญาที่จะทำลายอำนาจของวิทยาศาสตร์”³²

28 ibid.

29 ibid., 745.

30 Smith, 90.

31 Devine, 32.

32 ibid., 32-33.

อย่างไรก็ตาม เราควรมองหาความก้าวหน้าด้านที่เสริมสร้างของความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ เป็นต้นว่า จุดที่ “ไม่มีวัฒนธรรมใดเหนือกว่าอีกวัฒนธรรมหนึ่ง”³³ ในจุดนี้ มุมมองของผู้ที่มีความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ ยื่นเข้ามาปกป้องวัฒนธรรมทั้งปวงทางด้านทฤษฎีและทางการเมือง “เมื่อไม่มีวัฒนธรรมที่เป็นสุดยอด จึงควรยอมรับ ให้การสนับสนุนและชื่นชมทุกๆ วัฒนธรรม”³⁴ นี่เป็นการมองด้านบวกของความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ เพราะว่า เป็น “การเผยเฉลิมความจริงพื้นฐานที่ การทำพันธกิจเชิงรุนแรงและลัทธิแห่งการแผ่ขยายด้านวัฒนธรรมได้ฟันฝ่าผ่านมาอย่างล้มลุกคลุกคลาน”³⁵ นี่เป็นความจริงในชีวิตมนุษย์ที่ไม่ใช่มนุษย์แบบปราศจากประวัติศาสตร์และเป็นนามธรรม แต่เป็นสิ่งที่ชีวิตที่เป็นรูปธรรมและมีหลายด้าน³⁶

ดังนั้น เป็นเรื่องสำคัญที่คริสตจักร
ต้องขยายความเข้าใจด้านมุมมอง
แบบคริสเตียนต่อความหมายของ
ชีวิตร่วมสมัยบนโลก

33 David, Coulby, “Intercultural education: religion, knowledge and the limits of postmodernism.” *Intercultural Education* 19, no. 4 (2008): 312. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 6].

34 *ibid.*

35 Athanasios N. Papatheasios, “Reconciliation: The Major Conflict in Postmodernity,” *Greek Orthodox Theological Review* 51, no. 1-4 (2006): 156. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 6].

36 *ibid.*

วัฒนธรรมยุคหลังสมัยใหม่กำลังอยู่ในวิกฤตของความหมาย และวิกฤตนี้มีผลต่อวัฒนธรรมเกือบจะทั้งหมดและคริสตจักรทั่วโลกด้วย ดังนั้น เป็นเรื่องสำคัญที่คริสตจักรต้องขยายความเข้าใจด้านมุมมองแบบคริสเตียนต่อความหมายของชีวิตร่วมสมัยบนโลก เมื่อทำอย่างนั้นแล้ว จะค้นพบ “พระกิตติคุณที่เต็มบริบูรณ์” ที่มีส่วนในการคืนชนทั้งปวงของมนุษย์สำหรับความหมายของชีวิตและยังรอคอยการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ที่จะพบในพระเยซูคริสต์³⁷ นอกเหนือจากการตอบสนองต่อวิกฤตชีวิตแบบคริสเตียนอย่างที่เป็นอยู่แต่ดั้งเดิม คริสตจักรต้องการบางอย่างมากกว่านั้น ทั้งความคิดของยุคหลังสมัยใหม่ และพระคัมภีร์เองต่างสนับสนุนคริสตจักรให้แสวงหาความเชื่อของตัวเองที่สอดคล้องประเด็นของความหมายของชีวิตในสังคมร่วมสมัย

พระคัมภีร์สอนเราเกี่ยวกับชีวิตว่า มนุษย์เป็น “สิ่งทรงสร้างพิเศษของพระเจ้า” เราเฉลิมฉลองชีวิตนี้บนโลกกับสรรพสัตว์อื่นๆ ที่มีพระฉายาของพระเจ้า³⁸ โดยนัยนี้ เราเห็น “บทบาทพิเศษในฐานะหุ้นส่วนพันธสัญญากับพระเจ้า”³⁹ ที่ร่วมในการปกครองและดูแลโลกนี้กับพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราจะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสรรพสัตว์อื่นๆ トラบเท่าที่เรามีความเป็นหุ้นส่วนพันธสัญญากับพระเจ้า พระคัมภีร์ยังสอนเราว่า เรามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าบนโลกใบนี้เลยทีเดียว ทั้งในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและใหม่ เราเห็นว่าผู้คน

37 Evan B. Howard, “Spiritual Formation and the Meaning of Life.” *Common Ground Journal* 7, no. 1 (2009): 18. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [Jul 5, 2011].

38 *ibid.*, 17-18.

39 *ibid.*, 18.

และวัฒนธรรมมีทางเลือกที่สำคัญจัดเตรียมไว้ให้ ทางเลือกที่กำหนดความหมายของชีวิตของเขาเอง ดังนั้น ในพระคัมภีร์ เราจึงเห็นปฏิกริยาระหว่าง พระเจ้ากับประชากรของพระองค์ตลอดเวลา ซึ่งเป็นที่มาของความหมายของชีวิต⁴⁰

จุดประสงค์ของพระคัมภีร์จะไม่สมบูรณ์หากไม่มี ข่าวสารของความหวังต่อความคิดจิตใจยุคหลัง สมัยใหม่ ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ผืนที่ แตกสลาย และการดิ้นรนในยุคปัจจุบัน ผู้คนในยุคหลังสมัยใหม่ ต้องการการฟื้นฟูความหวังด้าน วาระสุดท้าย และการคืนดีกันของสัมพันธภาพ เมื่อใครคนใดคนหนึ่งได้รับการฟื้นฟูผ่านทางความ เชื่อในพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสร้าง จิตใจให้ใหม่ ทรงเยียวยาหัวใจและการคืนดีกันของ สัมพันธภาพ ความหมายของชีวิตยุคหลังสมัยใหม่ คือวิธีที่เราปฏิบัติต่อแผ่นดินของเรา สัมพันธ์กับ เพื่อนบ้านของเรา และสัมพันธ์ต่อพระเจ้าผ่านทาง พระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์⁴¹

บทสรุป

ความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ที่จริงแล้วเป็นยาต้านพิษ อย่างหนึ่งต่อลัทธิการยกย่องปัญญาของมนุษย์ในยุคสมัยใหม่ ซึ่งเป็นผลิตผลของยุคการหยั่งรู้ เป็นการตอบสนองต่อการทำลายค่ากล่าวอ้างที่ไฮโซ โห้งของความสำเร็จด้านวิทยาศาสตร์ และการ ประยุกต์ใช้ความสำเร็จด้านวิทยาศาสตร์ซึ่งลบล้าง ความรับผิดชอบส่วนบุคคลและส่วนรวมของสังคม สมัยใหม่ เป็นการท้าทายมโนคติของความจริง สากล หรือคำบรรยายโน้มนำของการอ้างความคิด ในยุคสมัยใหม่ เป็นการช่วยให้ผู้คนทั่วโลกตระหนัก

ว่า ความจริงไม่อาจทำให้เป็นสากลได้โดยการ ครอบงำของวัฒนธรรมที่มีอิทธิพล แต่เป็นสิ่งที่มียู่ ในแต่ละวัฒนธรรม

ดังนั้น ในบริบทของยุคหลังสมัยใหม่ตามการ ตีความพระคำของพระเจ้าแบบคริสเตียน ใน พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เขา มองหา “อุปมา” หรือ “ความจริงที่ถ่องถื่น” จากคำ บรรยายโน้มนำให้เหมาะกับความเป็นจริงด้าน ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเขาเอง ผลที่ได้ คือ เขาจะเป็นอิสระในการก่อร่างสร้างเอกลักษณ์ ของเขาโดยปราศจากอะไรก็ตามที่เป็นสิ่งที่กดขี่ที่ ตกทอดมาจากวัฒนธรรมที่ครอบงำ และการป่าว ประกาศของเขาจะมีความหมายภายใต้เงื่อนไขตาม บริบทของเขาเอง ดังนั้น ความเชื่อยุคหลังสมัยใหม่ ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด เพราะไม่ได้เป็นอย่าง ที่เห็น

ศจ. ณรงค์ ทองสุข

B.Sc. (Agriculture), B.A. (English), M.Div., Th.D. (cand.)

อดีตอาจารย์พิเศษหมวดศาสนศาสตร์

ผู้อำนวยการมูลนิธิเดอะ ไบเบิล ลิค ไทยแลนด์

อาจารย์พิเศษหมวดศาสนศาสตร์ วิทยาลัยพระคริสตธรรม แมกกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ

สมรสกับคุณเพรทีเซีย (Preticia) มีลูกสาวสองคน (เมทีนี และ ปัทมาวดี)

สมาชิกคริสตจักร Nasunogahara Evangelical Church of Christ, Tochigi-Ken, ประเทศญี่ปุ่น

ปัจจุบันเป็นสมาชิกและร่วมรับใช้กับคณะผู้อภิบาลที่ คจ. ธรรมประทีป เชียงใหม่

40 ibid.

41 ibid., 19.

บรรณานุกรม

Aichele, George, Peter Miscall, and Richard Walsh. "An Elephant in the Room: Historical-Critical and Postmodern Interpretations of the Bible," Journal of Biblical Literature 128, no. 2 (Summer 2009): 383-404. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

Coulby, David. "Intercultural education: religion, knowledge and the limits of postmodernism," Intercultural Education 19, no. 4 (August 2008): 305-314. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 6].

Devine, Sean. "Christianity, Science, & Postmodernism," Stimulus: The New Zealand Journal of Christian Thought & Practice 15, no. 1, (February 2007): 28-33. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

Howard, Evan B. "Spiritual Formation and the Meaning of Life," Common Ground Journal 7, no. 1 (October 2009): 14-25. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

Papathanasiou, Athanasios N. "Reconciliation: The Major Conflict in Postmodernity," Greek Orthodox Theological Review 51, no. 1-4 (Spring-Winter 2006): 155-165. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 6].

Smith, R. Scott. "A Response to Brian Ingraffia's Review of Myron B. Penner, ed., Christianity and the Postmodern Turn: Six Views," Christian Scholar's Review 36, no. 1 (Fall2006 2006): 87-90. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

Stewart, Melville Y., ed., Science and Religion Dialogue Vol. 2, USA:Wiley-Blackwell, 2010.

Stuvland, Aaron. "The Emerging Church and Global Civil Society: Postmodern Christianity as a Source for Global Values," Journal of Church & State 203-231. Oxford University Press, 2010. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

Watkins, Derrel R. "Spiritual Formation of Older Persons in a Postmodern Context," Journal of Religion, Spirituality & Aging 22, no. 1/2 (January 2010): 1-11. *Academic Search Complete*, Available from: EBSCOhost [2011, Jul 5].

การอภิบาลในยุคหลังสมัยใหม่

ศจ.ดร. อภิชาติ พูลศักดิ์วรสาร

บทความอื่นๆ ในวารสารฉบับนี้ได้พูดถึงลักษณะของยุคหลังสมัยใหม่ (postmodern) แล้ว บทความสั้นๆ นี้จึงจะให้มุมมองในแง่ภาคปฏิบัติในบางมุมเท่านั้น ในมุมหนึ่งยุคหลังสมัยใหม่ (postmodern) ก็เป็นการตอบสนอง (reaction) ที่ต่อต้านหลักการของความคิดยุคสมัยใหม่ (modernism) ยุคสมัยใหม่ (modern) เน้นว่าต้องพิสูจน์ความจริงด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (scientific methods) จึงจะนับว่าเป็นความจริง ยุคสมัยใหม่จะบูชา “เหตุผล” ดังนั้น ยุคหลังสมัยใหม่ก็จะเห็นว่าเหตุผลไม่ใช่คำตอบทั้งหมดของชีวิต ความรู้สึกก็เป็นความจริงด้วย ทุกสิ่งจะเป็นจริงเมื่อคนๆ นั้นสัมผัสเอง เป็นต้น ดังนั้นเมื่อคนยุคหลังสมัยใหม่รับรู้ผ่านประสาทสัมผัส (sensory) มากขึ้นกว่ายุคสมัยใหม่ การอภิบาลในยุคหลังสมัยใหม่ก็ต้องใช้การเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัส (sensory learning) เช่น ตาเห็น หูได้ยิน จมูกได้กลิ่น ลิ้นชิมมือสัมผัส) ให้มากขึ้น ในแง่หนึ่ง เราสามารถพูดได้ว่ายุคหลังสมัยใหม่ช่วยให้คนเราเหวี่ยง (swing) กลับจาก “เหตุผลนิยม” มาสู่สมดุลขึ้น คือกลับมาใส่ใจด้านอารมณ์ความรู้สึกด้วย อย่างไรก็ตาม การเหวี่ยงควรจะให้กลับมาในจุดที่สมดุลเหมาะสม ไม่ใช่เหวี่ยงไปเป็นตรงกันข้าม กลายเป็น “อารมณ์นิยม” ไป

เมื่อคนยุคหลังสมัยใหม่ รับรู้ผ่านประสาทสัมผัสมากขึ้นกว่ายุคสมัยใหม่ การอภิบาลคนในยุคนี้ต้องใช้ช่อง “ประสบการณ์” ผ่านประสาทสัมผัสมากขึ้น เช่น การนมัสการในยุคสมัยใหม่ อาจใส่ใจเฉพาะด้านเหตุผล เน้นเทศนา ดีความ อรรถาธิบาย ภาษากรีก ภาษาฮีบรู เป็นต้น อาจไม่ค่อยใส่ใจด้านอารมณ์ ปัจจุบันยุคหลังสมัยใหม่ คริสตจักรก็ไม่

ควรเหวี่ยงไปเป็น “อารมณ์นิยม” แต่การอภิบาลควรกลับมาอยู่ตรงความสมดุลอย่างถูกต้องคือ การนมัสการเป็นการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง ความจริงจากพระวาระพระเจ้าซึ่งสามารถถ่ายทอดผ่านการเทศนา ต้องมีความเข้าใจ ต้องมีเหตุผล แต่การนมัสการก็ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น เนื้อเพลง คำอธิษฐาน เป็นต้น การนมัสการต้องใส่ใจในด้านอารมณ์ความรู้สึกด้วย ไม่ใช่ “ไร้ซึ่งอารมณ์” (emotionless) แต่ก็ไม่ใช่เป็นการ “บูชาอารมณ์ความรู้สึก” คือเราต้องมีความรู้สึก แต่ไม่ใช่พึ่งความรู้สึก เช่น อาจมีคนพูดว่า “วันนี้ ฉันไม่รู้สึกอยากนมัสการเลย” คำตอบควรเป็นว่า “การนมัสการไม่ใช่ขึ้นกับว่าคุณรู้สึกอยากหรือไม่อยาก แต่เป็นความจริงที่ว่าคุณต้องนมัสการพระเจ้า” หรือคำพูดที่ว่า “วันนี้ ฉันไม่ชอบการนมัสการเลย” คำตอบที่ควรคือ “พระเจ้าทรงพอพระทัยการนมัสการ ไม่ใช่คุณชอบหรือไม่ชอบ” เป็นต้น

เราสามารถพูดได้ว่ายุคหลังสมัยใหม่ช่วยให้คนเราเหวี่ยง (swing) กลับจาก “เหตุผลนิยม” มาสู่สมดุลขึ้น คือกลับมาใส่ใจด้านอารมณ์ความรู้สึกด้วย

นอกจากนี้ ในยุคสมัยใหม่ การเทศนานั้นอาจเป็นการเผยแพร่พระวาระผ่านช่องให้ “ได้ยิน” แต่ในยุคหลังสมัยใหม่อาจต้องให้มี “ประสบการณ์” คือได้เห็น ได้สัมผัส ได้รู้สึก ในขณะที่ “ได้ยิน” ด้วย ดังนั้น ความเข้าใจจะผ่านประสาทสัมผัสทั้ง

ห้า คือไม่ใช่เพียงช่อง “ได้ยิน” เท่านั้น ดังนั้น “การเล่าเรื่อง” (story telling) จึงเป็นสื่อที่สำคัญมากต่อการรับรู้ของยุคหลังสมัยใหม่ เขาต้องการอะไรที่เป็นส่วนตัว (personal) อย่างแท้จริง พระเจ้าก็ทรงบันทึกความจริงของพระองค์ผ่าน “เรื่องราว” (story) กว่า 80% ในพระคัมภีร์บันทึกในลักษณะของเรื่องราว ตั้งแต่อาดัม เอวา คาอิน โนอา อับราฮัม ... ดาวิด .. พระเยซู ... เปโตร ... เปาโล เป็นต้น “เรื่องราว” ช่วยให้คนได้ยิน ได้เห็น ได้รู้สึก ได้สัมผัส เรื่องราวช่วยให้คนนำตัวเองเข้าไปในเรื่องได้เร็วและดี ช่วยให้คนสามารถคิดถึงตัวเอง (personal) ได้เร็วขึ้นลึกขึ้น ดังนั้นเรื่องราวจึงเป็นประสบการณ์ ต่อผู้นมัสการในยุคหลังสมัยใหม่ได้ดี

คนยุคหลังสมัยใหม่สามารถ “เข้าถึง” (in) กับ ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ (Biblical Theology) ได้ดีกว่า ศาสนศาสตร์ระบบ (Systematic Theology) ก็เป็นได้ เพราะความเป็น “เรื่องราว” ของศาสนศาสตร์พระคัมภีร์

นอกจากนี้ คนยุคหลังสมัยใหม่สามารถ “เข้าถึง” (in) กับ ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ (Biblical Theology) ได้ดีกว่าศาสนศาสตร์ระบบ (Systematic Theology) ก็เป็นได้ เพราะความเป็น “เรื่องราว” ของศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ ทั้งนี้ทั้งนั้น ผู้เขียนไม่ได้หมายความว่าดีกว่าศาสนศาสตร์ระบบ แต่เพราะศาสนศาสตร์ระบบเกิดใน

ยุคสมัยใหม่ จึงตอบโจทย์ยุคสมัยใหม่ ส่วนยุคหลังสมัยใหม่ จะรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสมากกว่า “เหตุผล” อย่างไรก็ตาม การอภิบาลในยุคหลังสมัยใหม่ยังคงต้องใช้ “คำถาม” ดังที่ยุคสมัยใหม่ได้เน้นมา แต่สามารถพัฒนาต่อยอดมาเป็นคำถามช่วย “ไตร่ตรอง” เพื่อให้หาความจริงที่เป็นส่วนตัวมากขึ้นด้วย

การอภิบาลยังต้องเน้นให้ผู้เรียนได้ “กระทำ” ด้วย เช่น เมื่อเทศนาถึงความสำคัญของการอธิษฐาน ผู้เทศนาทำให้ประชากรในการนมัสการนั้นอธิษฐานเลย มีประสบการณ์กับการอธิษฐานเลย ไม่ใช่รู้ว่าต้องอธิษฐาน ไม่ใช่รู้ว่าอธิษฐานสำคัญ ไม่ใช่ต้องรอจนถึงวันพฤษภาคมอธิษฐาน แต่ให้อธิษฐานเป็นประสบการณ์ขณะนั้นเลย เป็นต้น แน่นอนบางอย่างเราก็ไม่สามารถให้มีประสบการณ์ขณะนั้น แต่อย่างน้อย ให้มีภาคปฏิบัติเกิดขึ้นในช่วงนั้น เช่น เมื่อเทศนาถึงเรื่องการใส่ใจผู้ทุกข์ยาก เราอาจไม่สามารถไปช่วยคนที่ประสบภัยธรรมชาติทันที ขณะที่มีนมัสการ แต่เราสามารถอธิษฐานทันทีในขณะที่นมัสการได้ เป็นต้น

การมีประสบการณ์นั้นอาจเป็นการมีประสบการณ์คนเดียว แต่การสอนด้วยการมีส่วนร่วมกัน (participation) เป็นสิ่งสำคัญ แต่เดิม การสอนอาจเป็นการแยกส่วน ขึ้นเรียนกับภาคปฏิบัติ ขึ้นเรียนเรียนทฤษฎี แต่ปฏิบัติในช่วงปิดเทอม ในบางกรณีที่เอื้ออำนวย เราสามารถให้ทฤษฎีกับปฏิบัติไปด้วยกัน เช่น การมีโครงการมิชชั่นเทอมสั้น คือขณะที่สอนพระธรรมกิจการก็ออกไปปฏิบัติโดยการประกาศหนุนใจด้วย พระเยซูเองก็ทรงใช้ “การมีส่วนร่วม” ให้เกิดการเรียนรู้เกิดเป็นความจริง

(personal) ในชีวิตของผู้เรียน เช่น ประสบการณ์ของสาวกบนถนนเอมมาอุส ไม่เพียงแต่ศึกษาพระคัมภีร์ศาสนศาสตร์ว่าด้วยพระเมสสิยาห์แล้วเท่านั้นแต่พระเยซูทรงให้มีประสบการณ์ในประสาทสัมผัส ผ่าน “การหักขมบ่ง” ด้วย

กลุ่มย่อยก็ยังคงเป็นช่องทางการอภิบาลที่ดีสำหรับคนยุคหลังสมัยใหม่ ลักษณะเด่นของกลุ่มย่อยคือคนไม่มาก และการที่คนไม่มาก ก็เอื้อให้คนกล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น เป็นส่วนตัวขึ้น และในกลุ่มย่อยนั้น ยังคงต้องอาศัยกฎแฉสำคัญดอกหนึ่งคือ “คำถาม” ซึ่งช่วยให้คนได้คิด ไตร่ตรองและเรียนรู้กลุ่มย่อยยังเอื้ออำนวยต่อการมีเครือข่ายที่คนยุคหลังสมัยใหม่ต้องการ

แม้ดูเหมือนว่าคนยุคหลังสมัยใหม่จะเป็นปัจเจกบุคคล (individualistic) มากขึ้น แต่ความปรารถนาพื้นฐานก็ยังต้องการความสัมพันธ์กับคนอื่น เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มี “ความสัมพันธ์” ให้อยู่ “ด้วยกัน” ไม่ใช่ให้ “อยู่คนเดียว” แต่ความบาปต่างหากที่ทำให้เรา “แยก” และ “ห่างไกล” การอภิบาลในยุคปัจเจกนิยม ก็ยังคงต้องเน้นเรื่องความสัมพันธ์ด้วย ซึ่งควรผ่านทั้งกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ หลายคริสตจักรเน้นกลุ่มย่อยดีมาก แต่ก็ขาดความสัมพันธ์กันในกลุ่มใหญ่(เช่น คณะ) บางคริสตจักรก็เน้นความเป็นกลุ่มใหญ่(คณะ) จนละเลยความเป็นกลุ่มย่อย แท้จริงแล้ว คนเราต้องการความสัมพันธ์ทั้ง 2 ระดับ คริสตจักรจึงจำเป็นต้องอภิบาลให้เกิดความสัมพันธ์ทั้ง 2 ระดับ นอกจากนี้ เราเน้นการนมัสการตามวัยเพราะเน้นเรื่องวุฒิภาวะ แต่เราก็ต้องเห็นว่าควรมีโอกาสของการที่มีกรนมัสการหรือการสามัคคีธรรมในลักษณะที่มีหลายๆ วัย

(inter-generation) ด้วย ความเป็นชุมชนของพระเจ้าและความผูกพันทางจิตวิญญาณ

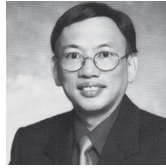
แม้ดูเหมือนว่าคนยุค หลังสมัยใหม่จะเป็นปัจเจกบุคคล (individualistic) มากขึ้น แต่ความปรารถนาพื้นฐานก็ยังต้องการความสัมพันธ์กับคนอื่น เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มี “ความสัมพันธ์” ให้อยู่ “ด้วยกัน” ไม่ใช่ให้ “อยู่คนเดียว”

การอภิบาลผ่าน “ภาพพจน์/อุปมา/สัญลักษณ์” (analogy) แท้จริงพระคัมภีร์ใช้ภาพสัญลักษณ์ (analogy) มาก ไม่ว่าจะ เป็น “พระที่นั่งพระกรุณา” ก็เป็นสัญลักษณ์ ของการสถิตของพระเจ้า พลัปลา แกะ ตะเกียง ไม้กางเขน ล้วนเป็นสัญลักษณ์ เมื่อมอง เมื่อสัมผัส กระตุ้นให้เห็นและรู้สึกได้ แท้จริง “สัญลักษณ์” คือ การใช้ “รูปธรรม” สอน”นามธรรม” ในอดีต มีการใช้สัญลักษณ์มากมายในพลัปลา ในวิหาร แม้ในยุคก่อนปฏิรูปศาสนา แต่เนื่องจาก “สัญลักษณ์” ถูกใช้จนกลายเป็น “รูปเคารพ” ไป คริสตจักรจึง “ละทิ้ง” จนปัจจุบัน “ละเลย” ประโยชน์ของ “สัญลักษณ์” ไป ปัจจุบันหลายคริสตจักรเริ่มกลับมาให้บทบาทของ “สัญลักษณ์” มากขึ้น เช่น ธง สี พิธีกรรมทางศาสนา (liturgy) ต่างๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เอื้อต่อการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสได้ดี คนยุคหลังสมัยใหม่จึงรับได้ง่าย อยากรักก็ตาม ทุกอย่างก็ต้องระมัดระวังอย่ากลายเป็น “รูปเคารพ”

เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่ายุคหลังสมัยใหม่ เป็นยุคอินเทอร์เน็ตด้วย คริสตจักรควรรสอนหรือประกาศผ่านอินเทอร์เน็ตด้วยอีกช่องทางหนึ่ง นี้ไม่ได้หมายความว่าเป็นการ “ทดแทน” แต่เป็นการ “เพิ่มช่องทาง” นอกจากนี้ คนยุคหลังสมัยใหม่หาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตมาก ซึ่งมีทั้งดีและไม่ดี คริสตจักรจึงควรแนะนำเว็บที่ดี หรือสอนเรื่องการแยกแยะ มีหลายคนชอบฟังเทศนาจากอินเทอร์เน็ต คริสตจักรควรเน้นเสมอว่า อินเทอร์เน็ตเป็นการเพิ่มช่อง ไม่ใช่ทดแทนการนมัสการพระเจ้าทรงต้องการให้ประชากรของพระองค์ “เข้าไปร่วมกันนมัสการพระองค์” เป็นการร่วมนมัสการด้านร่างกาย (assembly physically) ด้วย

การอภิบาลยังคงต้องถามคำถามพื้นฐานๆ เช่น ความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง ทุกวันนี้ อะไรบ้างที่ช่วยให้คุณเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ ถ้าให้คุณถามพระเจ้าตอนนี้ คุณจะถามคำถามอะไร ถ้าคุณจะต้องเขียนหลักความเชื่อ หลักความเชื่อของคุณจะมีประเด็นอะไรบ้าง

เมื่อยุคอินเทอร์เน็ต คนยุคหลังสมัยใหม่รับรู้ผ่านประสาทสัมผัสนอกเหนือจาก “เหตุผล” คริสตจักรก็ยังคงต้องอภิบาลทั้งส่วนที่เป็น “เหตุผล” แต่ก็ต้องเพิ่มส่วนที่เป็นประสาทสัมผัสด้วย และไม่ให้เป็นทั้ง “เหตุผลนิยม” หรือ “อารมณ์นิยม” ไม่ว่าจะเป็ดยุคสมัยใหม่ หรือ ยุคหลังสมัยใหม่ ให้เรารับรู้ความจริงของพระเจ้าผ่านตามช่องทางที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์มาให้มี สมอง หัวใจ และ มือ (Head Heart and Hand) คือมีสมองที่จะคิดและเข้าใจด้วยเหตุผล มีอารมณ์ความรู้สึกรับรู้ได้ และแสดงออกมาเป็นภาคปฏิบัติ

ศจ.ดร. อภิชาติ พุคศักดิ์วรสาร

B.A. (Econ), Grad. Dip. (Theology), M.R.E., Ph.D. (Education)

อาจารย์พิเศษด้านคริสเตียนศึกษา

ศิษยาภิบาลอาวุโสคริสตจักรโมตรีจิต

สมรสกับนาวาเอกหญิง วิภาดา พุคศักดิ์วรสาร

บรรณานุกรม

Oord, Thomas Jay, Peterson, Brent, and Akkerman, Jay (eds.). Post Modern & Wesleyan? : Exploring the Boundaries and Possibilities. Kansas: Beacon Hill Press, 2009.

Redman, Robb. The Great Worship Awakening: Singing a New Song in The postmodern culture. Jossey-bass, 2002.

Segler, Franklin M. and Bandall Bradley. Christian Worship: Theology and Practice. 3rd edition Chapter 8: Postmodernism and Worship. B&H, 2006.

Turner, Anthony. “Teaching Postmodern People Theological Truth.” A thesis for the degree of Master of Arts, Theology, Charlotte, North Carolina, April 2009.

Abstract: “A Study of Restoring The Declining and Dying Church”¹

Dr. Preeyaporn Ekasittikul

The title of this dissertation is “A Study of Restoring The Declining And Dying Church: A narrative Study of Restoring Bangna Baptist Church And Grounded Theory from Restoring Bangna Baptist Church”.

This dissertation is intended to answer the question: “How to restore the declining and dying church in Thailand?” by using Bangna Baptist Church as a model of the study. From this question emerged six sub-problems which were guiding research questions. The first sub-problem is “Why did the church decline and die?” The second sub-problem is “Why should the declining and dying churches be restored? The third sub-problem is “What is needed to restore the declining and dying churches?” The fourth sub-problem is “How to prove that declined and dying church can be restored?” The fifth sub-problem is “Can these processes and strategy be used in other declining and dying churches?” And the sixth sub-problem is “What are the obstacles in restoring declining and dying churches?”

The research was done assuming three hypotheses. The first hypothesis was

human mistakes cannot destroy the churches. The second hypothesis was the value of the declining and dying churches will not be diminished. The third hypothesis was the effort in Christ in reviving the declining and dying churches will have positive results.

From these questions and hypotheses this dissertation studied the characteristics and criteria of healthy churches, declining and dying churches, and restored churches; the cause of the declining and dying; principles to restore declining and dying churches; processes and principles of restoring the churches; observation of the church members in restoring Bangna Baptist Church based on their experiences; analyzing the problems; reflection and conclusions; then suggestions and epilogue.

The author proposed that healthy churches have twelve characteristics and four criteria to determine their conditions, and declined or plateaued churches have thirteen characteristics and two criteria. Dying churches have four characteristics, with criteria of no growth and no mission, and six causes of dying. The Restored or comeback churches have nine characteristics and seven criteria to determine them and there are fifteen

---

1 The abstract from the dissertation presented to the faculty of the Thailand Learning Center of Asia Baptist Graduate Theological Seminary in partial fulfillment for the degree of Doctor of Theology in June, 2009.

principles to restore declining and dying churches.

The restoring processes were begun by filling the position of leader by volunteering to be a part time pastor, then finding the information by collecting the data, ending the influence of the former leaders, forming the team, fund raising to support the team and following the great commission. The principles in restoring Bangna Baptist Church were reported. And the results of restoring the Church were presented by church members based on their experiences which all of them experienced the improvement and revitalization of the Church.

Then problems were analyzed and found that Bangna Baptist Church died because of there were no strong leaders, there were conflicts and undisciplined sins in their midst, they lost their focus, there was no impact in their worship, there were no passions for the lord, failing to proclaim Jesus is lord, there was no discipleship making, there was no effective mobilizing members, there was no effective stewardship, lack of vision and purpose, and location, building and space of the church were also a contributing factor. Then reasons for restoring declining

and dying churches were discussed and concluded that it is worth to restore them for Jesus assured in Matthew 16.18 and God had provided people, buildings and heritage. Meanwhile the advantage and disadvantage of restoring the Churches also were discussed.

In the processes of restoration, the needed factors were willingness of the church for restoration; prayer; spiritual, strong, and courageous leader; team; information and data of the church; finances and network. Then the evidences of restoration were presented which were changes in number of members, baptism, amount of tithes, staffs, members in prayer meeting and mobilized members, and changes in ministry and quality of members. Then it was confirmed that these processes could be used to restore other declining and dying church through evidence from Ayuthaya Baptist Church which was restored in the same process. Besides these the obstacles in restoring declining and dying churches were also presented which were resistances; having no team and budget; tiredness of members and church government.

Then reflection on the restoration was done. The determining factors of the speed and success of restoration were

commented, they were attitude, the positive one for changing; the support with prayer and budget and encouragement; financial and human resource, from both inside and outside; leader and team, strong, effective and spiritual leader and a good team were needed.

There were also lessons from restoring the Church, which the author learned that running a church need a big team and a large amount of money, Spirit of God, strong leadership with skill, patient, help both from outside and inside and good network. The study also proposes the things that the Church has to do next which are training and equipping members, making them disciples of Jesus Christ and developing them to be good leaders and servants of the Lord and mobilizing them to do ministries. And the conclusion was drawn that it is worth to take time and effort to restore a dying church and it can be an example for other churches in Thailand Baptist Convention since they have the same context, charter and church government.

The suggestions were proposed for churches, the Convention, the Seminary and pastors. The suggestions for churches are preventing the declining and dying by intentionally in seeking persons who can

provide transformational leadership; following the Great Commission and Great Commandment; start a new life cycle before the church declines so far that it cannot be saved; keeping the church in good health by continuously develop the church in every aspects; periodically self-evaluation; sounding the alarm when the church begins to plateau; making an urgent call for consultation; opening mind to accept the real conditions when the church begins to plateau and find out the ways to correct it; trying to revitalize the church with every effort and resource and humble enough to call for help at the early state. The suggestions for the Conventions are changing the attitude about the declining and dying churches, it is worth to be restored; adjusting some policy, that is to be more involved in member churches; being more proactive in helping the churches; establishing an active working group to oversee and take care of the health of member churches and keep in touch with closed relationship; making an assignment for experienced mentors to assist and to be coordinators in each part of the country; identifying and providing available ministers who are capable to do the work; surveillance by collecting data in church health from each part of Thailand every

year; close follow up the health of church in the denomination; raising fund for restoring declining and dying churches and support ministers who are assigned to restore these churches; making a strategic and an action plans for the coordinators to restore declining and dying churches; develop a good system in restoring these churches. The suggestions for the Seminary are passing on the positive attitude of restoring declining and dying churches to the faculties and students; training the students to be able to work under pressured condition; providing a course and a work shop of management, Human Resource Management, Financial Management for them; training them to solve problems; encourage, support and mentor after they went out to work in declining and dying churches. And the suggestions for pastors are proposed which are having heart to restore declining and dying church; taking a long-term approach, a twenty-year view of the situation; starting small, break down big problems into small, doable steps; focusing on one area and determine how to improve it; staying long enough to effect the significant change to the church; accentuating the positive and eliminating the negative; accepting “maintenance

ministry” as viable because the statistic is usually flat; being strong in the strength God provides; learning more about management for the minister is also the manager of the dying church and running a church is also about management; do not force people to grow, it takes time to grow; trusting God for the finances; being patient for it takes a long time for a pastor to earn the trust of a congregation to be their leader, do not resign before earning that trust; working hard to get a few of the disciples in “official” place to make the process of decision making easier; being a bi-vocational pastor is the best because they usually have a difficult time supporting a full-time pastor; enjoying the journey and leave the result to God. Finally the epilogue was written and reported the present condition, the seventh year after restoration, and the invitation to pursue the restored Bangna Baptist Church was given.

The results of this dissertation confirmed that human mistakes cannot destroy the churches, the value of the declining and dying churches is not diminished, the effort in Christ in reviving the declining and dying churches have positive results and the declining and dying churches in Thailand can be successfully restored.

บทคัดย่อ “การศึกษาเรื่องการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย”¹

ดร. พญ. ปรียาภรณ์ เอกสิทธิกุล แปลโดย ดร. เพ็ชรรัตน์ จันทร์แสนวิไล

หัวข้อวิทยานิพนธ์นี้คือ การศึกษาเรื่องการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย เป็นการศึกษาที่เล่าเรื่องการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรบางนาแบปติสต์และทฤษฎีพื้นฐานจากการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรบางนาแบปติสต์

วิทยานิพนธ์นี้ต้องการตอบคำถามที่ว่า “จะฟื้นฟูสภาพคริสตจักรในประเทศไทยที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายได้อย่างไร” โดยใช้คริสตจักรบางนาแบปติสต์เป็นแบบของการศึกษา จากคำถามดังกล่าวนี้ ทำให้เกิดปัญหาย่อยหกประการซึ่งเป็นปัญหาที่ใช้ในการวิจัย ปัญหาย่อยประการแรกคือ “ทำไมคริสตจักรจึงถดถอยและตาย” ปัญหาย่อยประการที่สองคือ “ทำไมถึงควรฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย” ปัญหาย่อยประการที่สามคือ “จำเป็นต้องมีอะไรบางอย่างในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย” ปัญหาย่อยประการที่สี่คือ “จะพิสูจน์ได้อย่างไรว่าคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายสามารถฟื้นฟูสภาพได้” ปัญหาย่อยประการที่ห้าคือ “กระบวนการและกลยุทธ์เหล่านี้สามารถใช้กับคริสตจักรอื่นๆ ที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายได้หรือไม่” และปัญหาย่อยประการที่หกคือ “อะไรที่เป็นอุปสรรคในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย”

การวิจัยนี้ทำโดยมีสมมุติฐานสามข้อ สมมุติฐานข้อแรกคือความผิดพลาดของมนุษย์ไม่สามารถทำลายคริสตจักรได้ สมมุติฐานข้อที่สองคือคุณค่า

ของคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายจะไม่สูญหาย สมมุติฐานข้อที่สามคือ ความพยายามในพระคริสต์ในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายจะมีผลด้านบวก

จากคำถามและสมมุติฐานเหล่านี้ วิทยานิพนธ์นี้ได้ศึกษาลักษณะและข้อบ่งชี้ของคริสตจักรที่เข้มแข็ง คริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย และ คริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูสภาพ สาเหตุของการถดถอยและกำลังจะตาย หลักการในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย กระบวนการและหลักการของการฟื้นฟูสภาพคริสตจักร ข้อสังเกตของสมาชิกคริสตจักรในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรบางนาแบปติสต์จากประสบการณ์ของเขา การวิเคราะห์ปัญหา สิ่งที่ได้รับและข้อสรุป พร้อมทั้งข้อเสนอแนะและบทส่งท้าย

ผู้เขียนเสนอว่า คริสตจักรที่เข้มแข็งมีลักษณะ 12 ประการและมีข้อบ่งชี้ 4 ประการ และคริสตจักรที่ถดถอยและหยุดนิ่งมีลักษณะ 13 ประการและข้อบ่งชี้ 2 ประการ คริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายมีลักษณะ 4 ประการ และมีข้อบ่งชี้ของการไม่เติบโตและไม่มีพันธกิจ พร้อมทั้งสาเหตุ 6 ประการที่ทำให้คริสตจักรตาย คริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูสภาพให้กลับมาใหม่มีลักษณะ 9 ประการและข้อบ่งชี้ 7 ประการที่ใช้ในการพิจารณา และมีหลักการ 15 ประการในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย

กระบวนการฟื้นฟูสภาพเริ่มจากการเข้ารับตำแหน่งผู้นำโดยการอาสาเป็นศิษยาภิบาลแบบไม่เต็มเวลา แล้วหาข้อมูลด้วยการรวบรวมข้อมูล การยุติ

1 บทคัดย่อจากวิทยานิพนธ์ที่นำเสนอต่อ Asia Baptist Graduate Theological Seminary (ABGTS) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรปริญญาเอกด้านศาสนศาสตร์ (Doctor of Theology) ในเดือนมิถุนายน 2009

อิทธิพลของผู้นำคนก่อนๆ จัดทีม หาทุนเพื่อสนับสนุนและทำตามพระมหาบัญชา และรายงานหลักการในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรบางนาแบบติสต์ และนำเสนอผลของการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรโดยแสดงให้เห็นจากประสบการณ์ของสมาชิกคริสตจักรที่เห็นคริสตจักรดีขึ้นและมีชีวิตชีวามากขึ้น

จากนั้นจึงมีการวิเคราะห์ปัญหาและพบว่าคริสตจักรบางนาแบบติสต์กำลังจะตายเพราะไม่มีผู้นำที่แข็งแกร่ง มีข้อขัดแย้งและบาปที่ไม่มีการลงวินัยท่ามกลางพวกเขา พวกเขาสูญเสียจุดมุ่งหมาย การนมัสการไม่มีผลต่อจิตวิญญาณของสมาชิก ไม่มีจิตใจแรงกล้าต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ประกาศว่าพระเยซูคือพระผู้เป็นเจ้า ไม่มีการสร้างสาวก ไม่มีการขับเคลื่อนสมาชิกอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่มีการเป็นคนต้นเรือนที่มีประสิทธิภาพ ขาดนิมิตและวัตถุประสงค์ ตำแหน่งที่ตั้ง อาคารและสถานที่ของคริสตจักรก็เป็นปัจจัยเสริมด้วย ผู้เขียนอธิบายถึงเหตุผลของการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย แล้วสรุปผลว่า เป็นสิ่งที่คุ้มค่าที่จะฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่ถดถอย เพราะพระเยซูทรงเน้นย้ำไว้ในพระธรรมมัทธิว 16:18 และพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมผู้คน อาคารและมรดกตกทอดให้ ขณะเดียวกันก็ได้อธิบายถึงข้อดีและข้อเสียของการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่ถดถอยด้วย ในกระบวนการฟื้นฟูสภาพ ปัจจัยที่จำเป็นต้องมีคือความเต็มใจของคริสตจักรในการฟื้นฟูสภาพ คำอธิษฐาน ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณที่แข็งแกร่งและกล้าหาญ ทีมงาน ข้อมูลของคริสตจักร พร้อมทั้งการเงินและเครือข่าย และนำเสนอสิ่งที่เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่ถดถอย ซึ่ง

ได้แก่การเปลี่ยนแปลงจำนวนสมาชิก การให้بطัศมา จำนวนเงินสิบลด จำนวนเจ้าหน้าที่และสมาชิกที่เข้าร่วมทำพันธกิจ การเปลี่ยนแปลงในพันธกิจและคุณภาพของสมาชิก หลังจากนั้นยืนยันว่ากระบวนการเหล่านี้สามารถใช้ในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรอื่นๆ ที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายได้ โดยเห็นได้จากคริสตจักรอยุธยาแบบติสต์ ซึ่งได้รับการฟื้นฟูสภาพในกระบวนการเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีการนำเสนออุปสรรคในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย ซึ่งก็คือการต่อต้าน การขาดงบประมาณและทีม ความเหนื่อยหน่ายของสมาชิกและระบอบการปกครองของคริสตจักร

ผู้เขียนนำเสนอผลที่ได้รับจากการฟื้นฟูสภาพ โดยการเสนอแนะเกี่ยวกับปัจจัยที่กำหนดความเร็วและความสำเร็จของการฟื้นฟูสภาพ ซึ่งได้แก่ทัศนคติทัศนคติด้านบวกสำหรับการเปลี่ยนแปลง การสนับสนุนด้วยคำอธิษฐาน งบประมาณ และกำลังใจ ทรัพยากรทางการเงินและกำลังคนทั้งจากภายในและภายนอก ผู้นำและทีมงาน ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณที่แข็งแกร่งและมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งทีมที่ดี ยังมีบทเรียนจากการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่ผู้เขียนได้เรียนรู้ว่า การดูแลบริหารคริสตจักรจำเป็นต้องมีทีมที่ใหญ่ และเงินจำนวนมาก ต้องมีพระวิญญูณของพระเจ้า ความเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งพร้อมด้วยทักษะในการฟื้นฟูสภาพ ความอดทน ความช่วยเหลือจากทั้งภายนอกและภายใน พร้อมทั้งเครือข่ายที่ดี การศึกษานี้ยังได้เสนอสิ่งที่คริสตจักรต้องทำต่อไป ซึ่งก็คือการฝึกและจัดเตรียมสมาชิกให้เป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ และพัฒนาพวกเขาให้เป็นผู้นำที่ดีและผู้รับใช้ขององค์

พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และหนุนให้พวกเขาทำพันธกิจ แล้วสรุปได้ว่า เป็นสิ่งที่คุ้มค่าที่จะใช้เวลาและความพยายามในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังจะตาย ซึ่งจะสามารถเป็นตัวอย่างสำหรับคริสตจักรอื่นๆ ในสหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย เพราะอยู่ในบริบทเดียวกัน มีธรรมเนียมและการปกครองคริสตจักรแบบเดียวกัน

มีการเสนอคำแนะนำสำหรับคริสตจักร สหคริสตจักรแบปติสต์ฯ โรงเรียนพระคริสตธรรม และศิษยาภิบาลคำแนะนำสำหรับคริสตจักรคือ การป้องกันการถดถอยและกำลังจะตายโดยการมุ่งมั่นในการเสาะหาผู้นำที่สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้จริง ทำตามพระมหาบัญชาที่ได้รับมอบหมาย เริ่มวงจรชีวิตใหม่ก่อนที่คริสตจักรจะถดถอยเกินกว่าจะช่วยกู้ไว้ได้ ดูแลคริสตจักรให้เข้มแข็งโดยการพัฒนาคริสตจักรอย่างต่อเนื่องในทุกด้าน ประเมินตัวเองเป็นระยะๆ รับรู้สัญญาณเตือนที่เกิดขึ้นเมื่อคริสตจักรเริ่มหยุดนิ่ง และขอคำปรึกษาโดยด่วน มีใจเปิดรับสภาพที่แท้จริงเมื่อคริสตจักรเริ่มหยุดนิ่งและหาวิธีแก้ไข ทำให้คริสตจักรมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกจากความพยายามและทรัพยากรทุกอย่างที่มีอยู่ ถ่อมใจพอที่จะขอความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะเริ่มต้น คำแนะนำสำหรับสหคริสตจักรแบปติสต์ฯ คือ การเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายว่า เป็นการคุ้มค่าที่จะฟื้นฟูสภาพ ปรับเปลี่ยนนโยบายบางอย่าง นั่นคือ เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับคริสตจักรที่เป็นสมาชิกในสังกัดให้มากขึ้น เป็นฝ่ายริเริ่มในการช่วยเหลือคริสตจักรให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ก่อตั้งคณะทำงานที่กระตือรือร้นเพื่อดูแลเอาใจใส่ความเป็นไปของคริสตจักรในสังกัด และประสานงานติดต่อด้วยความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด

จัดสรรที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์ให้ช่วยและประสานงานกับแต่ละภาคของประเทศ พิจารณาคุณสมบัติและจัดเตรียมผู้รับใช้ที่มีอยู่ที่สามารถทำงานนี้ได้ เผื่อระวังสถานการณ์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นไปของคริสตจักรจากแต่ละภาคของประเทศไทยทุกปี ติดตามความเป็นไปของคริสตจักรในสังกัดอย่างใกล้ชิด หาทุนสำหรับการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย สนับสนุนผู้รับใช้ที่ได้รับการจัดสรรให้ฟื้นฟูสภาพคริสตจักรเหล่านี้ จัดทำแผนปฏิบัติการแบบกลยุทธ์สำหรับผู้ประสานงานที่จะฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย พัฒนาระบบที่ดีในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรเหล่านี้ คำแนะนำสำหรับโรงเรียนพระคริสตธรรมคือ การถ่ายทอดทัศนคติด้านบวกของการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายไปยังคณาจารย์และนักศึกษา ฝึกนักศึกษาให้สามารถทำงานภายใต้สภาพความกดดัน จัดหาวิชาและการฝึกปฏิบัติด้านการจัดการ การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการด้านการเงิน ฝึกให้เขาแก้ปัญหา ให้กำลังใจสนับสนุนและดูแลเขาหลังจากที่เขาออกไปทำงานในคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย คำแนะนำสำหรับศิษยาภิบาลคือ ต้องมีใจในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตาย ต้องมีความมุ่งมั่น เพราะต้องใช้ระยะเวลายาวนาน คาดการณ์ไว้ได้ว่าอาจใช้เวลานานประมาณ 20 ปี เริ่มต้นจากสิ่งเล็กน้อยก่อน แบ่งแยกปัญหาใหญ่ๆ ออกเป็นขั้นตอนย่อยๆ ที่สามารถทำได้ มุ่งมั่นที่ละเรื่องและพิจารณาดูว่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นได้อย่างไร อยู่ปฏิบัติงานให้นานพอที่จะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญต่อคริสตจักร เน้นเรื่องด้านบวกและขจัดเรื่องด้าน

ลบ และต้องยอมรับว่า เป็น “พันธกิจการคงสภาพ” เพราะว่าคุณลักษณะต่างๆ ของคริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูสภาพมักจะไม่เปลี่ยนแปลงมาก จงเข้มแข็งในพลังที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้ เรียนรู้ให้มากขึ้นเกี่ยวกับการบริหารจัดการเพราะว่าผู้ใช้ก็เป็นผู้จัดการของคริสตจักรที่กำลังจะตาย และการดูแลคริสตจักรก็เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการอย่างบังคับให้สมาชิกเติบโต การเติบโตต้องใช้เวลา วางใจในพระเจ้าสำหรับเรื่องการเงิน ให้อดทน เพราะว่าการที่ศิษยาภิบาลจะได้รับความไว้วางใจจากมวลสมาชิกของคริสตจักรให้เป็นผู้นำนั้น ใช้เวลานาน อย่าลาออกก่อนที่จะได้รับความไว้วางใจนั้น ทำงานหนักเพื่อให้ได้สาวกสองสามคน ดำรงตำแหน่ง “อย่างเป็นทางการ” เพื่อให้กระบวนการตัดสินใจง่ายขึ้น การเป็นศิษยาภิบาล ที่มีอาชีพประจำอยู่แล้วดีที่สุด เพราะว่ามักเป็นเรื่องยากที่คริสตจักรที่ถดถอยจะดูแลศิษยาภิบาลเต็มเวลา จงชื่นชมการ “เดินทาง” นั้นและปล่อยให้การเกิดผลไว้กับพระเจ้า ส่วนสุดท้ายเป็นบทส่งท้ายซึ่งเขียนขึ้นเพื่อรายงานสภาพปัจจุบัน ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดหลังจากการฟื้นฟูสภาพ และเชื่อเชิญให้ติดตามคริสตจักรบางนาแบ็บติสต์ที่ได้รับการฟื้นฟูสภาพแล้วนี้

ผลจากวิทยานิพนธ์นี้ยืนยันว่า ความผิดพลาดของมนุษย์ไม่สามารถทำลายคริสตจักรได้ คุณค่าของคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายไม่ได้ลดน้อยตามไปด้วย ความพยายามในพระคริสต์ในการฟื้นฟูสภาพคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายมีผลในด้านบวก และคริสตจักรที่กำลังถดถอยและกำลังจะตายในประเทศไทยสามารถประสบความสำเร็จในการฟื้นฟูสภาพได้

ดร.พญ. ปรียาภรณ์ เอกสิทธิกุล

B.Sc., M.D., M.R.C.P., M.Div., Th.D.

อาจารย์พิเศษหมวดพระคัมภีร์ใหม่และศาสนศาสตร์
ประยุกต์

ศิษยาภิบาลคริสตจักรบางนาแบ็บติสต์

อายุรแพทย์ประจำรพ. กรุงเทพคริสเตียน

โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

Thailand Baptist Theological Seminary

433 ซอยสวนพลู 8 ถนนสาทร 3 เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

433 Soi Suanplu 8, Sathorn 3 Rd., Bangkok 10120, Thailand

Tel: 0-2286-0793, 0-2286-7281 Fax: 0-2679-4529

Web: www.thaibts.com